JENNIFER MATHIEU

YOUNG 14+

„O adevărată revelație!"
BOOKLIST

TUPEU

FICTION CONNECTION

TREI

JENNIFER MATHIEU

YOUNG 14+

„O adevărată revelație!"
BOOKLIST

TUPEU

FICTION CONNECTION

TREI

JENNIFER MATHIEU

YOUNG 14+

„O adevărată revelație!"
BOOKLIST

TUPEU

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE

Magdalena Mărculescu

Jennifer Mathieu

Tupeu

Traducere din limba engleză
de Cornelia Marinescu

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Laurențiu Dulman

Design și ilustrație copertă:

Andrei Gamarț

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Vlad Condur

Corectură:

Irina Muşătoiu

Duşa Udrea-Boborel

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Copyright © Editura Trei, 2020, pentru prezenta ediție

Titlul original: Moxie

Autor: Jennifer Mathieu

Copyright © 2017 by Jennifer Mathieu

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti

Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20

E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-0966-1

ISBN (epub): 978-606-40-1394-1

Tuturor tinerelor care luptă pentru cauza cea bună.

Şi pentru profesorul meu de cultură civică din clasa a XII-a, care m-a catalogat drept feminazistă în faţa întregii clase.

M-aţi insultat, dar mi-aţi stârnit interesul pentru feminism, aşa că, pe bune, aţi căzut de papagal.

Răzbunarea e mai bună când e servită rece, fraiere.

Capitolul 1

Domnul Davies, profesorul meu de limba engleză, îşi trece mâna peste scăfârlia tunsă zero, milităreşte. Îşi umflă obrajii rumeni, iar pe frunte i-au apărut deja broboane de sudoare. Seamănă cu un porc-spinos beat.

Partea cu beția s-ar putea să fie adevărată — chiar dacă suntem într-o marți şi nu e nici măcar miezul zilei.

— Haideți să discutăm despre simbolismul versului 12 al poeziei, zice el.

Îmi iau stiloul să notez ce spune când ne explică semnificația reală a luminii aurii din spatele perdelelor albastre. Domnul Davies zice că vrea să discute despre simbolism, dar nu e adevărat. La test, o să vrea să-i scriem exact ceea ce ne-a spus el în clasă, cuvânt cu cuvânt.

Clipesc şi mă chinui să rămân trează. Jumătate dintre colegi scriu mesaje pe telefon, zâmbind vag, cu privirea în jos. Simt efectiv cum mi se lichefiază creierul.

— Vivian, care e părerea ta? mă întreabă domnul Davies.

Bineînțeles…

— Păi, zic eu, chircită în bancă, uitându-mă la poezia xeroxată din fața mea. Ăăă…

Obrajii mi se împurpurează. De ce mă întreabă tocmai pe mine? Nesigură, îmi muşc buza de jos. Domnul Davies mă priveşte fix. Îmi scotocesc mintea după un răspuns, oricare, însă privirile tuturor sunt ațintite asupra mea şi nu pot să gândesc ca lumea. Într-un final, domnul Davies o lasă baltă.

— Lucy? zice, adresându-se fetei celei noi, Lucy Hernandez, care stă cu mâna ridicată încă de când a pus el întrebarea.

Domnul Davies se uită la ea cu o mină neutră.

— Deci — începe Lucy, şi se vede cât de entuziasmată este să răspundă, ba chiar saltă puțin în scaun — dacă ne gândim la referința pe care eul poetic o face în versul opt, mă întreb dacă nu cumva lumina semnifică un… ăăă… cum să-i spunem… un fel de schimbare a felului în care eul poetic înțelege…

Dar o întrerupe tusea cuiva din spatele clasei, apoi cineva zice cu glas scăzut: „Fă-mi un sandvici“. Se aud râsete şi chicoteli — un fel de aplauze pentru cel care a vorbit.

N-am nevoie să mă uit în spate ca să-mi dau seama că e idiotul de Mitchell Wilson şi că e aclamat de cretinii care îi sunt colegi în echipa de fotbal.

Lucy trage adânc aer în piept.

— Stai aşa, ce-ai spus? întreabă ea, răsucindu-se în scaun, cu ochii negri holbați de uimire.

Mitchell îi zâmbeşte superior din banca lui şi ochii săi albaştri o privesc de sub ciuful de păr castaniu. Ar fi destul de simpatic, de fapt, dacă n-ar deschide gura niciodată ori n-ar mai bântui prin clasă ori nu ar respira ori ceva de genu’.

— Am zis, începe Mitchell, distrându-se de minune, fă-mi… un… sandvici.

Minionii lui din echipa de fotbal râd ca la cea mai originală poantă din lume, deşi o folosesc cu toții încă din primăvara trecută.

Lucy se întoarce iar cu spatele la ei şi dă ochii peste cap. Pe piept îi apar mici pete roşii.

— Nu e amuzant, mai reuşeşte ea să spună cu glas scăzut.

Îşi răsfiră pe umeri părul lung şi negru, ca şi cum ar vrea să se ascundă. În picioare, în fața clasei, domnul Davies clatină din cap şi se încruntă.

— Dacă nu putem purta o discuție rațională în această clasă, ne spune, atunci o să pun capăt lecției chiar acum. Vreau să vă scoateți toți cărțile de gramatică şi să începeți exercițiile de la paginile 25 şi 26. Termen de predare, mâine.

Mă jur că a ales paginile alea la plesneală. Cine ştie dacă am trecut măcar prin materia respectivă.

În timp ce colegii mei îi oferă un geamăt colectiv şi eu scotocesc în rucsac după carte, Lucy îşi recâştigă ceva curaj şi explodează.

— Domnule Davis, nu e just. Chiar purtam o discuție rațională. Ei — şi face semn din cap peste umăr, incapabilă să se uite iar în direcția lui Mitchell — sunt cei care au distrus-o. Nu înțeleg de ce ne pedepsiți pe toți.

Mă fac mică. Lucy e nouă la Liceul East Rockport. Nu ştie ce o aşteaptă.

— Lucy, am zis sau n-am zis că trebuie să începeți exercițiile de gramatică de la paginile 25 şi 26 din manualul de gramatică?

Domnul Davies pare mai pasionat de ideea de-a o disciplina pe Lucy decât a fost vreodată de lumina aurie din spatele perdelelor albastre.

— Da, dar…, încearcă Lucy să spună.

— Gata! o întrerupe domnul Davies. Nicio vorbă în plus. Poți să adaugi şi pagina 27 la tema ta.

Mitchell şi amicii lui leşină de râs şi Lucy se aşază, uluită, privindu-l cu ochi mari pe domnul Davies. Ca şi cum niciun profesor nu i-a mai vorbit vreodată aşa în viața ei.

În câteva clipe, Mitchell şi prietenii lui se plictisesc şi se potolesc. Deschidem toți cărțile de gramatică şi ne abandonăm rezolvării temei. Mintea îmi este preocupată de cuvintele propoziții subordonate, dar privirea mi se îndreaptă, ca din proprie voință, spre Lucy. Tresar puțin văzând-o cum

stă cu ochii aţintiţi în manualul ei, încă închis, de parcă a pocnit-o cineva cu el peste faţă şi încă nu şi-a recăpătat suflul. E evident că încearcă să nu plângă.

Când clopoţelul sună în sfârşit, îmi iau catrafusele şi ies cât pot de repede. Lucy e tot pe scaunul ei, cu capul plecat, şi îşi pune lucrurile în geantă.

O zăresc pe Claudia, care îşi face loc spre mine pe culoar.

— Bună, zic eu şi îmi pun rucsacul pe umeri.

— Bună, răspunde Claudia, oferindu-mi acelaşi zâmbet pe care îl are de când ne ştim.

La grădiniţă eram cele mai bune prietene, legate de aceeaşi pasiune pentru stickere şi îngheţata de ciocolată.

— Care-i treaba?

Arunc o privire în jur, să fiu sigură că nici Mitchell, nici vreunul dintre prietenii lui nu e pe lângă mine să mă audă.

— Tocmai ne-am ales cu ditamai tema la gramatică. Mitchell a necăjit-o pe fata cea nouă, Lucy, şi în loc să se ocupe de el, domnul Davies ne-a dat la toţi o ditamai tema.

— Lasă-mă să ghicesc, zice Claudia în timp ce traversăm coridorul. „Fă-mi un sandvici“?

— Vai, cum naiba ţi-ai dat seama? zic şi îngroş vocea, prefăcându-mă în glumă că sunt surprinsă.

— Am zis-o la plesneală, răspunde Claudia, dându-şi ochii peste cap.

E mai subţirică decât mine şi creştetul capului ei abia dacă îmi ajunge până la umăr, aşa că trebuie să mă aplec spre ea ca s-o aud. Eu am aproape un metru şaptezeci şi opt, sunt în anul trei de liceu şi mi-e teamă că tot s-ar putea să mai cresc, dar, încă de când eram într-a şasea, Claudia n-a mai crescut şi a rămas la înălţimea unei măsuţe de cafea.

— Ce tâmpenie, spun cu năduf când ne oprim la dulapul meu. Şi nici măcar nu e o glumă originală. Fă-mi un sandvici… Adică, frate, ai putea măcar să vii cu ceva care nu s-a răsuflat de acu' o sută de ani.

— Ştiu, e de acord şi Claudia.

Mă aşteaptă să îmi găsesc punga cu gustarea de prânz prin cotloanele adânci ale dulapului meu bramburit.

— Dar, fruntea sus, continuă ea. Sunt sigură că mai devreme sau mai târziu o să se maturizeze şi el.

Îi arunc o privire şi Claudia îmi răspunde la zâmbet. Odinioară, Mitchell era doar un puşti banal din clasa noastră de la Şcoala Generală East Rockport, iar tatăl lui era doar un enervant profesor de istoria Texasului pentru clasa a şaptea, căruia îi plăcea să piardă vremea la oră arătându-ne pe YouTube accidentări faimoase din fotbalul american, inclusiv oase rupte ieşite prin piele. Pe atunci, Mitchell era ca o înțepătură de țânțar. Iritant, dar uşor de uitat dacă îl ignorai pur şi simplu.

Acum, cinci ani mai târziu, domnul Wilson a reuşit să urce treptele ierarhiei de tip bizantin ale învățământului public din East Rockport şi a devenit directorul Liceului East Rockport. Iar Mitchell s-a îngrăşat vreo treisprezece kilograme şi oraşul a descoperit că, pe terenul de fotbal, el poate să trimită perfect o minge în spirală. Astăzi este absolut acceptabil ca Mitchell Wilson şi amicii lui să le întrerupă pe fetele din clasă ca să le ceară să le facă un sandvici.

Odată ajunse la cantină, Claudia şi cu mine ne strecurăm printre mese ca să ne aşezăm lângă fetele cu care stăm în fiecare zi când luăm prânzul — Kaitlyn Price, Sara Gomez şi Meg McCrone. Sunt nişte fete drăguțe, aproape obişnuite, ca şi noi, şi ne cunoaştem cu ele de când lumea. Sunt fete care nu au trăit niciodată în altă parte decât în East Rockport, care are o populație de 6 000 de locuitori. Fete care încearcă să nu iasă în evidență. Fete care iubesc în secret, dar nu le-ar arăta niciodată băieților respectivi sentimentele din sufletul lor. Fete care stau liniştite în clasă, iau note rezonabile şi speră că nu vor fi puse să explice simbolismul din versul 12 al vreunei poezii.

Adică fete bune, cum ar veni.

Stăm acolo şi vorbim despre materiile de studiu şi bârfim despre una-alta. Când muşc din măr, o zăresc pe Lucy Hernandez la o masă, împreună cu alte câteva singuratice care îşi unesc regulat forţele, în încercarea de a părea mai puțin singure. Masa ei e înconjurată de masa sportivilor, masa popularilor, masa fumătorilor de iarbă şi de mesele tuturor celorlalte varietăți de puşti şi puştoaice din East Rockport. Masa lui Lucy este cea mai deprimantă. Fata nu vorbeşte cu nimeni, doar îndeasă cu o furculiță de plastic în nişte paste cu aspect trist dintr-o casoletă de plastic hărtănită.

Mă gândesc să mă duc şi să o invit să stea cu noi, dar apoi realizez că Mitchell şi prietenii lui cretini stau fix în mijlocul cantinei, hăhăiesc şi caută orice ocazie s-o bombardeze pe vreuna dintre noi cu alte mizerii misogine de-ale lor. Lucy Hernandez sigur este o țintă de prima mână, dat fiind ceea ce tocmai s-a petrecut în clasă.

Aşa că n-o invit să stea cu noi.

Poate că nici eu nu sunt chiar aşa de bună, până la urmă.

Capitolul 2

Când deschid uşa din faţă, Joan Jett, bătrâna noastră pisică vărgată, mă aşteaptă în prag. Lui Joan Jett îi place să ne întâmpine când venim acasă — în privința asta, e mai mult câine decât pisică — şi nu trăieşte decât ca să miaune şi să vocifereze, să-ți atragă atenția. De aceea mama zice că numele i se potriveşte mănuşă. Varianta ei umană, Joan Jett, a făcut parte în anii 1970 din trupa de fete The Runaways, înainte de a-şi face propriul ei grup. Când eu şi Claudia eram mai mici, ne înregistram dansând cu pisica Joan Jett pe melodiile cântăreței Joan Jett.

Mângâi pisica în grabă, pe urmă văd pe blatul de la bucătărie un bilet de la mama. Ar putea să-mi trimită un SMS, dar îi place „caracterul tangibil al hârtiei“, cum zice ea.

Diseară lucrez până târziu. Buni şi bunicul au zis să te duci la ei la cină, dacă vrei.

Te rog, împachetează rufele de pe patul meu şi pune-le la locul lor.

Te iubesc!

xoxoxo

Mama

Acum sunt destul de mare să stau singură, dacă mama face o tură de seară la ambulatoriul de urgențe unde lucrează ca asistentă, dar când eram mică şi ea se întorcea la ore târzii, buni venea să mă ia de la şcoală şi mergeam la ea

acasă, mâncam cu ea şi cu bunicul semipreparate congelate, apoi încercam toți trei să ghicim răspunsurile la Roata norocului. Pe urmă mă băgau în patul din camera care în copilărie fusese a mamei. Buni a redecorat-o de atunci în nuanțe de verde şi roz-bombon, iar din vechile postere şi stickere punk rock ale mamei nu a mai rămas nici urmă, dar eu obişnuiam să mă uit pe fereastra vechii camere a mamei şi mi-o imaginam tânără, nestăpânită, hotărâtă să plece într-o zi din East Rockport şi să nu se mai întoarcă. Chiar dacă nu i-a reuşit decât jumătate din plan, tinerețea mamei mă fascinează şi acum.

Adormeam acolo şi, în funcție de cât de obosită era mama când ajungea acasă, fie mă trezeam a doua zi dimineață şi îl găseam pe bunicul urmărind emisiunea Astăzi, fie veneau în mijlocul nopții şi mă zgâlțâiau să mă trezească, pentru ca apoi să fac pe jos drumul de zece secunde până la casa noastră, ținând-o strâns de mână pe mama, simțind izul de dezinfectant, uşor mentolat, care o urma întotdeauna acasă de la muncă. Acum nu mă mai duc acasă la bunici decât pentru cină, chiar dacă încă mai încearcă să mă facă să-mi petrec noaptea la ei, ca pe vremuri.

Îmi sună telefonul. Buni.

— Bună, scumpo, încălzesc nişte enchilada de pui. Nu vrei să vii şi tu?

Bunicii mei iau micul dejun la ora 5 dimineața, prânzul la 11 şi cina la ora 4:45 după-amiaza. În trecut, credeam că e din cauză că sunt bătrâni, dar mama zice că aşa au fost toată viața şi că atunci când ea a plecat de la ei, la optsprezece ani, s-a simțit ca o rebelă pentru că mânca după căderea întunericului.

— Bine, îi zic, dar mai întâi trebuie să strâng rufele.

— Ei, atunci vino când termini, zice buni.

Iau o bucată de brânză din frigider, pe post de gustare, şi răspund celor câteva mesaje de la Claudia despre cât de enervant e fratele ei mai mic şi numai după aceea îmi aduc aminte că trebuie să termin cu rufele. Joan Jett vine în urma mea, săltând şi tânguindu-se, iar eu mă duc în dormitor, unde găsesc un munte de rufe în mijlocul patului nefăcut al mamei. Încep cu

chiloții în culori pastel, pe care îi împăturesc cu grijă sub forma unor mici dreptunghiuri şi atârn în baie sutienele încă umede, să se usuce. Sunt doar haine de damă. Tata a murit când eu eram doar un bebeluş: a avut un accident de motocicletă în Portland, unde locuiam toți trei, eu, el şi mama. Pe tata îl chema Sam şi chiar dacă ştiu că e oarecum ciudat să spun asta despre tatăl meu — pentru că nu mi-l amintesc —, ştiu din fotografii că era un tip absolut super, cu păr blond-închis, ochi verzi şi fix atâția muşchi pe el cât să fie atrăgător, nu înfricoşător şi respingător.

Mama încă îi simte lipsa şi, într-o noapte când a băut prea mult vin, cam acum un an şi ceva, mi-a spus că e ciudat cum ea continuă să îmbătrânească, dar Sam va rămâne mereu la aceeaşi vârstă. Aşa îi spunea ea — Sam. Nu „tatăl tău“, ci Sam, aşa cum i se adresa şi lui. Sam al ei. Pe urmă a plecat la ea în cameră şi am auzit-o plângând până a adormit — o abordare deloc obişnuită pentru mama mea cea rezonabilă. Uneori mă simt vinovată că mie nu îmi este dor de Sam, dar nu am nici cea mai vagă amintire cu el. Nu aveam decât opt luni când a murit şi, după cele întâmplate, eu şi mama ne-am mutat înapoi în East Rockport, pentru ca bunicii s-o poată ajuta să aibă grijă de mine cât timp mama şi-a continuat studiile şi şi-a luat diploma de asistentă. Iar acum, după şaisprezece ani, suntem încă aici.

Când pun pe umeraş câteva rochii de vară simple de-ale ei, ochii îmi cad pe o cutie de pantofi, burduşită şi uzată, pe care mama o ține pe raftul cel mai de sus al şifonierului. Pe ea stă scris cu pix negru, TINEREȚEA MEA IROSITĂ. Îi pun în şifonier şi ultima dintre rochii, scot cutia de pantofi din locul ei de odihnă şi o iau la mine în cameră. M-am mai uitat şi altă dată prin ea. Demult, când Claudia şi cu mine am trecut prin faza cu filmulețe în care dansam cu Joan Jett, îmi plăcea să dau jos cutia şi să-i cercetez conținutul, dar de ani de zile nu am mai scotocit prin ea.

Acum o deschid şi răstorn cu grijă pe pat casetele audio, fotografiile vechi, pliantele în culori fluorescente şi zecile de broşurele fotocopiate, cu titluri precum Nestematele unei fete, Puzzle şi Mâzgă. Aleg o fotografie polaroid în care mama pare să aibă doar cu câțiva ani mai mult decât am eu acum, poate nouăsprezece sau douăzeci. În părul negru şi lung are o şuviță platinată şi poartă o rochie verde ponosită, scurtă şi cu talie înaltă, iar în

picioare are ghete butucănoase. Scoate limba la aparatul de fotografiat şi ține brațele în jurul gâtului unei alte fete, care are ochi negri şi un piercing la o sprânceană. Pe brațul mamei e scris cu marker negru: REVOLTĂ, NU REGIM.

Mama nu povesteşte prea multe despre anii din tinerețea ei dinainte de a-l cunoaşte pe tata, în Portland, dar când o face, întotdeauna zâmbeşte mândră, poate pentru că îşi aminteşte cum a absolvit liceul şi cum a condus o Toyota hârbuită, pe care şi-o cumpărase din banii ei, tocmai până în statul Washington, doar pentru că acolo locuiau şi cântau trupele ei favorite. Trupe cu nume precum Heavens to Betsy şi Excuse 17. Trupe formate aproape exclusiv din fete care cântau punk rock, vorbeau despre drepturi egale şi scriau mici buletine informative pe care le numeau fanzine.

Îşi spuneau Fetele Rrrrebele.

Pe atunci mama era nestăpânită. Nestăpânită în sensul că avea capul ras pe jumătate, purta bocanci negri Dr. Martens şi ruj mov, de culoarea vânătăilor. Chiar dacă e destul de tolerantă în comparație cu multe alte mame — gen, a fost întotdeauna deschisă cu mine în chestii legate de sex şi nu o deranjează dacă din când în când înjur de față cu ea —, tot e greu să împac fata din fotografia polaroid cu mama pe care eu o ştiu acum. Mama îmbrăcată din cap până-n picioare cu uniforma de spital de culoarea lavandei, imprimată cu fluturaşi, mama care o dată pe lună stă la masa din bucătărie şi face bilanțul cheltuielilor.

Îmi schimb poziția în pat, să stau mai confortabil, şi mă zgâiesc la o pagină dintr-un fanzin al Fetelor Rrrrebele. Conține un decupaj dintr-o bandă desenată veche cu Femeia Fantastică. Ține mâinile în şold şi are o privire aprigă. Fata care făcuse fanzinul desenase o bulă care ieşea din gura Femeii Fantastice şi în ea scrisese cuvinte care îi avertizau pe bărbați să nu se pună cu ea când o văd pe stradă, dacă nu cumva vor să îşi ia una în moacă. Zâmbesc. Răsfoiesc paginile şi mă trezesc dorindu-mi ca Femeia Fantastică să vină şi la Liceul East Rockport şi să fie prezentă la toate orele în care sunt colegă cu Mitchell Wilson. Când Joan Jett începe să miorlăie de foame, trebuie să strâng cutia, nu de bunăvoie, şi să o îndes înapoi la mama în şifonier. Nu ştiu să explic exact de ce, dar ceva din conținutul cutiei mă face să mă simt mai bine. Să înțeleg oarecum acel trecut. Ceea ce e ciudat,

pentru că Fetele Rrrrebele au trăit acum un milion de ani, iar eu n-am cunoscut-o pe niciuna dintre ele. Însă îmi doresc din tot sufletul să le fi cunoscut.

*

Buni e obsedată de cocoşi. Cocoşi pe şervetele de bucătărie, cocoşi pe farfurii, cocoşi de ceramică aşezaţi de-a lungul pervazului din bucătărie, ca într-o defilare cocoşească. Are chiar şi o solniţă şi o piperniţă în formă de — ghici ce? — cocoşi.

Iau solniţa în mână, mă uit la zâmbetul perpetuu al cocoşului şi ridic dintr-o sprânceană.

— Cocoşii chiar zâmbesc? întreb şi pun sare pe legumele de la conservă.

— Bineînţeles, zice buni. Sunt foarte sociabili.

Bunicul mormăie doar şi îşi îndeasă furculiţa în farfuria lui plină cu enchilada de pui.

— Maureen, câţi cocoşi ai văzut cu ochii tăi? o întreabă.

— Destui, răspunde buni, fără să şovăie, iar bunicul doar oftează, însă eu ştiu că îi place faptul că buni nu îl lasă niciodată să aibă ultimul cuvânt.

Bunicii mei sunt exact aşa cum trebuie să fie nişte bunici. Îmi place să îi ascult cum se tachinează cu dragoste, cum se ciondănesc, să ascult cum comunică între ei doi oameni care sunt împreună de peste patruzeci de ani. Îmi place că bunicul meu are nişte mici zicale pe care le tot repetă şi ţi le livrează pe un ton autoritar. (Să nu uiţi, Vivian, poţi să te scobeşti în nas de faţă cu prietenii, dar nu poţi să-ţi scobeşti prietenii în nas.) Îmi place că buni nu a rezolvat niciodată vreo ghicitoare de la Roata norocului, dar tot insistă să se uite la concurs în fiecare seară şi spune cu glas tare un răspuns

oarecare, orice îi trece atunci prin minte. (Dl Cap de Cartof! Roşii verzi prăjite! Chipsuri de cartofi cu ceapă şi smântână!)

În esență, sunt nişte oameni plăcuți.

Însă, la fel ca majoritatea bunicilor sunt total pe dinafară când vine vorba să înțeleagă ce înseamnă să fii, gen, fată la şaisprezece ani şi elevă de liceu.

— Azi s-a-ntâmplat ceva interesant la şcoală? mă întreabă buni, ştergându-şi colțurile gurii cu un şervet.

Plimb cu furculița păstăile de fasole verde din farfurie şi mă gândesc la ce zi am avut, la tema care mă aşteaptă în rucsac.

— Nimic interesant. M-am ales cu o grămadă de teme suplimentare la engleză, pentru că Mitchell Wilson şi amicii lui sunt nişte cretini.

Bunicul se încruntă şi buni mă întreabă ce vreau să zic, aşa că mă trezesc povestindu-le despre comentariul idiot al lui Mitchell.

— Nici măcar nu înțeleg ce înseamnă asta, zice buni. De ce ar vrea să-i facă cineva un sandvici?

Oftez din rărunchi.

— Nu voia un sandvici, de fapt, buni. E doar aşa, o glumă idioată cu care băieții încearcă să spună că fetele ar trebui să stea în bucătărie şi să nu aibă păreri.

Cu cât spun mai multe, cu atât mai sus ridic tonul.

— Înțeleg. N-a fost tocmai frumos din partea lui Mitchell, comentează buni, întinzându-i bunicului sarea.

Ridic din umeri, fantazând scurt despre cum trebuie să fie când eşti pensionar, liber să-ți petreci zilele făcându-ți de lucru cu colecția ta de cocoşi din ceramică, fără să ştii absolut nimic despre realitățile din Liceul East Rockport.

— Ce-a zis el…

Mă opresc şi îmi amintesc de petele stacojii de ruşine apărute pe corpul lui Lucy Hernandez. Amintirea mă face să iau foc, dar ce simt eu nu este ruşine.

— Ei bine, eu cred că e total sexist.

Mă simt bine să o spun cu glas tare.

— M-aş fi aşteptat la o purtare mai bună din partea fiului directorului, zice buni, trecând peste ultima mea remarcă.

— Îți imaginezi ce-ar fi făcut Lisa într-o situație ca asta? intervine brusc bunicul, ridicându-şi ochii din enchilada lui şi privind-o pe bunica. Poți măcar să-ți închipui?

Mă uit la bunicul cu o mină curioasă.

— Ce? Ce-ar fi făcut mama?

— Nici măcar nu vreau să mă gândesc, spune buni, ridicându-şi mâna, ca un polițist în intersecție, când îți indică să te opreşti.

— Maică-ta n-ar fi făcut doar un singur lucru, continuă bunicul, adunând din farfurie şi ultima fărâmă. Ar fi fost o listă întreagă de chestii. Ar fi lansat o petiție. Ar fi desenat o pancartă mare şi ar fi defilat prin şcoală. Ar fi explodat de furie.

Sigur că mama ar fi făcut toate astea. Poveştile despre revolta ei din adolescență încep cu mult înainte ca ea să se fi mutat în regiunea Pacificului de Nord-Vest şi să se înhăiteze cu Fetele Rrrrebele. De exemplu, a apărut la Liceul East Rockport cu părul vopsit în albastru-verzui a doua zi după ce directorul anunțase că nu se mai acceptă părul vopsit în culori nenaturale. A fost exmatriculată timp de o săptămână şi bunicii mei au trebuit să cheltuie o avere ca să îi schimbe culoarea fără ca mamei să-i cadă tot părul. Îmi imaginez o clipă cum trebuie să fi fost să te plimbi pe coridorul principal al

şcolii, în timp ce toată lumea se uită la tine pentru că părul tău are culoarea unei acadele albastre. Mă zgribulesc doar când mă gândesc la asta.

— Problema e că maică-ta căuta mereu ceartă, continuă buni, sorbind şi restul de ceai îndulcit. A avut mai mult tupeu decât era nevoie şi asta i-a făcut viaţa grea. Şi nouă la fel, oricât de mult am iubi-o.

— Mda, ştiu.

Am mai auzit şi altă dată vorbele astea. Şi poate că le-a făcut într-adevăr viaţa mai grea lui buni şi bunicului, dar fata din poza polaroid aflată în cutia de pantofi cu TINEREŢEA MEA IROSITĂ nu părea să considere viaţa chiar aşa de grea. Părea că se distrează. Părea să-i placă să iniţieze confruntări, chiar dacă nu le câştiga întotdeauna.

— Vestea bună, ne anunţă buni, e că gena ei belicoasă pare să fi fost doar o mutaţie ciudată.

Îmi zâmbeşte şi începe să strângă farfuriile murdare.

— Vivian a noastră e conştiincioasă, zice bunicul şi se întinde să-mi ciufulească părul cu mâna lui mare, plină de bătături, ca şi cum aş mai avea zece ani.

Îi zâmbesc şi eu, dar brusc devin irascibilă. Nu-mi place să mă simt aşa faţă de bunicul. Sau de buni. Dar nici nu îmi place să mi se spună că sunt conştiincioasă. Chiar dacă probabil — ba, nu, cu siguranţă — este adevărat. Aşa că nu spun nimic. Zâmbesc doar şi încerc să îmi curm arţagul.

După cină îmi fac tema (bineînţeles) şi pe urmă mă duc lângă bunici în living (sau „camera televizorului“ cum îi spun buni şi bunicul) să mă uit la Roata norocului. Râd când buni strigă răspunsurile ei caraghioase (Norocul e o doamnă astă-seară! Doamna şi vagabondul! My Fair Lady!), accept oferta bunicului de a-mi pregăti o cafea decofeinizată cu frişcă şi zahăr. Mă întorc însă mereu cu gândul la expresia rănită de pe chipul lui Lucy şi la râsul zeflemitor venit dinspre Mitchell şi amicii lui cretini. Senzaţia de indignare pe care am simţit-o în tot corpul la cină mi s-a transformat într-un nod în stomac. Îmi dă o stare de nelinişte.

După runda bonus de la Roata norocului, le spun bunicilor că trebuie să plec acasă, iar ei protestează, ca de obicei, încercând să mă facă să mai rămân puțin, măcar până după Dansez cu tine. Îi rog totuşi să mă lase să plec, îi sărut pe amândoi pe obraji şi le mulțumesc conştiincios că m-au invitat pe la ei.

— Sigur, scumpo, zice bunicul în timp ce mă conduce la uşă şi mă strânge tare în brațe.

Mă simt vinovată că mai devreme m-am enervat din cauza lui.

Ajunsă acasă, mă uit la o imbecilitate de emisiune la televizor, stau puțin pe telefon şi pe urmă decid că e vremea să mă pregătesc de culcare, aşa că îmi trag pijamaua: boxeri şi un tricou vechi — cadou de Crăciun de la mama — cu poza unei foarte tinere Joan Jett (varianta umană). Mă spăl pe dinți şi exact atunci aud că se deschide uşa de la intrare.

— Mami? zic, ieşind în holul care duce spre bucătărie.

— Bună, domnişoară, îmi răspunde mama.

Azvârle pe blat cheile maşinii, care alunecă până în dreptul blenderului. Mama se opreşte apoi în mijlocul bucătăriei noastre, mare cât un timbru poştal, ridică ochii spre tavan şi dă drumul unui oftat zgomotos.

— Frate, ce seară! zice şi îşi desface cocul din creştetul capului.

Părul negru şi bogat îi cade pe spate ca o cortină la încheierea spectacolului. Deschide frigiderul şi aruncă o privire înăuntru, iar eu termin cu spălatul pe dinți şi mă duc la ea.

— Unde e restul ăla de mâncare chinezească? mă întreabă, în timp ce mută de colo-colo recipiente de plastic şi cutii de Dr. Pepper.

— Am terminat-o eu aseară, îi răspund cu o mină plină de regret.

Mama îmi aruncă pe deasupra uşii frigiderului o privire vag dojenitoare.

— La naiba, bombăne ea. Lasă, o înghețată în locul cinei n-a omorât încă pe nimeni. Cel puțin, eu nu ştiu s-o fi făcut.

Scoate din congelator o cutie de înghețată de mentă cu fulgi de ciocolată şi se duce în micul nostru salon de lângă bucătărie, camera unde stăm în majoritatea timpului petrecut împreună. O urmez şi văd cum se prăbuşeşte pe locul ei obişnuit de pe canapeaua foarte uzată. Pe urmă bate cu palma pe locul de lângă ea, semn că ar trebui să vin şi eu.

— Eşti bine? o întreb, în vreme ce ea înghite o lingură de înghețată şi în sfârşit îşi relaxează puțin corpul.

— Da, sunt doar obosită, zice, încruntându-se şi luând din cutie încă o lingură plină de înghețată. Am avut o grămadă de treabă de când am ajuns acolo şi până în clipa când am plecat.

— Ceva nasol?

Mă uit la ea cum îşi mănâncă înghețata, după care lasă capul pe spate şi închide ochii o clipă, să se relaxeze. Mama e încă frumoasă, chiar şi în uniforma ei de asistentă roz-somon, imprimată cu mici margarete. Părul negru contrastează cu pielea ei albă, iar trupul are o grație absolută în mişcări. Buni zice că semănăm, chiar dacă nu ne purtăm la fel, şi sper că e adevărat, deşi nu sunt convinsă că aşa e.

— Nu, din fericire, nimic neobişnuit. Toată noaptea, doar infecții de tract urinar şi otite.

Uneori, mama se întoarce acasă cu cele mai stranii poveşti, care ne fac pe amândouă să râdem, ca atunci când un puşti şi-a îndesat în nas tablete cu vitamine.

Rămânem un timp tăcute, iar eu întind mâna să o mângâi pe unul din brațele ei lungi şi albe. Se uită la mine şi surâde.

— Cum a fost la şcoală? mă întreabă.

— Ca de obicei, zic. Şcoală…

— Ce raport detaliat.

— Chiar nu e nimic de zis, insist eu, deşi bineînțeles că nu e adevărat.

Într-o altă seară, i-aş fi povestit incidentul cu remarca idioată a lui Mitchell Wilson, i-aş fi spus cât de rău îmi pare pentru Lucy şi cât m-a enervat domnul Davies la ora de engleză, când ne-a pedepsit pe toți în loc să rezolve problema reală. Aş fi fost chiar în stare să recunosc faptul că buni şi bunicul m-au enervat când au zis că sunt conştiincioasă. Dar după felul în care îşi încrețeşte fruntea, încercând să-şi țină ochii deschişi, îmi dau seama că e frântă de oboseală.

— Ei, oricum e târziu, îmi spune, iar tu ar trebui să te bagi în pat. Eu miros a spital, dar nu vrei totuşi să mă săruți de noapte bună?

Mă aplec să o îmbrățişez şi o sărut în fugă pe obraz, apoi mă duc la mine în cameră. O aud că dă drumul la televizor. După ce închid uşa, mă bag sub aşternuturi şi aprind veioza de pe noptieră. Stelele fosforescente pe care le-am lipit pe tavan sclipesc, de parcă ar vrea să mă salute. Îmi pun căştile pe urechi şi mă gândesc la cutia de pantofi a mamei, cu TINEREȚEA MEA IROSITĂ. Deschid telefonul să caut muzica pe care o ascultau Fetele Rrrrebele şi pun o melodie intitulată Rebel Girl, interpretată de o trupă numită Bikini Kill.

Începe cu un ritm de tobă bubuitor, atât de puternic şi de nervos, încât cred că, dacă l-aş asculta prea tare, s-ar putea să cad din pat. Pe urmă intră chitara.

Parte cea mai bună însă e când solista începe să cânte şi vocea îi izbucneşte din măruntaie ca o rachetă la lansare.

Fata asta se crede regina cartierului

Are cea mai tare tricicletă din oraş

Fata asta e mândră de ea, da, da,

Şi cred că vreau să fiu prietenă cu ea

Fată rebelă, fată rebelă

Fată rebelă, eşti regina lumii mele.

Muzica bubuie, sforăie şi răbufneşte, şi în timp ce o ascult, îmi e greu să-mi imaginez că mama mea în uniformă de asistentă, care stă obosită pe canapea şi înfulecă înghețată la televizor, este aceeaşi cu cea din cutia de pantofi cu TINEREȚEA MEA IROSITĂ. Cea cu o şuviță de păr platinat, limba scoasă şi ochi negri, cea care nu se teme să riposteze.

Şi mai ştiu că acum e stoarsă de vlagă şi îngrijorată că are de plătit facturile. Dar a fost o vreme când mama asculta muzica asta. Când se înfuria, răcnea şi se revolta. Când nu era conştiincioasă. A fost o vreme când a trăit zgomotos. Şi nimeni nu poate să-i răpească asta.

Când se termină melodia, rămân un moment întinsă în tăcere, apoi apăs pe „repetă“ şi aştept să înceapă iar atacul tobelor.

Capitolul 3

Săptămâna continuă ca de obicei. Miercuri merg la şcoală, iar domul Davies nici nu ne verifică tâmpenia aia de temă suplimentară la gramatică. Lucy Hernandez nu îşi ridică nici măcar o dată capul toată ora. Mă duc acasă, îmi fac temele şi îi trimit Claudiei un mesaj, ascult muzică şi apoi mă duc la culcare. Iar joi fac cam aceleaşi chestii ca miercuri. Aşa e în fiecare an, încă din generală. Fiecare toamnă începe cu mine gândindu-mă că poate anul ăsta o să fie altfel — că se va întâmpla ceva care o să-mi zgâlţâie viaţa, care se repetă la nesfârşit ca un carusel. Sunt totuşi aşa de obişnuită cu monotonia fiecărui an la East Rockport, că nici măcar nu aş putea să exprim cum ar trebui să fie acel ceva diferit. Ştiu doar că pe la sfârşitul lunii septembrie devine limpede că mă aşteaptă încă un an de şcoală, întins dinaintea mea ca o fâşie lungă de autostradă.

Singurul lucru care face ca ziua de azi, vineri, să pară cu totul deosebită este faptul că, bineînţeles, soarta echipei de fotbal a Liceului East Rockport se va decide la doar câteva ore după ce se sună de intrare la ultima oră.

East Rockport e doar o echipă care joacă în liga regională, aşa că nu seamănă nici pe departe cu cele din marile metropole, însă e destul de bună. Ce vreau să spun e că atunci când eram în clasa a cincea am reuşit să ajungem în campionatul de la nivelul statului, însă am pierdut. Lumea mai vorbeşte încă şi acum despre acea zi, mai mult chiar decât vorbeşte despre faptul că unul dintre primii astronauţi care au zburat în spaţiu s-a născut aici, în East Rockport. Toamna, în zilele de vineri, orele de curs par un fel de pretext ca să ni se ceară legal să venim la şcoală, ca să admirăm dulapurile jucătorilor de fotbal decorate cu hârtie creponată albă şi portocalie, să asistăm la spectacolul obligatoriu al majoretelor înainte de prânz, să luăm parte la ovaţiile rimate şi să ne uităm cum Mitchell Wilson şi echipa lui traversează coridoarele de parcă ar fi Tom Landry şi Earl

Campbell[1]. Iar faptul că ştim până şi cine sunt Landry şi Campbell ar trebui să vă spună că am fost cu adevărat născută şi crescută în statul acesta.

— Deci diseară mergem împreună cu maşina, da? spune Claudia, în timp ce ne aliniem să intrăm în tribune pentru spectacolul majoretelor. Mama zice că putem să luăm maşina ei. Ea stă acasă cu Danny, care nu se simte prea bine.

— OK, spun şi îmi trântesc fundul pe una dintre gradenele de sus.

Aud cum se încălzeşte fanfara majoretelor. Fac o grimasă. Sună ca o turmă de elefanți care jelesc pierderea conducătorului lor sau ceva de genu'. Îmbrăcate cu uniforme în culorile unei acadele, majoretele fac în colțul sălii de sport ultimele mişcări de încălzire.

Claudia şi cu mine nu suntem cine ştie ce amatoare de fotbal, dar mergem la toate meciurile, chiar şi la cele în deplasare, aşa cum e şi meciul din seara asta, de la Refugio. Aşa se face pe aici. Se merge la meciuri. Nici chiar buni şi bunicul nu ar rata vreunul. Bunicului îi place să scrie pe luneta maşinii HAI PIRAȚII! cu cremă albă de pantofi, chiar dacă buni e mereu îngrijorată că nu va putea să conducă în siguranță din cauza asta. În seara meciului, Claudia şi cu mine stăm întotdeauna în sectorul rezervat elevilor, dar de obicei stăm la margine, aşa cum facem şi la spectacolele majoretelor. Împărțim o pungă cu pop-corn super-sărat şi aplaudăm cu mâinile unsuroase, fără prea mare entuziasm, în timp ce Emma Johnson şi celelalte majorete ne îndeamnă să scandăm, vocile lor urcând şi coborând ca nişte balansoare: HAI PI-RA-ȚII — pam, pam, pam-pam-pam — HAI PI-RA-ȚII — pam, pam, pam-pam-pam!

— Haide, să dăm drum la spectacol, şopteşte Claudia, aruncând priviri de jur împrejur, să se asigure că niciunul dintre profesorii care patrulează perimetrul sălii de sport nu se uită la noi, după care îşi scoate telefonul şi îşi face de lucru cu el.

Atunci mi se întâmplă să arunc o privire peste umăr şi să îl văd. Stă două gradene mai sus, în spatele nostru, şi probabil la vreo cinci persoane distanță.

Un băiat nou.

Din experiența mea, un băiat nou este întotdeauna vărul cuiva, s-a mutat aici de curând din Port Aransas sau mai ştiu eu de unde şi e un tont absolut, incredibil de talentat la scobitul în nas în timpul orei, când crede că nimeni nu-l vede. Aşa e un băiat nou. Aşa au fost băieții noi, din clasa a VI-a încoace.

Până acum. Pentru că Băiatul Nou nu arată nicidecum ca cei din East Rockport. În primul rând, poartă blugi negri strâmți şi un tricou gri, iar părul lung şi negru îi cade peste ochi, ca şi cum s-ar ascunde în spatele lui. Îşi întoarce puțin capul să se scarpine la ceafă şi văd că acolo are părul tuns scurt, aproape ras. Băieții din East Rockport nu se tund aşa. Băieții din East Rockport îşi pun mamele sau iubitele să-i tundă, alegându-se cu nişte tunsori băieţeşti neutre, în timp ce stau aşezați pe un taburet în mijlocul bucătăriei. Sau se duc la Frizeria lui Randy de pe strada mare şi răsfoiesc reviste Playboy din 2002, în timp ce aşteaptă ca Randy să îi taxeze cu cinşpe dolari pentru aceeaşi tunsoare groaznică pe care le-o face de când erau la grădiniță. Tunsoarea care le face urechile să iasă în evidență vreme de săptămâni bune.

Băiatul Nou nu trebuie să se ducă niciodată la Randy. Niciodată!

Pe lângă tunsoarea super-mişto, mai are şi tenul măsliniu, buze pline şi ochii negri ca doi nori de furtună. Urmăreşte ce se întâmplă în sala de sport cu un interes confuz, de parcă spectacolul majoretelor ar face parte dintr-un soi de documentar despre unul dintre triburile alea ciudate de pe Amazon, care nu au avut niciodată contact cu civilizația modernă.

Îi fac semn din cap Claudiei.

— Ai grijă să nu se vadă că întorci capul prea evident, dar cine e tipul ăla care stă cu câteva rânduri mai sus de noi? E nou, nu?

Claudia se întoarce şi se uită, apoi freamătă din nări a dezgust, ca şi cum Băiatul Nou ar fi o pată pe cămaşa ei preferată, ceea ce e foarte nedrept, ținând cont că Băiatul Nou pare genul care n-are nicio pată.

— Ăla? Mda, ştiu cine e.

Rămân cu gura căscată, şi Claudia zâmbeşte superior, încântată de rezultat.

— Ei, haide, nu mă lăsa în beznă, zic.

Bineînțeles că într-o şcoală aşa de mică precum Liceul East Rockport e doar o chestiune de timp până când o să aflu numele Băiatului Nou, dar, chiar şi aşa, ar fi frumos să îl aflu cât mai repede cu putință, ca să pot începe imediat să visez că e iubitul meu. Sunt mult mai experimentată la iubiții imaginari decât la iubiții adevărați.

Claudia îşi înfăşoară cu mare atenție părul lung pe deget, lungind suspansul.

— Îl cheamă Seth Acosta. E şi el într-a unşpea. Părinții lui sunt nişte artişti ciudați din Austin şi au închiriat de la ai mei o casă. Folosesc garajul drept spațiu de expunere. Stau chiar în golf.

— Lângă conac?

Conacul Oakhurst a fost inițial proprietatea unui anume colonel Oakhurst, care a servit în Armata Republicii Texas. Cât am fost în şcoala primară, eram obligați cu toții să facem în fiecare an un tur al vechii case ridicate la finele anilor 1880 şi care nu avea nicio toaletă. Una dintre experiențele speciale ale copilăriei în East Rockport, presupun.

— Mda, lângă conac, zice Claudia. De ce? Te gândeşti să te duci să saluți şi tu o dată un băiat în carne şi oase?

Îi arunc o privire tăioasă şi simt cum mi se aprind obrajii. Sunt aşa de stângace în prezența băieților, încât nici nu le vorbesc decât dacă e absolut necesar — ca atunci când un profesor ne pune să facem proiecte idioate în echipă. Claudia ştie asta.

— Nu înțeleg de ce doi artişti din Austin ar vrea să se mute în East Rockport, zic eu, schimbând subiectul.

Trebuie să vorbesc tare, pentru că fanfara majoretelor îşi începe numărul de deschidere al spectacolului — Să salutăm cu toții East Rockport. Unii dintre

elevii din jurul nostru țin ritmul bătând din picioare.

— Poate că Marfa[2] nu mai e la modă, îmi strigă Claudia. Poate că ei sunt aşa de cool, că sunt anti-cool. Adică, pe bune, eşti tu în stare să găseşti un oraş mai ne-cool ca East Rockport?

Ridic din umeri cu o mină aprobatoare. Claudia are dreptate. Dacă eşti adolescent, nu ai mare lucru de făcut în weekenduri: poți doar să-ți faci veacul la cele două fast-fooduri, Sonic sau Dairy Queen, ori să mergi la vreo petrecere tâmpită. Cultural vorbind, singurul muzeu din oraş este Muzeul Nauticii şi Vieții Marine Costiere, iar partea cea mai bună a vizitei acolo sunt creveții fripți pe băț, pe care îi servesc la bufet.

— Deci ai de gând să te duci să vorbeşti cu el? mă întreabă Claudia, care nu se lasă. Mie îmi aminteşte cumva de Johnny Cade din Proscrişii[3]. Îți aduci aminte că tu ai citit cartea prin generală şi m-ai făcut să văd filmul de vreo zece ori? E absolut genul tău.

Claudia are dreptate. Se simte ceva rebel în Seth. Dar nu foarte rebel. Pare periculos, dar abordabil în acelaşi timp. Mă uit iar spre el, până când Claudia începe să imite cu zgomot sunetele gâlgâite ale unor sărutări, chiar la urechea mea.

— Bine, Claudia, ajunge! protestez, împungând-o uşor cu cotul în coaste.

Cum ziceam, mă pricep de minune la iubiți imaginari, dar adevărul este că nu am avut niciodată un iubit adevărat. Întotdeauna mă doare când mă gândesc la asta, dar sunt în clasa a unsprezecea şi nu am ieşit niciodată cu un băiat. Nici nu m-am sărutat cu vreunul. Vreau un iubit pentru că mă simt ca o toantă că nu am avut niciodată unul, dar am cam abandonat ideea că o să mi se întâmple cât sunt la liceu.

În timp ce majoretele formează o piramidă şi fanfara mai screme câteva note încurajatoare, reuşesc să arunc încă o privire către Seth. Stă tot acolo, cu o expresie imprecisă, între neutră şi plictisită. Ridică un braț subțire şi îşi trece mâna prin păr, iar bretonul îi cade peste ochi.

Mă întreb dacă are un al doilea nume de botez.

Mă întreb ce miros are.

Mă întreb ce fel de muzică ascultă şi mă întreb cum arată când se spală pe dinți.

— Să vă aud cum strigați pentru Piraţii din East Rockport! bubuie o voce din mijlocul sălii de sport. Cu burta revărsată peste curea, directorul Wilson stă la microfon şi are fața roşie ca sfecla mai înainte chiar de a începe să strige. Curând devine şi mai roşie, pe măsură ce răcneşte despre cea mai bună echipă de fotbal din lume, despre cum trebuie să-i susținem toți pe straşnicii Piraţi şi tot restul.

— M-am plictisit, declară Claudia pe un ton plat.

Se uită peste capetele fetelor din fața noastră, apoi cască, parcă pentru a-şi demonstra spusele.

Directorul Wilson îl prezintă pe antrenorul Cole, apoi antrenorul îi prezintă pe jucătorii de fotbal, iar Mitchell Wilson şi toți ceilalți băieți apar cu pas săltat, în blugi şi jachete îmbrăcate peste cămaşă. Emma Johnson şi celelalte fete în culori de acadea fac salturi înainte şi înapoi, fanfara îşi continuă bubuiturile, iar Claudia cască din nou.

Uneori mă întreb cum ar fi să trăieşti într-un oraş care nu gravitează în jurul unor băieți de şaptesprezece ani care au parte de sex mult prea des, doar pentru că ştiu cum să arunce o minge de fotbal.

— Oameni buni, răcneşte antrenorul Cole, vreau să vă reamintesc tuturor cât de important este să-i susțineți pe Piraţii voştri, pentru că o să avem nevoie de fiecare dintre voi. Să ovaționați cât puteți de tare, da?

Mulțimea urlă şi ea, ca şi cum ar fi la o slujbă religioasă ținută de unul dintre predicatorii aceia pe care îi vezi la televizor. Totul continuă la fel până la final, când Jason Garza, căpitanul echipei, îşi învârte deasupra capului jacheta de sportiv ca pe un lasou şi apoi o aruncă în mulțime, unde câteva fete țipă şi se reped după ea, ca după un buchet de mireasă.

— Ei, rahat, ia uite ce are pe el, şopteşte Claudia. Încă unul dintre tricourile lui scârboase…

Pe sub jacheta de sportiv, Jason poartă un tricou alb pe care scrie cu litere negre: MIŞTO PICIOARE — CÂND LE DESFACI?

— Scârbos, bombăn eu.

Jason poartă tricoul de față cu antrenorul Cole şi directorul Wilson, dar nu contează. Poate să scape fără probleme. Întotdeauna scapă cu tricouri de genul ăsta şi nu e singurul băiat din şcoală căruia îi place să le poarte. Băieții sunt băieții — sau aşa ceva. Restul jucătorilor de fotbal râd, inclusiv Mitchell. Surprind expresiile unora dintre băieții care stau în rândurile din față. Râd şi ei. Jason are chiar o tentativă de dans sexy în fața celor câteva fete din primul rând, rotindu-şi şoldurile ca şi cum ar încerca să învârtă un cerc invizibil în jurul taliei. Ciuful de păr des şi negru îl face să semene cu un cocoş care păşeşte țanțoş. Fetele râd şi îşi duc palmele la ochi, iar eu nu-mi dau seama dacă sunt oripilate sau, de fapt, le place.

Apoi observ că una dintre fete e Lucy Hernandez. Chiar de la atâtea rânduri distanță, tot e uşor să vezi că nu zâmbeşte, nu chicoteşte şi nici nu râde. Nici măcar nu se preface că e scârbită — chiar e scârbită. Nu e primul spectacol al majoretelor din an, aşa că săraca Lucy ar trebui să ştie deja că nu te aşezi niciodată în primele câteva rânduri, dacă nu eşti fan înrăit al Piraților. E mai bine să te ascunzi în spate, ca lumea care nu merge la biserică decât de Crăciun.

Probabil că Jason a sesizat dezgustul ei, pentru că insistă să-şi rotească şoldurile fix lângă fața ei, iar Lucy îşi fereşte privirea şi coboară ochii în podea. Roşeşte. Toți ceilalți fluieră.

Simt cum îmi trece un fior prin tot trupul, cobor ochii şi văd că mi-am strâns pumnii. Îi privesc o clipă cu surprindere, apoi îi descleştez.

— Gata, gata, spune directorul Wilson la microfon. Haideți să mergem cu toții la masă. Jason, ce-ar fi să ne păstram energia pentru meci.

Fanfara cântă ultimele acorduri, în timp ce noi ne înşirăm spre ieşire. Mă uit înapoi, dar mulțimea l-a înghițit deja pe Seth. Sper că Seth Acosta nu este genul de tip care să poarte un tricou pe care scrie MIŞTO PICIOARE — CÂND LE DESFACI? Ar putea să fie la fel de sexy ca tânărul Ralph Maccino din Proscrişii, că tot nu aş vrea să mă văd cu un tip care poartă aşa ceva. Chiar şi iubiții mei imaginari trebuie să respecte nişte standarde.

Claudia şi cu mine pornim spre cantină, să luăm prânzul, şi suntem împinse şi înghiontite de mulțimea care abia se mişcă. Îmi dau seama că am ajuns lângă Lucy. E aproape de marginea culoarului şi se tot loveşte cu umerii de şirul de dulapuri. Are obrajii îmbujorați şi nu se uită la nimeni în timp ce îşi face drum pe coridorul înțesat. Mă gândesc să o invit să mănânce cu noi la cantină, dar mi se pare obositoare ideea de a ieşi din rutina mea de socializare ca să vorbesc cu cineva nou.

După ce a luat cuvântul la ora domnului Davies, ştiu că Lucy este genul de fată căreia nu-i e frică să fie în centrul atenției, chiar şi atunci când asta nu o face prea populară. Eu nu prea îmi doresc să fiu populară, pentru că la Liceul East Rockport elevii populari sunt în esență nişte idioți — aşa că îmi place să nu atrag atenția. Mi-aş dori să nu îmi pese deloc de ce crede lumea despre mine. Ca mama, care s-a dus la şcoală cu părul albastru. Cât a fost elevă aici, nu s-a dovedit a fi foarte conştiincioasă şi nici nu a ținut capul jos. De aceea a devenit o Fată Rrrrebelă.

Când Claudia şi cu mine ajungem la masa noastră obişnuită de la cantină, împreună cu prietenele noastre Meg, Kaitlyn şi Sara, mă uit după Lucy, dar nu o văd. Nici pe Seth Acosta nu-l zăresc. Dar îl văd pe Jason, cu tricoul lui idiot, luând-o înaintea unor elevi de clasa a IX-a.

MIŞTO PICIOARE — CÂND LE DESFACI?

Simt nevoia să-mi încleştez iar pumnii, până când cioturile unghiilor roase mi se înfig în palme.

Mă întreb ce ar face acum Femeia Fantastică. Sau mama. Sau fata care interpretează melodia aceea rebelă. Fata a cărei voce e o armă. Cea căreia nu-i păsa dacă toți ochii erau ațintiți asupra ei. De fapt, chiar îi plăcea aşa. Ce i-ar face ea lui Jason?

Oare s-ar duce țintă la el şi i-ar spune ce scârbos e tricoul? Oare ar lua o foarfecă şi i l-ar face fâşii, lăsându-l la bustul gol?

Probabil că lui i-ar plăcea asta, totuşi: ar putea să-şi etaleze pătrățelele lui idioate.

Muşc o bucată din sandviciul meu cu şuncă şi le ascult pe Claudia, Kaitlyn şi celelalte cum discută despre unde ar trebui să ne aşezăm în seara asta la meci. Îmi pun sandviciul jos şi încep să rup bucățele de pâine din el. Nu prea mi-e foame.

— Deci, la ce oră vrei să trec să te iau? mă întreabă Claudia şi îmi dă un picior pe sub masă.

— Nu vin, mă aud spunând.

Sunt surprinsă de propriul meu răspuns. Dar şi uşurată.

— Ce? face Claudia, încruntată. Tocmai am vorbit că o să-mi dea mama maşina.

— Nu mă simt deloc bine, zic, invocând cea mai uşoară dintre scuze.

Kaitlyn se întinde şi îmi duce mâna la frunte. Are, gen, cinci fraţi şi surori mai mici, aşa că mereu face chestii din astea, mămoase.

— Nu ai febră, îmi spune, nu cred. Te doare ceva, ai frisoane?

— E de la stomac, zic şi împing într-o parte mâncarea.

— Pfui, nu te apropia, spune Meg şi îşi trage scaunul spre celălalt capăt al mesei. Nu vreau să mă molipsesc.

Claudia mă urmăreşte atentă. Cu doar câteva minute în urmă, mi-era bine şi mă zgâiam la tipul cel nou de la spectacolul majoretelor.

— Nu ştiu ce am, mărturisesc eu.

Şi chiar nu ştiu. Ceva s-a schimbat. S-a întâmplat în clipa când am zis că nu vin la meci, iar acum nu pot să dau înapoi.

Sau nu cumva s-a întâmplat în timpul spectacolului cu majorete, când am văzut tricoul lui Jason şi mi-am dat seama că am pumnii strânşi?

Sau s-a întâmplat înainte de asta?

— Poate că ar trebui să te duci la cabinetul medical, spune Kaitlyn. Vrei să te ducă una dintre noi?

— Nu, pot să merg şi singură, zic. Mersi, oricum.

— Îmi dai un mesaj mai târziu? întreabă Claudia.

Vorbeşte şoptit şi pare puţin jignită, parcă. Sau poate că doar nu ştie cum să ia purtarea mea ciudată. Sincer, nici eu nu ştiu.

Garcia, asistenta medicală, mă lasă să stau întinsă pe unul dintre paturile din cabinetul medical toată după-amiaza. Nu mai e nimeni acolo şi asistenta stinge luminile pentru mine. E plăcut şi răcoare şi linişte. Când îmi schimb poziția, aud cearceaful de hârtie cum se boţeşte sub mine. Se sună pentru ora a şasea, iar eu îmi omor timpul zgâindu-mă la un afiş pe care scrie: TUŞEŞTI ŞI STRĂNUȚI? FĂ-OÎN COTUL ÎNDOIT! Două siluete ca nişte bețe, o fetiță şi un băiat, tuşesc şi strănută în brațul lor ca un băț rupt. Stau întinsă toată ora a şasea, bucuroasă să fiu aici, cocoloşită în micul meu cocon clinic, în timp ce toți ceilalți trebuie să fie în clasă. Clopoțelul sună iar, pentru ora a şaptea şi apoi iar, pentru a opta. Şi, în final, ultimul clopoțel din ziua aceea.

— Te simți mai bine? mă întreabă asistenta Garcia, iar eu intru în salonul principal, clipind des din cauza luminilor strălucitoare.

— Mda, zic. Vă mulțumesc pentru că m-ați lăsat să mă odihnesc atât de mult.

— Vivian, tu nu eşti dintre cei care se prefac. Şi, ca să fiu sinceră, nu arăți prea bine. Du-te acasă şi nu mânca decât pâine prăjită, banane şi orez, da?

Odihneşte-te şi bea multă apă. Îmi pare rău că ratezi meciul.

— O să-mi treacă, îi spun.

De obicei, la sfârşitul zilei Claudia şi cu mine ne întâlnim la dulapul meu şi mergem acasă împreună pe jos sau încercăm să găsim pe cineva cunoscut care să ne ducă cu maşina. Astăzi însă îmi iau rucsacul şi mă îndrept spre o uşă laterală, pe alt traseu decât cel obişnuit. Merg repede şi las Liceul East Rockport în urmă, cât pot de repede.

Thomas Landry (n. 1924) și Earl Campbell (n. 1955): foști jucători de fotbal american. (N.t.)

Orășel din Texas devenit în ultimul deceniu un centru al artelor, muzicii și modei. (N.t.)

The Outsiders: film american din 1983, regizat de Francis Ford Coppola, adaptare după romanul omonim de S.E. Hinton. (N.t.)

Capitolul 4

Buni şi bunicul se duc la meci, iar mama trebuie să lucreze din nou până târziu. Le telefonez bunicilor şi le spun că nu mă simt prea bine, aşa că nu o să mă văd cu ei la stadion, îi telefonez şi mamei la serviciu şi îi spun că mă doare stomacul şi că rămân acasă. Îmi dă aceleaşi sfaturi ca asistenta Garcia şi îmi aminteşte să o sun dacă o să mă simt mai rău.

Nu mă simt însă mai rău. Mă simt mai bine. E ceva ciudat de eliberator să ştii că aproape întregul oraş se duce la Refugio, iar eu stau ascunsă la mine acasă, în siguranță, absolut singură.

O clipă, îmi permit să mă întreb dacă băiatul cel nou, Seth, se duce la meci. Dacă ciudații lui părinți artişti îl duc acolo, ca parte a studiului lor pentru cine ştie ce performance despre viața într-un orăşel din Texas. Poate că deja s-a rugat de ei să-l lase să se mute înapoi acasă, la Austin. Poate că nici nu a existat vreodată aievea şi e doar o plăsmuire a imaginației mele.

Afară se înserează, aşa că mă duc şi îmi încălzesc o mini-pizza cu cârnați, pe care o iau cu mine în cameră, ținând-o în echilibru pe un prosop de hârtie. Îmi place să mănânc în pat. E un lucru interzis şi o dovadă de lene, dar în acelaşi timp un minunat răsfăț. După ce ciugulesc cu grijă şi mănânc toate bucățile de cârnat, înainte de a mă apuca de brânză, dau peste un documentar pe care l-am urmărit odată împreună cu mama şi îl pun să ruleze pe laptop. E despre solista trupei Bikini Kill, fata cu vocea ca o rachetă, care cântă melodia aceea despre fata rebelă. Îmi aduc aminte că, atunci când m-am uitat prima dată la film cu mama, m-a întors spre ea în timp ce rula genericul de final. În semiîntunericul din living, fața nu îi era luminată decât de ecranul televizorului, dar am văzut-o clipind des ca să-şi alunge lacrimile. Din felul în care zâmbea printre lacrimi, mi-am dat totuşi seama că era în acelaşi timp bucuroasă şi tristă. Uneori mă întreb cât de bătrân trebuie să fii ca să te simți cu adevărat nostalgic. Uneori mă întreb

dacă e posibil să fii nostalgic după ceva pe care nu ai ajuns de fapt să-l trăieşti tu însuți. Cred că asta simt eu pentru Fetele Rrrrebele.

Îmi termin pizza, îmi şterg degetele şi gura pline de grăsime şi lovesc patul cu palma, pentru ca Joan Jett să vină să se ghemuiască lângă mine, în timp ce eu adorm, cu ochii la film. Unul dintre lucrurile despre care vorbeşte în documentar Kathleen Hanna — aşa o cheamă pe solistă — este ideea de cultură de dormitor a fetelor. Fiecare fată are în camera ei o lume super-secretă, unde poate să creeze şi să realizeze lucruri, iar Kathleen credea că ar fi cool dacă fetele ar împărtăşi cu alte fete ce se petrece în spațiul lor secret. Asta au încercat să facă Fetele Rrrrebele. Au încercat să creeze căi prin care fetele să se găsească unele pe altele. Fete care erau interesate de aceleaşi lucruri, se luptau cu aceleaşi probleme şi cărora le plăceau aceleaşi chestii. Însă cum asta se întâmpla înainte de internet, au făcut-o cu ajutorul fanzinelor, trupelor muzicale, versurilor de la melodii, spectacolelor şi casetelor cu muzică pe care le vindeau cu cinci dolari.

Stând aşa, în semiîntunericul camerei mele, uitându-mă la Kathleen şi la celelalte Fete Rrrrebele pe ecranul laptopului, nu pot să nu mă gândesc la cutia mamei cu TINEREȚEA MEA IROSITĂ. La Femeia Fantastică scăpând oraşul de hărțuitorii de pe străzi. La vechi fotografii polaroid ale unor fete date cu ruj negru, care arată ca şi cum sunt gata să pună stăpânire pe lumea întreagă cu atitudinea lor. La fluturaşii verde-neon care anunță un congres al Fetelor Rrrrebele din Washington, DC. La strângerile de fonduri pentru centre destinate victimelor violurilor.

Temerare. Un cuvânt care mi-ar aduce câteva puncte în plus la oricare dintre testele recapitulative idioate ale domnului Davies.

Fetelor Rrrrebele nu le păsa de ce crede lumea. Voiau să fie văzute şi auzite.

Pentru că erau temerare.

Mă cuibăresc lângă Joan Jett pe patul meu, în vreme ce documentarul rulează mai departe şi începe să capete formă o idee care îmi zumzăie undeva în minte. E o nebunie. E ridicol, pe bune. Dar nu pot să nu mă gândesc la ea.

Mama a fumat până am ajuns în clasa a treia. Când eram foarte mică, încerca să se ascundă, dar până la urmă a înțeles că m-am prins şi îmi cerea scuze de fiecare dată când se ducea pe veranda din spate ca să fumeze.

— Ah, Vivvy, îmi pare rău, obişnuia să-mi spună, oftând. Chiar încerc să mă las, dar e aşa de greu.

Mintea mea de clasa a treia venise cu o idee. Singură, la mine în cameră, am tăiat douăsprezece bucăți de hârtie de mărimea palmei mele şi am scris pe ele, cu marker negru, lucruri de genul: FUMATUL UCIDE, FUMATUL CAUZEAZĂ CANCER şi NU VREAU SĂ-MI PIERD UNICUL PĂRINTE. Acum, că mă gândesc la ele, ultimul mesaj îmi dă fiori, dar eram un copil de clasa a treia sincer şi eram pregătită să sar la jugulară. După ce le-am decorat cu cranii şi oase încrucişate şi o siluetă schematică — adică eu — plângând lângă un mormânt pe care era scris RIP MAMA, am început ultima parte a misiunii mele secrete. Am ascuns biletele prin toată casa. În spatele deodorantului ei din dulapul cu medicamente. În sertarul ei cu lenjerie. Împachetate în patru şi aşezate în cartonul cu ouă. Am îndesat unul chiar şi în pachetul ei de țigări Camel Lights.

Când l-a găsit pe primul (îngropat în cutia ei de cereale Kellog's), mi l-a fluturat pe dinainte şi m-a întrebat ridicând din sprânceană:

— Vivian, tu ai făcut asta?

— Nu ştiiiu, i-am răspuns, arcuind la rândul meu o sprânceană. Poate l-a pus cineva care e anti-fumat.

Îmi plăcea să mă joc de-a binefăcătoarea misterioasă. Chiar dacă în sufletul meu ştiam că nu era tocmai un mister pentru mama cine scrisese biletele.

În acea primă zi, mama şi-a dat ochii peste cap, dar după ce a descoperit toate biletele, s-a întâmplat ceva nostim.

A încetat să mai fumeze. Definitiv.

Misiunea mea reuşise.

Când se termină documentarul, o mai mângâi o dată pe Joan Jett şi mă duc la biroul mamei din living, să îmi iau câteva chestii. Trupul îmi vibrează de entuziasm. Mă rog ca imprimanta noastră naşparlie, care nu merge decât uneori, să funcţioneze în seara asta. Apoi iau din şifonierul mamei şi ultimul lucru de care am nevoie.

Înşir toate fanzinele vechi ale mamei, pentru a suta oară, şi mă uit la ele dintr-o perspectivă nouă. Îmi iau notițe. Sau, ca să fiu absolut cinstită, fur. Dar nu cred că asta le-ar deranja pe fetele care au înființat trupe ca Girl Germs, Bikini Kill şi Sneer. De fapt, probabil că ar fi fericite.

Îmi plimb degetele peste cuvintele a ceva ce se cheamă Manifestul Fetelor Rrrrebele. Nu îmi amintesc să-l fi citit vreodată. E în unul dintre fanzinele dedicate formației Bikini Kill şi mă întreb dacă nu cumva a fost scris chiar de către Kathleen Hanna. Înghit cuvintele pe nerăsuflate.

Pentru că nu vrem să ne supunem standardelor cu care alții (băieții) evaluează lumea din jur.

Pentru că suntem furioase pe societatea care ne spune că Fată = Toantă, Fată = Rea, Fată = Slabă.

Pentru că eu cred cu toată ființa că fetele reprezintă o forță spirituală revoluționară care poate şi cu siguranță va schimba lumea.

Îmi amintesc expresia rănită, uluită a lui Lucy Hernandez în clasă, când Mitchell Wilson i-a zis să-i facă un sandvici. Mă gândesc la tricoul scârbos al lui Jason Garza şi la cum îşi unduia el şoldurile lui idioate. Îmi derulez în minte viața în East Rockport: un şir de adunări de majorete şi conversații banale la cafenea, cu fete cumințți pe care le cunosc încă de la grădiniță. Îmi închipui lucrurile care se presupune că vor urma după toate astea — facultate, relație cu un tip OK, o slujbă OK şi zile de vineri petrecute la meciurile echipei de fotbal de la Liceul East Rockport, până la optzeci de ani.

Trag adânc aer în piept şi scot capacul unui marker negru. Pentru început, îmi trebuie un nume potrivit. Îmi plimb privirea peste copertele ponosite ale

colecției de fanzine din cutia mamei. Aleg unul numit Snarla, mi-l apropii de față, închid ochii şi îi trag adânc în piept mirosul, închipuindu-mi că pot să simt izul subsolurilor igrasioase şi al depozitelor unde Fetele Rrrrebele dădeau concerte pentru trei dolari biletul. Îmi imaginez că le aud cântând versurile pe care le copiaseră cu grijă în paginile fanzinelor.

Nu sunt păpuşica ta şi nici

Prințesa din visurile tale.

Fetelor, haideți să dansăm desculțe

De mână să ne ținem toată noaptea.

Şi tu, puştiule, vino să ne provoci

Să vezi cât ne place să ripostăm!

Ultimele versuri sunt preferatele mele.

Mi le imaginez pe Fetele Rrrrebele — şi mama e una dintre ele — umblând pe străzi noaptea cu bocanci Dr. Martens, cu tunsorile lor ciudate şi rujul închis la culoare, gata să îşi apere convingerile. Să apere ceea ce credeau că este drept.

Furioase. Intangibile. De neoprit. Şi — dacă ar fi să repet ce a spus bunica despre mama în seara asta la cină — pline de tupeu.

Brusc, am găsit ce căutam.

Cu limba între dinți, concentrată şi cu mână sigură, desenez atentă litere, imaginându-mi cum va arăta produsul final. Scriu titlul şi apoi, în ultimul moment, adaug mottoul perfect. Când termin, îmi trosnesc uşor ceafa — mă cam doare de la cât de intens m-am aplecat deasupra foii. Apoi îmi admir opera. Simt cum îmi pulsează adrenalina în vene. Zâmbesc.

De o grămadă de vreme nu am mai fost aşa de încântată.

*

Cum nu mai e decât o oră până se întoarce mama de la serviciu, îmi iau paginile terminate şi le aşez cu grijă în mapa mea pentru matematică, pe care apoi o bag în rucsac. Înainte să-mi pierd cu totul curajul, scot bicicleta din garaj, o încalec şi mă îndrept spre centrul oraşului.

E seara meciului, aşa că e pustiu peste tot, iar la Dairy Queen şi la Sonic firmele luminoase anunţă: ÎNCHIS PENTRU MECI. Stâlpii de iluminat învăluie într-o strălucire gălbuie străzile şi parcările goale. Însă COPIAZĂ SINGUR, centrul de copiere care se află la marginea zonei comerciale, este unul dintre puținele locuri din East Rockport mereu deschis până la miezul nopții. Trec pe lângă coaforul familiei Walgreen, unde acum mulți ani bunicii au trebuit să plătească o sumă destul de mare ca să rezolve părul albastru al mamei.

E atâta linişte, că mă simt ca unul dintre ultimii supraviețuitori ai unui oraş-fantomă. Aerul lipicios al toamnei miroase a grăsime de la fast-fooduri şi a benzinării, şi indiferent cât de profund aş inspira, nu simt nici măcar un iz dinspre apele sărate ale golfului, care se află la doar câteva străzi distanță. În East Rockport e uşor să uiți că trăieşti pe malul oceanului. Nu că Golful Mexicului ar fi considerat drept ocean pe bune. Vara trecută pluteau atâtea materii fecale în apele lui, că au închis plajele pentru două săptămâni. Ar trebui să ne schimbăm numele în Oraşul Rahatului.

Frânez încet, îmi leg bicicleta şi intru la COPIAZĂ SINGUR. Îmi trebuie câteva momente ca să mi se obişnuiască ochii după trecerea de la întunericul nopții la puternica strălucire fluorescentă din interiorului centrului de copiere. Nu văd niciun client, ci doar un singur angajat, un tip cu o vestă roasă de culoare roşie, care presupun că e gândită ca un simbol corporatist al firmei COPIAZĂ SINGUR. Cocoțat pe un taburet din spatele casei de marcat, e aşa de ocupat să citească din romanul lui broşat şi ponosit, că nici nu ridică privirea când intru. Îmi scot cu grijă mapa din rucsac şi mă apropii de tejghea. Pe emblema de la piept a tipului scrie că îl cheamă FRANK.

— Ăăă, bună, încep eu, şi Frank ridică ochii, clipind apăsat de câteva ori, ca şi cum ar încerca să proceseze faptul că sunt aici.

Are câteva tuleie în bărbie şi o claie de păr cărunt şi zburlit care îi stă în creştet ca un cuib. Ar putea să aibă treizeci sau şaizeci de ani, nu sunt sigură. Dar mai înainte de a decide să-mi vorbească, îşi ridică ochelarii cu lentile fără ramă şi mai clipeşte de vreo trei, patru ori.

— Ce pot să fac pentru tine? zice în sfârşit, punând deoparte Carrie de Stephen King.

— Ăăă, mă întrebam… dacă ați putea să-mi faceți nişte cópii?

Nu pot să sufăr să vorbesc prin magazine cu vânzătorii, chiar şi atunci când nu mai e nimeni altcineva care să mă audă. Îmi e întotdeauna teamă să nu par proastă.

— Păi, magazinul se cheamă COPIAZĂ SINGUR, aşa că eu pot doar să te ajut să-ți copiezi singură, răspunde Frank sec, dar un zâmbet îi luminează fața, aşa că nu sunt prea neliniştită.

Frank scoate un mic dispozitiv din plastic pentru numărat, mă conduce la unul dintre copiatoare şi fixează dispozitivul. Îmi arată cum funcționează şi se oferă să mă supravegheze cât fac o probă, ca să fie sigur că e bine.

Obrajii mi se înroşesc, dar îmi scot paginile din mapă şi încerc să programez aparatul să printeze pe ambele părți, aşa cum mi-a arătat Frank.

— O femeie boxer, ai? spune Frank, arătând cu bărbia spre copertă.

— Mda, zic.

— Mişto, continuă Frank, ignorând faptul că sunt îmbujorată toată.

Verifică dacă exemplarul meu de probă a ieşit bine, ba chiar îl pliază în două, aşa că totul e gata. Când mi-l întinde, încă e cald, ca pâinea prăjită.

Îl ţin în mână şi ideea mea pare acum aşa de reală, că brusc nu mă pot hotărî dacă să ţip de încântare sau să mă opresc.

— Arată bine, reuşesc să spun.

— Atunci te las să continui.

Odată ce Frank revine la tejghea, reiau munca de multiplicare. Număr în minte câte toalete de fete cred eu că sunt la Liceul East Rockport şi tastez numărul de exemplare de care am nevoie. În timp ce copiatorul zbârnâie, îmi verific telefonul pentru a zecea oară. Trebuie să ajung acasă înaintea mamei, altfel nu o să mă creadă în veci că mi-a fost aşa de rău, încât am decis să nu vin la meci. Poate că mama m-ar înţelege, dar eu, una, nu prea înţeleg cum de fac eu asta, aşa că nu ştiu cum aş putea să-i explic ei.

Oricum, e delicioasă senzaţia pe care mi-o dă faptul că am micul meu secret.

În sfârşit, scot dispozitivul de numărat şi mă întorc la tejghea să achit cu o parte din banii primiţi de ziua mea, rămaşi de luna trecută. Frank îmi mai trimite un zâmbet abia schiţat înainte să ies. Apoi, chiar când păşesc afară pe uşă, strigă după mine:

— Pa-pa, domnişoară Tupeu!

Îmi ia un minut să-mi dau seama că mie mi se adresează şi, până să mă întorc să-i fac cu mâna, privirea îi e deja cufundată din nou în carte.

*

Ajung acasă înaintea mamei şi strecor mapa în rucsac — va trebui să pliez restul de exemplare în weekend. Asta dacă nu o să-mi pierd curajul.

Ca să nu se întâmple asta, mâine şi duminică ar trebui să ascult iar şi iar Rebel Girl.

Îmi trag pe mine tricoul cu The Runaways, mă spăl pe dinți şi, exact când sting lumina şi mă bag în pat, maşina mamei intră pe alee. Nu trece mult şi o fâşie de lumină pătrunde în cameră. Îmi mijesc ochii, ca şi cum dormeam şi am fost luată prin surprindere. În prag se profilează silueta mamei, care bagă capul pe uşă.

— Viv? Te simți mai bine?

— Da, îi răspund, sperând că în bucătărie nu miroase a pizza, că doar se presupune că aş avea o problemă la stomac.

— Să îmi spui dacă ai nevoie de ceva, bine?

— Bine, şoptesc.

După ce mama închide uşa, mă învelesc mai bine şi, gândindu-mă la copiile din rucsac, îmi simt trupul vibrând de nerăbdare. Nimeni altcineva de pe planetă nu ştie de ele. Mă rog, în afară de Frank de la COPIAZĂ SINGUR. Şi oricum, el nu ştie care este următorul pas din planul meu.

În sfârşit, după câteva minute simt cum alunec în somn şi, când adorm, visez că merg semeață prin COPIAZĂ SINGUR alături de Frank — amândoi îmbrăcați în tricouri identice cu The Runaways — şi lăsăm pe capacul fiecărui copiator exemplare din creația mea.

Tupeu

Numărul 1

Gratuit

Tupeiștelor, Ripostați!

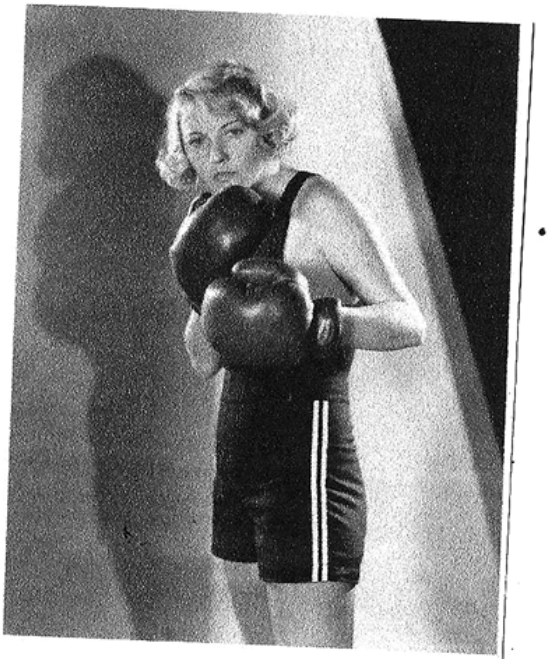

Bună, fetelor!

V-ați săturat de un anumit grup de băieți din școală care vă spun „Fă-mi un sandvici!“ când vă exprimați cu glas tare părerea la oră?

V-ați săturat ca băieții din echipa de fotbal să primească atenție cât cuprinde și să scape nepedepsiți orice-ar face?

V-ați săturat de comentariile grosolane și de tricourile dezgustătoare?

TUPEISTELE S-AU SĂTURAT ȘI ELE!!!

Cum
ar arăta viața în
Liceul East Rockport dacă
o TUPEISTĂ ar deține
controlul???

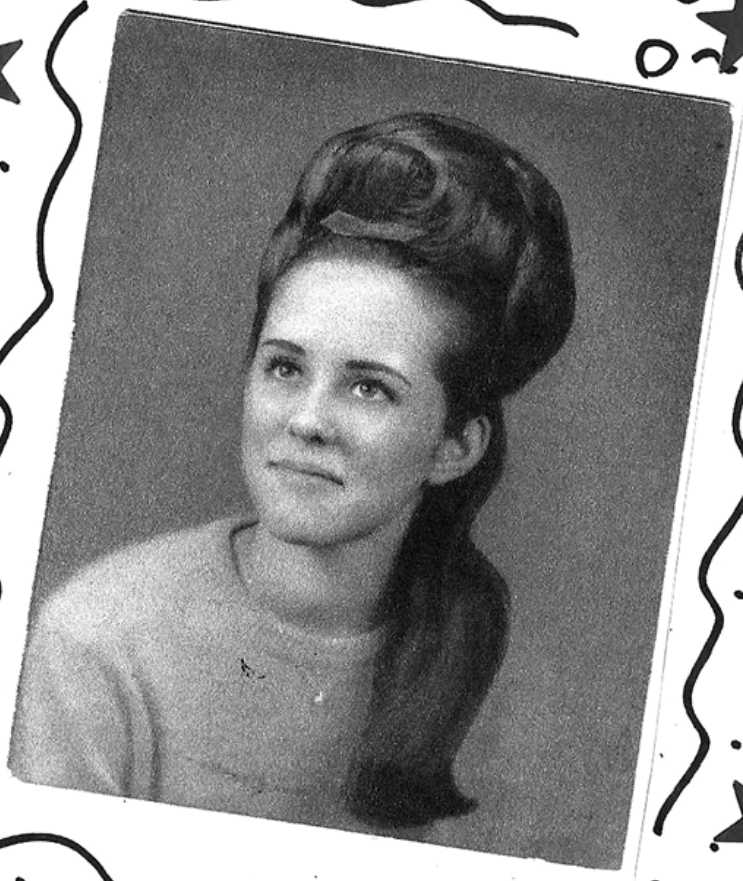

Atenţiune, fetelorrrr din
Liceul East Rockport!

Dacă vi se pare că are sens
ceea ce aţi citit, atunci
VINERI, 5 OCTOMBRIE, înainte
de ore, desenaţi-vă pe mână
inimioare şi stele. Găsiţi fete
care sînt la fel ca voi!

Capitolul 5

O şcoală goală în zori pare bântuită. Pe din afară arată la fel, dar în lipsa făpturilor tinere care să îi umple culoarele şi să trântească uşile dulapurilor, şcoala pare un spaţiu cavernos şi înfricoşător aflat la periferia unui univers paralel, plin de fantomele visurilor adolescentine care au pierit de o moarte tristă şi tragică, în care au fost implicate teste-grilă şi dezastre la balurile de absolvire. Tot ce pot să fac atunci când deschid uşa de la intrarea laterală este să mă scutur de această senzaţie stranie şi să sper că nu e nimeni înăuntru care să mă surprindă.

Îmi aleg drept punct secret de intrare culoarul secţiei de filologie. Ştiu că paznicul-şef, domnul Casas, ajunge aici nesănătos de devreme ca să descuie uşile, să aprindă luminile şi să pornească aerul condiţionat sau încălzirea — ambele par să se defecteze în zilele cele mai călduroase şi, respectiv, cele mai friguroase din an. Tehnic vorbind, nu există nicio regulă care să interzică să ajungi la şcoală la 6:30 într-o dimineaţă de luni, dar, dacă planul acesta al meu e să meargă, nimeni nu trebuie să mă vadă.

Cu inima palpitându-mi, mă strecor în prima toaletă de fete pe care o văd. Odată intrată, iau o gură de aer şi bag mâna în geantă după exemplarele din Tupeu. Mâna pipăie un snop de vreo douăzeci de fanzine. Stau pe gânduri câteva clipe. Dacă le scot pe toate, le pun jos şi ies, nu mai e chip să dau înapoi. Nu acum, când mai sunt treizeci de minute până se sună.

Picuratul din fundal al unei chiuvete stricate pare să mă persifleze: Nu-poţi-nu-poţi-nu-poţi…

Sunt genul de fată care învaţă pentru teste. Sunt genul de fată care îşi predă temele la timp. Sunt genul de fată care le spune bunicilor că vine în cinci minute şi ajunge la ei în trei. Sunt genul de fată care nu face scandal. Chiar mă fac mică în bancă atunci când un profesor îmi strigă numele la oră. Sunt

genul de fată care ar prefera să se evaporeze în eter decât să atragă în vreun fel atenția asupra ei, fie şi într-un mod pozitiv.

Pic-pic-pic-pic… Nu-poți-nu-poți…

Adevărul adevărat? Uneori, când sunt doar eu cu mine, în camera mea, mă surprind în oglindă prefăcându-mă că interpretez melodii şi mă ruşinez singură de mine, chiar dacă nu e nimeni care să mă vadă, în afară de propria mea reflexie.

Pic-pic-pic-pic… Nu-poți-nu-poți…

Nu pot să nu mă întreb ce fel de pedeapsă ar inventa directorul Wilson, dacă sunt prinsă distribuind Tupeu. Un fanzin care critică prețioasa lui şcoală mi-ar aduce în mod sigur o pedeapsă uriaşă, publică. Cu mult mai rău decât orice altceva i s-ar fi putut întâmpla mamei când a defilat chiar pe culoarele acestei clădiri cu părul ei ilegal de albastru. Mă uit la femeia boxer de pe coperta fanzinului şi încerc să îi împărtăşesc atitudinea de tipă dată dracului.

Dar la naiba! Eu sunt Vivian cea conştiincioasă şi o să fiu conştiincioasă şi în treaba asta. La urma urmelor, fanzinele astea există pentru că eu le-am făcut. Sunt reale. Nu pot să mă opresc acum.

Îmi țin respirația şi pun teancul de fanzine pe pervaz, chiar sub ferestrele givrate de la parter, pe care fetele le întredeschid uneori ca să poată fuma fără să fie prinse.

Gata. S-a făcut. Mă uit o clipă la reviste, încerc să-mi imaginez cum o să le vadă cineva care habar nu are de unde au apărut. Ca un dar de Crăciun, să sperăm. Sau ca un indiciu într-o vânătoare de comori.

Parcurg grăbită culoarele şi inventariez în minte posibilele pretexte pentru care mă aflu la şcoală atât de devreme. (Trebuie să mă văd cu un profesor, să pregătesc un test. Voiam să merg la consilierul şcolar. Am avut insomnie şi atunci mi-am zis, ce naiba, aş putea să vin aici mai devreme…) Opresc la fiecare baie a fetelor şi las câte un teanc de fanzine, până ce nu-mi mai rămâne decât un singur exemplar. Nu dau peste domnul Casas şi nici peste

vreun alt adult. În sfârşit, ajung la dulapul meu şi îmi strecor ultima revistă rămasă sub nişte caiete cu spirală mai vechi.

Sună primul clopoţel şi nu mult după aceea, în timp ce răsare soarele, în clădire încep să se reverse valuri de trupuri. Intru la ora de istoria Americii, scrutez chipurile colegilor mei şi mă întreb dacă fetele au trecut deja pe la toaletă. Mă întreb dacă vreun exemplar din Tupeu stă ascuns într-un caiet sau îndoit în buzunarul de la spate al vreunei perechi jerpelite de blugi. Simt cum inima mi se zbate, copleşită de sentimentul că se petrece ceva important.

Fix când se sună de intrare, mă duc în penultima bancă şi, o clipă mai târziu, apare Claudia şi se aşază pe locul de lângă mine. Profesoara noastră, doamna Robbins, îşi face de lucru cu nişte hârtii la catedră. Nici măcar nu ridică ochii să ne salute.

Sara, prietena noastră, stă în banca din faţă şi profită de faptul că doamna Robbins nu e gata, ca să se întoarcă spre mine şi Claudia. Atunci văd că ţine în mână un exemplar din Tupeu. Simt cum mi se înroşesc obrajii şi plec capul, să-mi ascund faţa în spatele părului.

— Voi aţi văzut asta? ne întreabă Sara.

— Nu, zice Claudia şi întinde mâna. Ce e?

Sara îi dă fanzinul şi eu mă uit cum prietena mea trece cu privirea peste cuvintele pe care le scrisesem vineri seara, în timp ce ea încuraja cu jumătate de gură Piraţii din East Rockport, ca să învingă echipa din Refugio.

— Mamăăă! face Claudia.

— Ce e? întreb la rândul meu, rugându-mă să par cât mai naturală când îmi arunc privirea peste umărul Claudiei.

— Uită-te şi tu, spune ea, iar eu mă aplec peste fanzin, să-mi citesc propria creaţie.

Încerc să îmi scălâmbăi fața, mimând surpriza şi curiozitatea.

— Hmm, reuşesc să îngaim, dar mă simt aşa de nefiresc, încât mă mir că nu se uită toți la mine.

Prietenele mele stau însă cu ochii pe fanzin.

— E foarte tare, zice Sara. Adică, toată chestia asta e absolut corectă. Mă întreb totuşi cine a făcut-o? Gen, cine sunt Tupeistele astea de care se vorbeşte? Un fel de club sau ceva?

— Ai văzut chestia de pe spate? spune Claudia. Să venim vineri la şcoală cu stele şi inimioare pe mână?

Ridică din umeri şi îşi încrețeşte fruntea.

— Nu sunt sigură ce dracu' poate să iasă din asta.

Vorbele Claudiei mă ustură, pentru că îmi dau seama că nu m-am gândit niciodată pe bune ce efect o să aibă stelele şi inimile. Fetele Rrrrebele obişnuiau să facă şi ele chestii din astea, ca să le ajute pe cele ce gândeau la fel să se găsească una pe alta la spectacolele punk. Dar nu sunt sigură ce vor face vineri fetele cu însemne pe mână. Nu sunt sigură nici dacă o să apară vreo fată la şcoală cu steluțe şi inimioare.

— Cred totuşi că e cool că au făcut asta, zic eu, sperând într-o validare.

— Ce păcat, zice Claudia, că Mitchell Wilson şi amicii lui de rahat nici măcar n-o să-şi dea seama că există chestia asta, când, de fapt, ei sunt cei care ar trebui să o citească. Uite.

Îi aruncă Sarei fanzinul peste umăr şi se lasă pe spate, în timp ce doamna Robbins se îndreaptă spre podium, ca să înceapă pentru a mia oară lectura despre scandalul Teapot Dome[4] sau altceva la fel de captivant.

Când se sună de recreație, Sara lasă fanzinul pe bancă, de parcă ar fi o temă uitată. Rezist tentației de a-l lua cu mine, ca o mamă prea protectoare.

Când ajung la ora de engleză a domnului Davies, mă simt deja ca o petardă fâsâită. Am văzut o mână de fete având cu ele exemplare din Tupeu, dar de la prima oră încoace, după Sara şi Claudia, nu am mai auzit pe nimeni vorbind despre revistă. Când intru la una dintre toaletele pentru fete, găsesc o jumătate de teanc de fanzine stând încă trist pe blatul chiuvetei sau aruncate la întâmplare pe jos, cu câte o urmă palidă de pantof, exact pe copertă. Lumea pare mai interesată să discute de victoria Piraților şi despre meciul următor, împotriva echipei din Port Aransas.

Când îmi ocup însă locul la engleză, o zăresc pe Lucy Hernandez în rândul din față, cu un exemplar din Tupeu în mână, cu buzele strânse şi fruntea încrețită, în timp ce îl citeşte. Întoarce fanzinul, să citească şi ce e pe spate. Apoi îl deschide şi citeşte din nou tot conținutul. Nu pot să mă abțin şi continui să o urmăresc în timp ce îl studiază şi o surprind când pe chip îi înfloreşte un zâmbet abia sesizabil.

Se aude clopoțelul şi domnul Davies intră în clasă. Mă resemnez la ideea că începe cea mai naşpa dintre orele de azi, când observ că în spatele profului apare băiatul cel nou de la repetiția cu majorete. Fiul artiştilor din Austin. Seth Acosta.

— Ăă, bună ziua, zice Seth în spatele domnului Davies.

Acesta se întoarce şi îl fixează pe Seth cu privirea.

— Da?

— Sunt nou, zice şi îi întinde o foaie de hârtie. Tocmai am fost repartizat în clasa aceasta.

Vorbeşte în şoaptă, cu o voce gravă.

În timp ce domnul Davies se uită peste orarul lui Seth, din spatele clasei se aud chicoteli. Mitchell şi amicii lui bovini şi fără creier pufnesc în râs, probabil pentru că Seth e nou şi e îmbrăcat ca în Austin şi nu ca în East Rockport, iar asta probabil că îi amuză. Totuşi, Mitchell Wilson poate să trăiască şi o mie de ani, că tot nu ar atinge perfecțiunea care este Seth

Acosta, cu tricoul lui fără mâneci cu Sonic Youth şi cu părul lui negru, perfect ciufulit.

— Ia loc, Seth, îi spune domnul Davies, făcând semn cu capul spre bănci.

Seth alege una liberă, într-un colţ nicidecum aproape de mine. Îşi roade o unghie de la degetul mare şi se uită în gol la tablă, în timp ce eu încerc să nu îl fixez prea mult. Mă întreb ce a mâncat la micul dejun şi ce melodie de la trupa Sonic Youth e preferata lui şi dacă a făcut sau nu vreodată sex cu cineva.

Gândul din urmă mă face să respir mai greu.

Domnul Davies începe o lecţie care e doar cu o idee mai puţin plicticoasă decât cea a doamnei Robbins de la prima oră, aşa că îmi trec timpul zgâindu-mă când la Seth, când la caietul meu, în care încerc să iau notiţe. Şi Seth ia notiţe, ceea ce mă face să cred că e isteţ sau cel puţin că îl interesează să aibă rezultate bune la şcoală. Asta reprezintă un stimulent, sincer vorbind, chiar dacă sunt convinsă că nu Liceul East Rockport este locul care să facă pe cineva mai deştept.

Sunt atât de absorbită să mă uit la Seth, încât aproape nu bag de seamă că Lucy ţine exemplarul din Tupeu pe colţul băncii. Cam pe la jumătatea celor cincizeci de minute de lecţie insipidă, văd fanzinul pus acolo, ca un talisman norocos. Lucy îl lasă toată ora pe bancă, dar nu deschide gura să răspundă, nici măcar atunci când domnul Davies pune întrebări, aşa că presupun că s-a învăţat minte. Nu pot totuşi să nu mă gândesc la faptul că e ceva deliberat în felul în care ţine fanzinul la vedere şi asta e o treabă destul de cool.

În fine, domnul Davies se aşază la catedră să se uite pe calculatorul său, în timp ce noi se presupune că „lucrăm independent“ (de fapt, umblăm pe telefoane cât mai pe furiş posibil). Mitchell Wilson se ridică în picioare, de pe rândul din spate, unde aproape sigur a dormit fără să fie sancţionat, şi o ia agale spre faţa clasei, să arunce ceva la coşul de gunoi. Când dă să se întoarcă, subtilizează exemplarul din Tupeu cu o mişcare lină şi îl ia cu el în bancă. Lucy întoarce capul brusc, rămâne cu gura căscată, gata parcă să spună ceva, apoi o închide la loc şi revine cu faţa la catedră. Îi văd din

profil expresia descurajată, chiar dacă îşi ține fața pe jumătate ascunsă în spatele buclelor.

— Ce dracu' mai e şi asta? se miră Mitchell, în timp ce se aude foşnetul hârtiei.

Nu mă întorc spre el. Mi-a fost uşor să îl critic pe Mitchell în paginile fanzinului. Dar să fiu în raza lui vizuală când îmi citeşte cuvintele face ca secretul meu să devină terifiant, nu captivant.

— Ia uite, cică Tupeistele sunt sătule, comentează el. Or fi mâncat prea mult.

Tipii de lângă el răspund hăhăind la unison.

Mă uit la domnul Davies şi îl văd cum parcă tresare şi se trezeşte. Se uită la ceas.

— Bine, atenție, toată lumea… puteți să stați de vorbă între voi până se termină ora, dar vă rog, fără gălăgie.

Perfect. Acum chiar că a dezlegat câinii.

— OK, fiți atenți, continuă Mitchell, în timp ce majoritatea colegilor se întorc în bănci şi se apleacă spre el. Ia ascultați aici.

Până şi Seth se uită peste umăr şi ochii lui negri îi măsoară pe gogomanii din ultimul rând. Poate că, dacă nu mă întorc şi eu, asta mă face, de fapt, să par suspectă. Îmi întind gâtul şi văd cum privirea lui Mitchell mătură paginile fanzinului. Paginile mele.

— V-ați săturat de un anumit grup de băieți din şcoală care vă spun „Fă-mi un sandvici!“ când vă exprimați cu glas tare părerea la oră? citeşte Mitchell, pe urmă ridică ochii şi pe față i se întinde un rânjet de parcă tocmai ar fi primit titlul de cel mai bun jucător al anului. Hei, eu sunt ăsta!

Ridică din umeri, imitând o expresie vinovată care de fapt spune: Scuze, dar nu-mi pare rău!

— Stai, citeşte-o şi pe asta, zice Alex Adams, un alt fotbalist din ultima bancă, şi arată cu degetul o pagină din Tupeu, lovind hârtia o dată, apoi de două ori, vădit încântat de sine. Citeşte partea asta de la final.

Încerc să păstrez o expresie normală şi neutră, dar împing aşa de tare cu picioarele în tălpile pantofilor, încât unul scârțâie pe pardoseala de gresie.

— Bine, ia să văd, răspunde Mitchell şi citeşte cu glas tare: V-ați săturat ca băieții din echipa de fotbal să primească atenție cât cuprinde şi să scape nepedepsiți orice-ar face?

Râde cu poftă, de parcă tocmai a citit că Pământul e plat sau că omul deja poate să călătorească în timp. (De fapt, e posibil ca Mitchell să fie suficient de obtuz încât să creadă că astea două lucruri chiar sunt adevărate.)

— Chestia asta e pe bune? Sunt supărate că ne facem treaba şi câştigăm meciurile? Mă scuzați, dar nu mi-am dat seama că trebuie să pierd numai pentru ca nişte fete să nu se simtă triste şi de rahat.

Urmează o rafală de ho-ho-ho şi he-he-he, râgâituri şi alte scălâmbăieli de băieți tâmpiți, dar constat că zâmbesc şi râd inclusiv colegi care nu-s prieteni cu ei. Ba chiar şi unele dintre fete.

Mitchell se apleacă în scaun şi se uită la Lucy, care îşi bagă caietele în rucsac şi ridică ochii spre ceas, ca şi cum ar vrea să îl grăbească.

— Hei, fata nouă! zice Mitchell, vorbind spre spatele lui Lucy. Fata nouă, întoarce-te, că am o întrebare pentru tine.

Umerii lui Lucy se prăbuşesc puțin. Dar se întoarce pe jumătate.

— Ce e?

— Tu ai scris asta? o întreabă Mitchell, fluturând exemplarul din Tupeu între două degete.

Lucy aşteaptă o secundă mai mult decât e nevoie înainte să răspundă rece şi scurt „Nu“, apoi revine la strânsul lucrurilor şi adaugă:

— Erau mai multe în toaletele fetelor azi-dimineață.

Mitchell ridică din umeri, fixând alte câteva clipe spatele lui Lucy.

— Oricum, e o mare tâmpenie, bombăne Mitchell, în şoaptă.

Mototoleşte fanzinul cu mâinile lui de atacant şi îl aruncă spre faţa clasei, unde ricoşează din tabla albă.

— Vă rog, haideți să folosim coşul de gunoi, zice domnul Davies, trezit la viață pentru scurt timp.

Clopoțelul sună în sfârşit şi îl surprind pe Seth îndreptându-se spre uşă, fără să mai privească înapoi.

Pe culoarul înțesat de lume, mă trezesc nas în nas cu Lucy. Priveşte țintă înainte şi îşi ține gura cu buzele strânse.

— Bună, îi zic cu glas scăzut. Mai am un exemplar din chestia aia, dacă vrei. Dulapul meu e chiar aici.

Lucy se întoarce surprinsă, cu sprâncenele ridicate.

— Da?

— Sigur.

Se uită în altă parte cât introduc combinația cifrului de la dulapul meu, apoi scot exemplarul din Tupeu şi i-l întind.

— Mulțumesc, zice şi zâmbeşte. E foarte tare chestia asta.

— Da, e destul de interesantă.

— Să ştii că n-am făcut-o eu, adaugă. Tu ştii cine?

Clatin din cap. Dacă aş deschide gura să vorbesc, şi-ar da seama că mint.

— Mitchell ăla e un cretin absolut, mai spune Lucy.

Eu privesc pe culoar în sus şi în jos, să mă asigur că Mitchell nu e prin preajmă.

Mă scoate din sărite că prima mea reacție e să mă asigur că nu poate să ne audă, dar nu vreau să mă ia prin surprindere şi să devin ținta glumelor lui. Mă sperie posibilitatea asta.

— Cam poate să facă tot ce vrea el să facă pe aici, îi explic, cu o voce mai calmă decât ar fi nevoie.

— Mi-am dat seama, zice Lucy, ridicând o sprânceană. Oricum, îți mulțumesc pentru revistă.

Şi pune fanzinul într-un caiet.

— Hei, îmi mai spui o dată cum te cheamă?

— Vivian, îi răspund. Lumea îmi spune Viv.

— Da, mă gândeam eu. Nu răspunzi niciodată la ore, aşa că nu eram sigură.

Ridic din umeri, inițial neştiind cum să reacționez.

— Nu cred că a răspunde la ore te duce undeva, reuşesc să spun în cele din urmă.

— Serios? zice ea. În fine, pe mine mă cheamă Lucy. Şi, aşa cum a spus tâmpitul ăla, sunt nou-venită.

Zâmbesc şi dau din cap.

— Da. Ştiu.

Nu ştiu ce altceva ar trebui să mai spun. În East Rockport întâlnesc aşa de puțină lume nouă.

Lucy îmi zâmbeşte şi ea, dar cum nu mai spun nimic, îmi face discret din mână şi se îndepărtează pe coridor. Ridic mâna să-mi iau la revedere şi abia după ce se strecoară prin mulțime îmi dau seama că aş fi putut să o întreb de

unde e sau de ce s-a mutat familia ei aici. Aş fi putut chiar să o întreb dacă vinerea asta are de gând să îşi picteze stele şi inimioare pe mână, potrivit îndemnului din Tupeu.

Mă uit la mâinile mele goale şi îmi dau seama că trebuie să răspund eu însămi la întrebarea asta.

Scandal de luare de mită (1921–1923) în care a fost implicată administrația SUA și președintele Warren G. Harding. (N.t.)

Capitolul 6

Când mama şi cu mine mergem să facem aprovizionarea, întotdeauna eu sunt cea care împinge căruciorul, aşa că mama se poate concentra asupra listei — care e scrisă pe o hârtie, desigur. Aşa se întâmplă de când eram în generală.

— Fasole neagră sau iahnie de fasole? mă întreabă, examinând conservele din faţa ei.

— Iahnie.

— Fasolea neagră e mai sănătoasă.

— Iahnie.

Mama îmi aruncă o privire, dar cedează.

Aproape întotdeauna mergem la cumpărături joi seara, dacă nu e la muncă — mama nu rezistă nebuniei de weekend din magazine. E unul dintre ritualurile noastre. În timp ce împing căruciorul, încercând să compensez faptul că roata din stânga e defectă, mă trezesc uitându-mă la mâinile cu care ţin de mâner în loc să vorbesc cu mama.

Nu am niciun semn din naştere, niciun pistrui pe mână. Unghiile sunt naturale, mi s-a părut întotdeauna o bătaie de cap să mi le dau cu ojă. Încerc să îmi imaginez stele şi inimi mâzgălite pe mâinile astea. Încerc să îmi imaginez cum m-aş simţi să umblu aşa pe culoarele liceului. Inima îmi bate tare, dar nu sunt sigură dacă e de la adrenalină sau de la nelinişte. Îmi imaginez că toată lumea se uită la mine şi toţi prietenii îmi pun întrebări. Îmi încleştez pumnii şi inspir adânc.

— Bun, hai să mergem la raionul de congelate, zice mama.

Ea e altfel decât buni şi bunicul în multe privinţe — cu excepţia dependenţei de Stouffer's[5]. Împing căruciorul şi o urmez.

Toată săptămâna am încercat să îmi dau seama ce fac. Adevărul e că de luni dimineaţă încoace totul a fost cam… la fel. Cel mai mare eveniment a fost probabil faptul că i-am dat lui Lucy acel ultim exemplar din Tupeu. Claudia nu a mai pomenit niciodată de el, iar Mitchell nici măcar nu s-a obosit să mai facă mişto de fanzin după ora domnului Davies — cel puţin din câte ştiu eu. Am vrut să aduc vorba de fanzin când am luat prânzul cu Sara, Claudia şi celelalte fete, dar mi-a fost teamă că s-ar putea să par suspectă dacă vorbesc prea mult. Asta chiar dacă e la fel de probabil ca eu să fi conceput fanzinul pe cât e de probabil ca în viitor să vizitez Staţia Spaţială Internaţională sau să inventez tratamentul împotriva cancerului la ora de chimie — cel puţin aşa ar spune lumea care mă cunoaşte.

Nu sunt sigură că mă aşteptam să iasă ceva. Poate că acum totul s-a terminat. Poate că realizarea acestui fanzin a fost doar un mijloc de a mă descărca.

Sigur, Vivian, dar de ce ai pus şi chestia aia cu inimi şi stele, dacă nu voiai să obţii nimic?

Mă strâmb şi încerc să ignor întrebarea, dar e imposibil. Pentru că undeva, în sinea mea, îmi doresc ca fanzinele Tupeu să obţină ceva. Ştiu sigur. Atâta că nu sunt sigură dacă vreau să fac eforturile necesare pentru ca acel ceva să fie obţinut. Indiferent care ar fi el.

Mă încrunt la conserva de iahnie şi continui să împing căruciorul. Ar fi mai uşor să mă gândesc doar la Seth, dar săptămâna asta nici nu l-am văzut măcar, cu excepţia orei domnului Davies. Apare în clasă când se sună de intrare şi pleacă atunci când se sună de ieşire şi nu vorbeşte niciodată cu nimeni. Doar ia notiţe şi stă misterios în banca lui. Ieri avea un tricou cu Black Flag, şi toată noaptea am ascultat pe telefon Rise Above, hitul trupei, care mi-a zbârlit părul pe spinare — în sensul bun.

Tremur printre rafturile cu produse congelate în timp ce mama aruncă în coş câteva cutii cu lasagna şi friptură Salisbury[6]. Într-un final, trecem pe la casele de marcat şi o ajut să bage pungile în Honda noastră. Tocmai aveam grijă să nu aşez aiurea pe bancheta din spate un carton cu ouă, când aud în spatele meu o voce masculină.

— Lisa?

Urmează o pauză şi apoi o aud pe mama răspunzând cu glas cristalin.

— Ah, John! Bună. Ce mai faci?

Ies din maşină şi o văd pe mama față în față cu un tip cam de vârsta ei. E în uniformă de spital verde, peste care poartă un hanorac gri destul de larg. Are fața acoperită cu o barbă roşcată şi zburlită. Mama s-a luminat toată, ca şi cum tipul tocmai i-ar fi înmânat un cec baban.

— Faci aprovizionarea? o întreabă tipul roşcat şi ciufulit.

— Încerc, răspunde mama pe un ton oarecum ciudat.

— Mâine eşti în tura de dimineață, nu?

— Da, zice mama şi dă ochii peste cap.

Întreg dialogul pare că se desfăşoară la cantina Liceului East Rockport, drept care speranța mea că lumea adulților nu seamănă nici pe departe cu cea din liceu se năruie puțin, în timp ce rămân aşa, cu spatele rezemat de maşina mamei, în parcarea supermarketului. De ce se poartă mama ca o adolescentă? Cine e tipul ăsta ciudat, cu barba roşcată?

— Apropo, ea e fata mea, Viv, spune mama zâmbind şi arată cu capul spre mine.

Ridic o mână şi zâmbesc şi eu vag.

— Îmi pare bine să te cunosc, Viv, zice tipul roşcat. Eu sunt John. Mama ta şi cu mine suntem colegi.

— Şi mie îmi pare bine de cunoştinţă, răspund pe pilot automat, măsurându-l atent.

Mama nu a pomenit niciodată de vreun tip de la serviciu.

— Păi, trebuie să o cam luăm din loc, spune mama, deşi abia dacă schiţează vreun gest.

John surâde, încuviinţează din cap şi, în sfârşit, după mult prea mult timp, urcăm în maşină şi mama porneşte motorul. Când iese din parcare, observ pe bara din spate a SUV-ului pe care îl conduce John un sticker pe care scrie DELOBE, în alb şi albastru.

— A votat cu Delobe, execrabil! spun pe un ton mai ridicat decât era nevoie.

Ştiu că sună copilăreşte, dar tipul ăsta, John, mă alarmează.

— A, Delobe era un moderat, de fapt, răspunde mama, cu un zâmbet absent pe chip.

— Mamă, a candidat pentru postul de primar din partea republicanilor, spun iritată. Tu ai zis că n-o să votezi niciodată pentru un republican, chiar dacă viaţa ta ar depinde de asta.

Mama ridică din umeri şi scoate maşina din parcare.

— Vorbim de Texas, Vivvy. Uneori, un republican moderat e cel mai bun lucru pe care îl putem obţine. Cel puţin susţine dreptul la căsătorie şi pentru cei de acelaşi sex.

Nu îmi vine să cred cât de visătoare e mama în clipa asta — nici măcar nu mă ascultă —, aşa că tac din gură şi îmi sprijin capul de geamul rece al portierei, încruntându-mă la propria reflexie. Când eram în generală, mama se întâlnea cu un tip pe nume Matt, pe care îl cunoscuse printr-o prietenă a ei. Relaţia a mers destul de departe, Matt venea la noi să se uite la filme cu mama şi cu mine, ieşea la plimbare cu noi prin cartier şi o scotea pe mama la cină în oraş, în timp ce eu îmi petreceam seara la bunici. Lui Matt îi

plăcea Tic Tac-ul portocaliu şi avea o corcitură de câine pe nume Grover, care mirosea ca şamponul de câini cu aromă de levănțică.

Era destul de drăguț, cred, dar când era de față, aveam mereu senzația că abia aşteptam să plece. Nu înțelegeam ce nevoie aveam noi de el. La urma urmelor, nu fuseserăm decât noi două de când mă ştiam. Ne fusese mereu foarte bine, mie şi mamei.

Câteva luni mai apoi, din senin, Matt a încetat să mai vină. Mama îmi spusese că au luat-o pe drumuri diferite şi, din felul în care mama îşi petrecea mai multe seri vorbind la telefon cu una sau două dintre prietenele ei, cu fața încruntată şi vocea doar o şoaptă, am înțeles că nu trebuie să pun întrebări. După aceea mama nu a mai dat niciodată semne că ar fi dispusă să tolereze în viața ei vreun bărbat nervos, cu excepția bunicului.

Iar acum, tipul ăsta cu părul lui de culoarea portocalei, John, care îi iubeşte pe republicani, o face pe mama să râdă cristalin, şi eu mă gândesc doar la cât de dezamăgită sunt că ea ar putea să placă un bărbat ca ăsta.

Acasă, mama şi cu mine despachetăm cumpărăturile şi vorbim nimicuri, aşa cum facem de ani de zile.

— Să nu-mi spui că am uitat de uleiul de măsline.

— Mai zi-mi o dată, unde să pun cartofii?

— Abia aştept să dau iama în înghețata asta…

După ce terminăm, mama se prăbuşeşte pe canapea să se uite la televizor, iar eu dispar să fac un duş fierbinte şi las şuvoaiele de apă caldă, aburindă, să-mi bată darabana pe creştet. După ce îmi pun vechiul meu tricou cu The Runaways şi pantalonii, caut prin colecția de pixuri şi markere de pe birou. Scot un marker negru, îl desfac şi îi apăs vârful cu arătătorul de mai multe ori, să fiu sigură că scrie. Punctulețele negre, răsfirate, seamănă cu nişte pistrui repudiați care răsar te miri de unde. Inima îmi bate tare în piept. Mă închipui intrând mâine în şcoală, singura fată cu mâinile însemnate. Cât de repede aş putea să mi le spăl, ca să nu ies în evidență?

Înghit în sec şi, înainte de a mă băga în pat, pun markerul pe noptieră, ca un ceas deşteptător. Mă întind după căşti şi îmi pun muzică de Bikini Kill.

La prima oră — istoria Americii — nicio altă fată nu are nimic pe mâini. Nici Claudia, nici Sara, nimeni. Doar eu. Mâinile mele însemnate parcă ar fi ceştile de ceai din porțelan fin ale lui buni, pe care le ține într-o vitrină de sticlă şi nu le foloseşte niciodată. Ca nişte chestii fragile care nu au ce să caute într-un liceu şi trebuie luate de aici imediat. Starea de ameţeală euforică pe care am avut-o când am conceput fanzinul dispare, ca şi cum doar aş fi visat că merg pe bicicletă la COPIAZĂ SINGUR.

Evident, Claudia îmi observă mâinile. E cea mai bună prietenă a mea, observă şi când îmi scurtez minimal bretonul.

— Hei, care-i treaba, zice şi dă din cap spre mâinile mele. Ai făcut chestia aia din buletinul informativ?

Îmi țin mâinile încrucişate în poală, disperată să-mi acopăr semnele pe care mi le-am desenat azi-dimineață, odată cu răsăritul soarelui.

Fanzin, nu buletin, îmi zic în sinea mea, dar nu fac decât să strâng din umeri.

— Nu ştiu. Mă plictiseam.

E o scuză tâmpită. Pentru prima oară în viața mea, chiar vreau ca doamna Robbins să intre în clasă la timp şi să înceapă ora.

— Cred că pur şi simplu nu-mi pică fisa, zice Sara, alăturându-ni-se. Adică, mi s-a părut că erau în ea câteva lucruri valabile, dar cum ar putea să schimbe ceva faptul că avem pe mână desenate inimi şi stele?

Se uită iar la desenele mele şi simt că îmi ard obrajii.

— Ai dreptate, a fost o prostie, spun ruşinată.

Brusc, simt un nod în gât. Dacă încep să plâng în fața prietenelor mele din cauza asta, o să-şi dea seama că poate am un amestec.

— Nu, n-am vrut să spun asta, zice Sara cu glas blând. Ziceam doar că în locul ăsta e într-adevăr nasol, însă nu cred că va fi vreodată mai bine. A fost o idee mişto, dar… ştii ce zic.

— Asta nu dovedeşte decât că eşti super-idealistă, exact aşa cum credeam, spune şi Claudia, bătându-mă uşor pe umăr, de încurajare.

Încerc să-i zâmbesc şi eu, înăbuşindu-mi sentimentele negative.

Fix atunci intră, în sfârşit, şi doamna Robbins şi profit de prima ocazie ivită ca să îi cer voie să merg la baie. Merg prin liceu, imaginându-mi un timp şi un loc unde voi fi scăpat de aceste holuri cu gresia ciobită, de bannerele cu HAI PIRAȚII! şi de orele anoste care, în loc să mă facă să simt că sunt deşteaptă, mă fac să mă simt mai proastă. Trebuie doar să rezist până ce voi putea să scap de aici, la fel ca mama. De-aş şti încotro mă îndrept… Şi de-aş putea să fiu sigură că nu mă voi mai întoarce aici niciodată.

Împing uşa grea exact când dintr-o toaletă răsună zgomotul apei trase. Îmi pun puțin săpun lichid în palmă şi încep să îmi frec mâinile sub jetul de apă caldă, râcâind cu degetul mare stelele şi inimile de pe ele.

Se deschide uşa unei cabine. Mă uit peste umăr şi o văd pe Kiera Daniels, care se apropie de unul dintre lavoare. În clasele a patra şi a cincea, Kiera şi cu mine am fost prietene. Dar asta a fost demult, înainte de perioada aceea ciudată din generală când copiii de culoare, copiii albi şi cei care vorbesc între ei în spaniolă au început să stea la mese separate la cantină. Kiera şi cu mine obişnuiam să facem schimb de volume din seria Jurnalul unui puşti şi odată chiar încercaserăm să ne facem propriul nostru jurnal, în care eu scriam povestea, iar Kiera desena ilustrațiile. Acum ea stă la masă împreună cu alte negrese şi eu stau la o masă cu prietenele mele şi uneori ne mai salutăm pe culoar, cu un semn din cap.

— Bună, zice în timp ce se duce la un lavoar.

Şi atunci le văd. Stele şi inimi. Mari şi jucăuşe. Inimi şi stele desenate cu markerul, până la încheietura mâinii. Desenele sunt detaliate, iar printre stele văd că sunt chiar şi câteva planete minuscule. Kiera a fost întotdeauna bună la desen.

Inimile şi stelele Kierei spun: Uitați-vă la mine. Ale mele şoptesc doar: Sunt şi eu aici. Chiar şi aşa, ea le observă.

— Ai citit şi tu buletinul? mă întreabă.

Fanzin, nu buletin, dar fie…

— Mda, l-am citit, îi răspund, închid apa şi mă întind după un şervet de hârtie să mă şterg pe mâini.

— Cine l-a făcut? întreabă, ridicând din sprâncene.

Se spală cu grijă, încercând să nu-şi şteargă desenele de pe mâini.

— Habar n-am, răspund şi mă aplec să mă scarpin în punctul imaginar unde mă mânca un genunchi, în speranța că aşa voi fi suficient de ferită cât să nu mi se vadă obrajii care deja mi s-au înroşit un pic.

— Îmi place, zice Kiera. A spus o grămadă de chestii deştepte. Treaba e nasoală în liceul ăsta. Da, şi iubitul meu e fotbalist, şi totuşi… Chiar e nasol.

Coboară puțin vocea.

— Ştiai că toți mănâncă gratis la Giordano în fiecare sâmbătă? Cât pot de mult…

Giordano e cel mai bun restaurant italian din întregul East Rockport şi e locul meu preferat când vine vorba să alegem de unde comandăm pizza, dacă la sfârşitul săptămânii mama spune că ne-au rămas ceva bani în plus din bugetul pentru mâncare.

— Fotbaliştii? întreb la fel de şoptit precum Kiera. Cineva plăteşte totuşi pentru mâncarea aia. Nota de plată trebuie să se ridice la sute de dolari în

fiecare săptămână.

— Cine ştie cine o plăteşte, răspunde Kiera. Dar aş fi gata să pun pariu că e vorba de tăticul lui Mitchell. Ştiu sigur că echipa feminină de fotbal european nu a mai primit echipamente noi de pe vremea când mama era elevă aici. Şi nu exagerez deloc.

— La naiba!

— Exact.

Kiera îşi şterge mâinile cu grijă şi rămânem amândouă tăcute. E puțin aiurea. Probabil că noi două n-am mai vorbit atâta din clasa a cincea încoace.

— Mă întreb dacă vor mai scoate vreun număr din Tupeu, zic.

Nu ştiu dacă aştept sugestii sau doar încerc să îi deturnez Kierei atenția de la mine. Chiar dacă nu are niciun motiv să mă bănuiască.

— Deci crezi că revista a fost făcută de mai multe fete? întreabă ea.

— Habar m-am, dar e posibil.

Încă o sugestie care să o inducă în eroare. Pentru siguranță. Apoi adaug:

— Vreau să spun că atunci când am citit-o mi s-a părut că nu e scrisă doar de o fată.

— Ei, indiferent ce o să facă mai departe, e nevoie să fie ceva mai mult de atât, continuă Kiera, ridicând o mână. Adică, e cool ce au făcut, dar trebuie să i-o tragă maxim lui Wilson. Plus că ar trebui să implice mai multe fete.

În timp ce vorbeşte cu mine, Kiera ridică vocea, devine mai sigură pe sine. Timp de un minut, la prosteală, încep să cred că ea e autoarea fanzinului, nu eu. Oricum, probabil că e chiar mai potrivită să conducă povestea asta, oricare ar fi de fapt povestea asta. Eu m-aş ascunde mai degrabă în fundul clasei, în loc să răspund la o întrebare şi tocmai încercasem să-mi spăl stelele şi inimile de pe mâini cu prima ocazie ivită. Fac pariu că, dacă i-aş

spune Kierei adevărul, ea ar putea să preia Tupeul şi să facă o treabă mult mai bună ca mine.

Fetele Rrrrebele au făcut însă eforturi să nu aibă nicio lideră. Au vrut ca mişcarea să fie una în care fiecare are drepturi egale să se exprime. E încă un motiv ca eu să-mi păstrez secretă identitatea.

— Oricum, continuă Kiera, cel puțin a fost o idee interesantă.

Se duce la uşă şi o deschide.

— A fost mişto să stau de vorbă cu tine, Viv.

— Da, şi mie mi-a plăcut.

Chiar a fost mişto să vorbesc cu ea. M-am bucurat să văd cel puțin încă o fată care a dat curs propunerilor din Tupeu. Aş fi vrut să o întreb pe Kiera dacă mai ştia pe cineva care îşi desenase pe mână. Dar şi numai faptul că ştiam de ea mă făcea să mă simt puțin mai bine. Un pic mai puțin singură şi aiurea. Inspir profund şi mă uit la mine în oglindă.

— Întoarce-te în clasă, îmi zic.

O repet iar şi iar, până când, într-un târziu o şi fac, lăsându-mi mâinile acoperite de inimi şi stele.

Poate că a fost un semn faptul că am dat peste Kiera, pentru că, după ora de istoria Americii, mai observ pe coridoare câteva fete din ultimul an, care se implică în toate producțiile teatrale şi nu se dau în vânt după adunările cu majorete şi meciurile de fotbal — toate au semnele pe mână. Şi alte două fete din clasa a noua, care au dulapurile lângă sala de clasă unde am eu a doua oră. Şi alte câteva stele şi inimi presărate pe mâinile unor fete pe care le văd pe scări şi în curtea din spate, unde elevii se întâlnesc în pauza de zece minute dintre orele a treia şi a patra. Pe unele dintre ele le ştiu pe nume, pe altele, doar din vedere, dar privirile ni se întâlnesc şi înclinăm

timid din cap, ca şi cum am împărtăşi toate un secret. Ca şi cum suntem una pentru alta o sursă de putere într-o cursă ciudată după ouă de Paşte.

Acelaşi lucru se întâmplă şi când intru la ora de engleză şi o văd pe Lucy Hernandez aşezată în primul rând. Pe degete şi pe dosul mâinilor, până la încheieturi, are stele şi inimi desenate cu marker albastru, cu înfloriturі şi bucle delicate.

— Bună, îi spun când ajung lângă ea, oprindu-mă. Îmi plac mâinile tale.

Lucy ridică ochii de sub bretonul brunet şi un zâmbet îi luminează faţa. Mă întreb dacă eu sunt prima persoană care îi vorbeşte pe ziua de azi. Mi se pare că s-ar putea să fie aşa.

— Mulţumesc, zice Lucy. Şi mie îmi plac ale tale.

— Ale tale sunt chiar drăguţe, zic.

— Mersi, răspunde, iar surâsul îi devine şi mai larg.

Îi zâmbesc la rândul meu şi apoi mă cuprinde aceeaşi stânjeneală pe care am simţit-o şi la baie, cu Kiera, aşa că nu ştiu ce să mai spun. Chiar dacă mai e ceva ce cred că aş vrea să spun.

Exact atunci intră Mitchell Wilson şi gaşca lui, gălăgioşi, fanfaroni, probabil făcându-şi încălzirea pentru următoarea glumă de genul „Fă-mi un sandvici“. Retrăiesc sentimentele care m-au încercat la cantină, în după-amiaza când am creat fanzinul. Sentimente care mă fac să-mi încleştez pumnii, să-mi înfig unghiile în carne şi să vreau să ţip.

Dar bineînţeles că nu o fac. În schimb, trag adânc aer în piept, îmi dau părul pe după urechi şi îmi scot caietul de engleză şi un pix.

— Bine, dragii mei, începe domnul Davies, imediat ce se sună de intrare, haideţi să revenim la ideile despre Iluminism pe care le-am discutat ieri.

Tocmai când creierul meu începe să se plictisească, uşa clasei se deschide şi intră Seth Acosta.

Se duce la banca lui, cu dosarul şi cărțile ținute strâns pe lângă corpul său de băiat suplu.

Poartă blugi negri.

Are tricou negru.

E încălțat cu tenişi Vans negri.

Iar pe mâini are desenate — minuțios, cu negru — stele şi inimi foarte mici.

Când se aşază în bancă, simt cum în stomac îmi explodează artificii, iar inima îmi bate aşa de tare, încât ştiu că n-aş fi în stare să aud nimic din ce spune domnul Davies, chiar dacă m-aş obosi să îl ascult.

Stouffer’s: marcă de preparate congelate disponibile în Statele Unite și Canada. (N.t.)

Carne de vită tocată amestecată cu ceapă şi alte ingrediente, servită cu sos și piure de cartofi. (N.t.)

Capitolul 7

Claudia merită medalia pentru cea mai bună prietenă şi un milion de brioşe cu ciocolată doar pentru răbdarea de care dă dovadă cu mine în timpul repetiției cu majorete de dinaintea prânzului, când ne înghesuim pe ultimul rând al gradenelor şi eu încep să vorbesc în şoaptă despre mâinile lui Seth Acosta.

— Bine, dar de ce şuşoteşti? strigă Claudia. E atâta gălăgie aici şi, oricum, tipul nu se vede pe nicăieri.

Fanfara şcolii exersează din nou, cântă aceleaşi cinci sau şase melodii energice pe care le interpretează iar şi iar la meciurile de fotbal, şi Claudia are dreptate — Seth nu se zăreşte nicăieri în sala de sport.

— N-o să te vadă nimeni cum salivezi după Domnul Mâini Fermecate, continuă Claudia, ridicând din sprâncene.

Izbucneşte în râs, amuzată de propriile-i vorbe.

— Doamne, Claudia! zic şi roşesc fără să vreau.

— Ah, vrei să zici că nu-i adevărat? întreabă, incredulă. Că nu e absolut deloc vorba de sex, gen? Îți place de el pentru că e inteligent, nu?

— Ajunge, reuşesc să îngaim şi îmi îngrop capul între genunchi, ca să înceteze.

Adevărul e că inimile şi stelele lui Seth chiar l-au făcut să fie mult mai sexy pentru mine. Toată ora, în timp ce domnul Davies a continuat să bălmăjească, eu m-am uitat cum mâinile lui Seth, temporar tatuate, luau atent notițe şi se opreau din când în când să îi scarpine ceafa sau să bată în

tăcere darabana pe pupitru. Mă crispam de fiecare dată când îl auzeam pe Mitchell sau pe vreunul dintre amicii lui că deschide gura, îngrijorată că Seth o să devină ținta unei glume. Nu s-a întâmplat însă nimic de genul acesta. Seth a reuşit aşa de bine să se țină deoparte de când a venit la East Rockport, evitând să vorbească ori să facă ceva extrem de bine sau extrem de rău, încât chiar dacă nu arată ca majoritatea celorlalți elevi, sunt convinsă că eu sunt singura care îi observă fiecare mişcare.

— Bună, pot să stau şi eu aici?

Ridic capul şi o văd pe Lucy Hernandez în picioare, la doar câțiva centimetri de noi. Ceva din felul în care stă în fața noastră mă face să îmi dau seama că Lucy e o fată robustă. Înaltă — chiar mai înaltă ca mine, ceea ce e ceva —, cu şolduri late, ochi mari, buze pline şi roşii. Până şi părul negru e voluminos şi îi cade pe umeri ca un tsunami de bucle. În prima clipă, mi-ar fi plăcut să plece, pentru că tot ce vreau e să vorbesc cu Claudia despre Seth. Pe urmă mă simt ca un rahat pentru că gândesc aşa.

— Sigur, zic, poți să stai aici.

Nu e nevoie să ne înghesuim ca să-i facem loc. Claudia şi cu mine stăm chiar în ultimul rând al sălii de sport, în timp ce Sara, Kaitlyn şi celelalte fete cu care stăm de obicei s-au aşezat câteva rânduri mai jos.

— Mulțumesc, zice Lucy şi se aşază lângă mine.

Aşa că sunt la mijloc.

— Bună, eu sunt Claudia, se prezintă prietena mea, strigându-şi numele peste mine. Pe tine te cheamă Lucy, nu?

Lucy dă din cap, zâmbeşte şi îşi ridică genunchii la piept, sprijinindu-şi bărbia de ei.

— Deci şi tu te-ai băgat în chestia asta cu buletinul informativ, ca Viv? întreabă Claudia, arătând spre mâinile lui Lucy.

Jos, în sală, majoretele din East Rockport îşi fac numărul, conduse ca de obicei de Emma Johnson. Muzica de dans transmisă prin difuzoare bubuie, iar Emma şi fetele celelalte, în costumele lor impecabile, se zbenguie şi se agită. Execută totul cu atâta precizie — totul pare perfect. Cât e vara de lungă, majoretele au aceste legendare antrenamente de câte trei ore pe zi, şi presupun că până la urmă merită efortul.

— Te referi la Tupeu? răspunde Lucy, ridicându-şi mâinile. Da, mi s-a părut că e cool. Mi-a amintit de un club din care făceam parte la fosta mea şcoală, în Houston.

— Ah, de acolo te-ai mutat? o întreb.

Lucy spune că da, iar apoi, vorbind suficient de tare cât s-o auzim peste vacarmul majoretelor, ne povesteşte că tatăl ei a rămas fără serviciu în iunie, aşa că toată familia — ne spune că are şi un frate mai mic — s-a mutat în casa bunicii din East Rockport. Tatăl ei şi-a găsit de curând job ca şef al serviciului de întreținere la Culorile Toamnei, singurul cămin de bătrâni din oraş, aşa că în cele din urmă au hotărât să rămână aici.

— La fosta mea şcoală eram vicepreşedinta unui club numit FASS, Fete Animate de Stima de Sine. Era un club feminist, gen.

— Şi chiar mergeați la întruniri? întreb.

Încerc să îmi imaginez un astfel de club în East Rockport şi mintea mi se înceţoşează.

— Da, bineînțeles, zice Lucy. Erau chiar şi câțiva membri băieți. Am organizat strângeri de fonduri în beneficiul adăpostului local pentru femei şi discutam despre lucruri care ne preocupau. Speram să existe şi aici un astfel de club. Ca să pot face cunoştință cu alte feministe, ştii?

Rosteşte cuvântul feministe aşa de relaxat, că mă dă pe spate. Claudia dă aprobator din cap şi zâmbeşte politicos, dar îşi arcuieşte puțin sprâncenele a mirare.

Pe mama o mai aud folosind cuvântul feministă când vorbeşte la telefon cu prietenele ei mai vechi. (Păi, pe bune, Jane, filmul ăla pur şi simplu m-a scos din minți, ca feministă ce sunt.) Evident, Fetele Rrrrebele o aveau pe asta cu feminismul, dar până în clipa de față, aici, în sala de sport, nu m-am gândit la ele ca la nişte feministe, cât mai ales ca la nişte fete cool care nu îngăduiau nimănui să le calce în picioare.

— Nu cred că am avut vreodată un club de genu' ăsta pe aici, zice Claudia. Stai, corecție: ştiu sigur că nu am avut niciodată un club ca ăsta.

Lucy dă meditativ din cap. Apoi se întoarce spre mine şi mă întreabă:

— L-ai văzut pe tipul ăla de la ora de engleză, care avea şi el mâinile desenate?

Simt că obrajii mi se aprind, doar puțin, însă Claudia nu suflă nicio vorbă, cu ochii ațintiți la exercițiul majoretelor. Ştiu că nu o să spună niciodată nimic de față cu Lucy despre slăbiciunea mea pentru Seth.

— Mda, răspund. Cred că şi el e nou în şcoală. Ca tine. Mi s-a părut cool ce-a făcut.

— Chiar a fost, zice Lucy. Mă mir doar că nu şi-a luat-o.

— Poate că nu a observat niciunul dintre băieți. Erau cu toții prea ocupați să se gândească la asta, le răspund şi întind mâna spre repetiția majoretelor.

Directorul Wilson îşi ține obişnuitul lui discurs de încurajare, explicându-ne cum trebuie să îi susținem pe băieți, bla, bla, bla. Fotbaliştii apar în echipamentele lor şi elevii din primele câteva rânduri răcnesc în aşa hal, că mă dor urechile. Mă uit în jur, la ceilalți elevi de pe rândurile din spate. O fată pe care nu o cunosc e tolănită pe o banchetă, singură, şi doarme tun. Câțiva băieți uscățivi şi plini de coşuri stau adunați într-un grup şi se uită absent spre podeaua sălii de sport.

— Voi chiar mergeți la meciurile astea? întreabă Lucy, încrețindu-şi fruntea.

— De obicei, da, răspunde Claudia, strângând din umeri. Dar la ultimul, Viv m-a lăsat baltă.

— Nu m-am simțit bine, îi amintesc, apoi îi răspund şi eu lui Lucy: Da, pentru că pur şi simplu nu prea e altceva de făcut pe aici.

Lucy îşi încrețeşte fruntea tot mai mult, sunt sigură că se gândeşte la unicul cinematograf din oraş, la unicul fast-food Sonic Drive-in deschis non-stop şi la unica stradă principală. În niciunul dintre locurile astea nu ai cum să te distrezi de unul singur.

— Hei, spun eu, nu vrei să vii şi tu diseară la meci cu noi?

Mă uit cu coada ochiului la Claudia, în speranța că nu are nimic împotrivă.

Prietena mea zâmbeşte doar şi zice:

— Da, trebuie să vii. E un meci pe teren propriu, nici nu trebuie să mergem prea departe cu maşina sau ceva.

Lucy îşi roade o unghie de la degetul mare, în continuare cu ochii țintă la activitatea desfăşurată în fața ei. Inima mi-o ia uşor la galop, până când o văd că se întoarce, se uită la noi şi zice:

— Bine, de ce nu? O să vin.

Pe urmă se uită iar cum Mitchell Wilson şi Jason Garza se bat practic cu pumnii în piept în timp ce îndeamnă mulțimea să strige şi mai tare, tot mai tare. Lui Lucy nu-i vine să creadă.

— Doamne, ce urât fac! Se cred gladiatori romani sau ce? spune cu o expresie în care se amestecă surpriza şi indignarea. Par gata să se ia la trântă cu lei sau tigri sau mai ştiu eu ce.

— Da, nu-i aşa? zic zâmbind.

E cea mai bună descriere.

În serile de vineri, când nu e la muncă şi avem meci pe teren propriu, mama vine şi ea uneori, împreună cu buni şi bunicul, să îi vadă jucând pe Piraţii din East Rockport. Mă întreb dacă nu e foarte deprimant pentru ea să fie nevoită să stea în aceleaşi tribune pe care, în tinereţe, le-a tot evitat, preferând să meargă la Houston sau la concerte punk. Dar mereu spune că acum, ca adultă, i se pare amuzant să stea şi să privească spectacolul.

— E o demonstraţie de hiper-virilitate alimentată de testosteron, evident, mi-a zis ea odată, dar nu poţi să te uiţi la nesfârşit la Netflix vineri seara, de una singură, că te loveşte tristeţea.

E vineri după-amiază acum, iar eu, doar în sutien şi blugi, stau şi scotocesc prin dulap după nişte haine pentru meci, când mama îşi bagă capul pe uşă. Primul lucru pe care îl observ este că s-a dat în obraji cu ceva mai mult fard ca de obicei şi că rujul pare nou.

— Auzi, diseară te duci cu Claudia, nu?

— Da, vine să mă ia.

— OK, zice, dând din cap.

Apoi intră la mine în cameră, dar paşii îi sunt nesiguri. Noi două nu ezităm să intrăm una în camera celeilalte.

— Uite, Vivian, spune ea, n-o să vin la meci cu buni şi bunicul, bine?

Observ cum i se întinde pe chip un zâmbet fin, care nu-i ridică decât pe jumătate colţurile buzelor proaspăt rujate.

— Bunicii nu vin? întreb.

— Ba da, dar…

Face o pauză aşa de lungă, încât reuşesc să-mi trag în sfârşit un tricou pe cap. Pare genul de conversaţie pentru care nu e bine să fii îmbrăcată doar în sutien şi blugi.

— Mamă, ce-i?

— Ți-l amintești pe John din parcarea de la supermarket? începe mama, străduindu-se să-și păstreze zâmbetul.

Simt cum colțurile gurii îmi coboară, dar nu fac niciun efort să-mi ascund surprinderea.

— Tipul care a votat cu republicanii? zic arcuindu-mi o sprânceană, conștientă că mă port ca o mică pacoste.

Mama dă ochii peste cap. Cel puțin acum are o expresie naturală.

— Da, Vivvy, el.

— Mda, mi-l amintesc.

— Ei, știi, lucrăm împreună la clinică și se pare că el e unul dintre medicii echipei de fotbal. Știi tu, stă pe tușă în timpul tuturor meciurilor, în caz de urgență. Abia a început să facă treaba asta.

Uau, deci, votează cu republicanii și, în plus, are grijă de neanderthalieni. Se pare că e un adevărat învingător.

Însă mamei îi spun doar:

— Așa?

— Mă rog, m-a invitat să bem ceva după meci. Poate mergem la Cozy Corner.

Cozy Corner e singurul bar din East Rockport unde merge mama în ultra-rarele ocazii când iese cu unele dintre celelalte asistente de la serviciu. Zice că îi place că au la tonomat melodiile celor de la The Runaways.

— Așa, repet eu, pentru că nu-mi trece prin cap ce altceva să zic.

Mă întreb dacă tipul ăsta, John Republicanul, este și el fan The Runaways. Foarte improbabil.

— Voiam doar să-ți spun că s-ar putea să ajung acasă ceva mai târziu, dar nu foarte târziu.

I-a revenit zâmbetul fals şi în glasul ei se simte o vagă tentativă de voioşie.

— Deci te duce el la meci?

— Da, vine să mă ia. Nu e nevoie să ieşi din camera ta sau ceva. I-am spus că ies eu când îi văd maşina.

— Maşina cu abțibildul Delobe pe bară?

— Da, Vivvy.

Oftează din rărunchi, dar în ochii ei se citeşte speranţa.

— Deci aşa… Păi… sper să te simți bine.

Mama rămâne o clipă prea mult pe loc şi ştiu că se întreabă dacă ar trebui să mai adauge ceva pe tema asta. În cele din urmă, doar mă trage spre ea, mă îmbrățişează şi mă sărută pe tâmplă. Miroase a vanilie, parfumul ei preferat, şi brusc îmi pare rău.

— Mamă, zic în clipa când dă să iasă din cameră.

— Da?

— Distracție plăcută!

În sfârşit, ochii i se luminează.

Meciul e chiar interesant. Claudia vine şi mă ia cu maşina, pe urmă ne ducem în cartierul lui Lucy, care ne aşteaptă pe veranda unei vile mici, vopsită în verde şi alb. Când Claudia Tercel bagă maşina pe alee, Lucy, îmbrăcată în blugi şi un tricou alb cu dungă roşie la manşete şi guler, sare în picioare. La încheietura mâinii îi joacă cel puțin zece brățări de plastic roşu.

Încă are mâinile acoperite cu desene, ba chiar pare că şi-a conturat din nou stelele şi inimile.

— Bună! Mersi că ați venit să mă luați.

Se strecoară pe bancheta din spate şi imediat îşi bagă capul între scaunul şoferului şi cel din dreapta.

— De când m-am mutat aici, e prima oară când ies sau fac ceva de genu', mai spune ea, cu respirația puțin sacadată, parcă uşor agitată.

— N-a fost mare chestie să venim după tine, zice Claudia.

Şi, într-adevăr, nu-i deloc greu să te simți în largul tău în prezența lui Lucy.

Ne întâlnim apoi cu Sara, Kaitlyn, Meg şi celelalte fete cu care ieşim de obicei, iar Lucy se înțelege cu ele fără probleme. Turuie relaxată şi comentează spumos, ca o nou-venită, pe seama modului cum se desfăşoară un meci la East Rockport.

„Stai aşa, câți bani au dat pe tabela electronică? Au uitat că manualele noastre sunt din anii '70?"

„Când o să fie Mitchell Wilson purtat în carul lui de aur, tras de cai albi?"

„Dacă Piraților nu câştigă, trebuie să ne facem toți muci cu votcă cu suc de portocale?"

Celelalte fete şi cu mine o punem pe îndelete la curent cu toate bârfele din oraş, îi arătăm cei vreo şase foşti jucători ai Piraților care sunt în tribune şi care trebuia să fie staruri importante de Prima Ligă, doar că s-au accidentat ori au fost dați afară din şcoală din cauza prea multelor amenzi pentru şofat sub influența alcoolului. Acum sunt bătrâni, au burți de bere peste care stau întinse tricourile de susținători ai echipei şi urmăresc fiecare mişcare de pe teren cu fețe inexpresive. La pauză, când ne bulucim prin mulțime până la chioşc să ne luăm pop-corn, dăm peste buni şi bunicul. Lucy le zâmbeşte şi se prezintă singură, se uită drept în ochii lor, le strânge mâna şi ştiu că buni

o să zică despre ea mai târziu ceva de genul: „Fata aia hispanică e aşa de drăguță şi teribil de şarmantă“.

O zăresc pe mama jos, la baza tribunei, în spatele băncii de rezerve. Urmăreşte meciul, dar nu aplaudă şi nici nu strigă sau altceva. Nu mă vede. Intenționat nu mă uit prea atent la grămada de bărbați şi băieți de pe banca de rezerve a echipei East Rockport. Nu vreau să-l văd pe John.

Piraţii câştigă, aşa că nu trebuie să ne sinucidem. Şi chiar dacă m-am distrat copios cu Lucy, după ce eu şi Claudia o lăsăm acasă, iar ea ne face cu mâna şi ne mulțumeşte că am invitat-o de vreo cinici ori până să coboare din maşină, sunt recunoscătoare că rămânem doar noi două, eu şi cea mai bună prietenă a mea de când lumea.

— Vrei să dormi la mine în noaptea asta? o întreb.

Nu mor de nerăbdare să mă întorc în casa pustie, a cărei goliciune mă face să mi-i imaginez pe mama şi pe John Republicanul la Cozy Corner.

— Sigur, de ce nu? răspunde Claudia, şi nu contează că nu are schimburi la ea, pentru că petrecem aşa des nopțile împreună, că ne lăsăm una la alta periuțe de dinți şi pijamale de rezervă.

Ne schimbăm şi stăm o vreme pe telefon, să ne punem la curent cu ultimele noutăți, mâncăm covrigei cu unt de arahide şi vorbim despre cât de aiurea e ca John să fie cu mama. După care cădem late pe patul meu de două persoane. Stickerele fosforescente în formă de stea mai strălucesc o vreme şi apoi camera se cufundă în întuneric.

— Îmi place de Lucy, spun, cu ochii la stelele care pălesc.

— Mda, aprobă Claudia, cu un căscat. E cool.

— Cred că pentru ea meciul a fost un şoc cultural, gen.

— Da, zice Claudia, rostogolindu-se spre mine. Ea n-a fost îndoctrinată de la naştere.

Râdem amândouă.

Pe întuneric, nu văd dacă inimile şi stelele de pe mâinile mele s-au şters. Mi se pare că a trecut atât de mult de când am încercat să le spăl la chiuveta din toaleta şcolii.

— Ştii ce, îi spun Claudiei, cred că e destul de mişto că se etichetează drept feministă.

Nu-mi răspunde imediat. Pentru o clipă, cred că a adormit deja.

— Mda, poate, spune, şi îmi dau seama că îşi alege cu mare atenție cuvintele.

— Vrei să spui că nu eşti convinsă că e cool? o întreb, alegându-mi şi eu cuvintele cu grijă.

— Vreau să spun doar că nu cred că trebuie să-ți pui o etichetă. Gen, cuvântul feministă e un cuvânt ciudat, care chiar sperie oamenii. Îi face să creadă că urăşti bărbații. Mai degrabă aş spune că sunt pentru egalitate, ştii?

— Păi, nu asta înseamnă feminismul, egalitate? Nu cred că înseamnă că n-ai voie să ieşi cu băieți dacă eşti fată. Nu că țin să am dreptate, dar eu aşa mă gândesc…

Adevărul e că urăsc discuțiile în contradictoriu. Mai ales cu Claudia. De aceea nici nu ne-am certat, literalmente, niciodată, în toți anii de când suntem prietene.

— Ah, nu, spune Claudia, şi ştiu că vrea să pună capăt discuției. Te înțeleg. Dar cred că în loc de feminism poți să zici umanism sau egalitate sau umanitarism sau cum vrei tu.

Cască iar, mai zgomotos de data asta, şi continuă:

— Cred doar că şi fetele, şi băieții ar trebui să fie tratați în mod egal.

— Şi eu cred la fel.

— Deci, suntem de acord, conchide.

— Bineînțeles, îi răspund eu, deşi nu prea cred că suntem.

Claudia mai cască o ultimă dată şi, după ce ne urăm noapte bună, o aud pe cea mai bună prietenă a mea cum respiră încet şi regulat, semn că a adormit. Brusc, mintea îmi e mai trează ca niciodată, deşi credeam că sunt obosită. Reiau în minte tot ce s-a întâmplat în cursul zilei şi ajung să mă gândesc la inimile şi stelele de pe mâinile lui Lucy. Ale Kierei. Şi ale lui Seth.

Întinsă în pat, cu ochii în tavan şi ascultând respiraţia Claudiei, îmi dau seama că aştept. Ce anume, nu sunt chiar sigură. Poate zgomotul cheilor mamei în uşa de la intrare. Sau poate să înceapă cu adevărat ceva important.

Capitolul 8

Vine luna octombrie şi Lucy Hernandez începe să stea la prânz cu mine, Claudia şi celelalte prietene ale noastre. Uneori, când ajunge ea prima la masă, bate cu palma pe scaunul gol de lângă ea şi zice: „Viv, stai aici!“ Odată am surprins-o pe Claudia dându-şi ochii peste cap când a auzit-o, dar a făcut-o aşa de discret, încât cred că sunt singura care a observat. Cu personalitatea ei sinceră şi veselă, Lucy se integrează destul de repede. Şi am grijă să mă aşez lângă Claudia tot atât de des cât stau şi lângă Lucy.

Exact de când Lucy ni s-a alăturat la prânz, se pare că şi John Republicanul s-a alăturat vieţii mamei, fie că îmi place sau nu. Într-o seară, la doar câteva săptămâni după ce mama s-a dus cu el la meciul Piraţilor, şi-au făcut planuri să iasă la cină şi mama m-a anunţat că tipul o să vină să mă cunoască oficial: „E drăguţ, Vivvy, şi cred sincer că o să-ţi placă!“ Când John sună la uşă, mama e la ea în cameră, se pregăteşte, aşa că trebuie să-l primesc eu. E îmbrăcat cu o cămaşă stupidă şi pantaloni kaki. Măcar şi-a aranjat cu ocazia asta barba roşcată şi ciufulită.

— Bună, Viv, zice, cu un surâs mult prea larg pe faţă.

— Bună.

Îi zâmbesc şi eu, să fiu politicoasă.

Îl conduc apoi în bucătărie şi mama strigă „Într-o clipă!“ din capătul coridorului. În picioare, John examinează frigiderul şi maşina de spălat vase ca şi cum ar fi cele mai interesante aparate pe care le-a văzut vreodată. Eu mă sprijin de blatul de la bucătărie, cu o expresie neutră. Poate că ar fi politicos să-i ofer un pahar cu apă. Dar i-am zâmbit deja, aşa că îmi imaginez că suntem chit.

— Şi cum îți merge cu şcoala, Viv? mă întreabă, întrerupând în sfârşit tăcerea stânjenitoare.

— Ah…, zic şi mai trag un zâmbet. Ca de obicei.

— Da, spune şi îşi încrucişează brațele, pentru ca apoi să şi le desfacă imediat. Sunt convins.

Oricum, ce-ar putea să ştie John despre şcoala mea? El a crescut în Clayton, nu în East Rockport, dar dacă e genul de doctor care vrea să lucreze cu echipa de fotbal, sunt gata să pariez că experiența lui din liceu nu seamănă deloc cu a mea. Probabil că a fost preşedintele Tinerilor Conservatori şi a mâncat la cantină cu sportivii.

Exact atunci intră şi mama, în superba ei rochie verde şi în sandale cu barete. Asta nu e o cină oarecare.

— Bună! zice şi ochii îi strălucesc.

John îi zâmbeşte, iar eu mi-aş dori să dispar.

— Bună! o salută la rândul lui.

Scoate din buzunarul de la spate o carte broşată.

— Să nu uit, ți-am adus romanul acela de Faulkner despre care ți-am povestit. Dacă ai vorbit serios când ai zis că vrei să ți-o împrumut…

Presupun că încearcă să o impresioneze cu aptitudinile lui intelectuale, dar mama îi mulțumeşte doar, pe tonul ei pițigăiat şi vesel, apoi zice:

— Să văd dacă romanul ăsta o să mă facă să-mi schimb părerea despre cum scrie.

— O să-ți placă, jur, zice John.

Pfui! De ce vrea să o facă pe mama să-i placă un autor despre care ea a zis că nu-i place?

După ce ne luăm la revedere şi primesc de la mama un sărut grăbit pe obraz, închid uşa după ei şi mă întorc în living, să mă ghemuiesc pe canapea. Aşa, cu casa goală, e aproape ca atunci când mama e la serviciu. Aproape. Dar nu e, aşa că mă simt mai singură decât dacă acum ea ar fi ocupată să ia temperatura şi să verifice tensiunea arterială a pacienţilor. Mă uit la televizor, dar de câte ori dau peste o scenă cu doi care se sărută, schimb canalul. În cele din urmă, renunţ şi mă bag în pat. Mai târziu, noaptea, când o aud pe mama intrând în casă, singură, verific încă o dată să fie stinsă lumina şi mă bag şi mai bine în aşternut, chiar dacă încă sunt trează.

Luni dimineaţă, când merg spre şcoală, încă mă mai gândesc la întâlnirea ei cu John. Inimile şi stelele primului număr din Tupeu sunt de mult şterse de pe mâinile celor câteva fete care le desenaseră. E mişto că desenele ne-au oferit, mie şi lui Lucy, şansa să ne cunoaştem, iar mie şi Kierei ne-au dat prilejul să stăm din nou de vorbă, pentru prima dată după mulţi ani, însă nimic nu s-a schimbat cu adevărat în East Rockport. Mitchell şi amicii lui sunt în continuare mitocani şi echipa de fotbal continuă să facă legea peste tot (deşi până acum au câştigat trei meciuri şi au pierdut două). Ieri, cât timp mama a fost la serviciu, mi-am petrecut după-amiaza scotocind prin cutia ei cu TINEREŢEA MEA IROSITĂ, dar de data asta, chiar şi când am luat în mână fanzinele şi fluturaşii, mi-au dat senzaţia că nu îi pot atinge cu adevărat.

Sunt obiecte dintr-o altă epocă, iar eu sunt o fată din ziua de azi, o fată din East Rockport, statul Texas, şi aş face bine să accept asta.

Mă îndrept spre corpul principal de clădire, învăluită în propria-mi posomoreală, când aud deodată un „bună“, care în mod evident mi-a fost adresat mie. Un „bună“ rostit de o voce de băiat, nu de fată. Ridic ochii să văd de unde vine.

Stă la intrarea în şcoală, ca un fel de James Dean modern, cu un telefon în mână în loc de ţigară.

Băiatul cel nou cu stele şi inimi, Seth Acosta.

— Ah! zic, tresărind uşor. Bună.

Toți ceilalți elevi care se foiesc prin fața Liceului East Rockport dispar ca prin minune. Nu-i mai aud şi nici nu-i mai văd.

Seth îşi arcuieşte repede sprâncenele şi aşa îi rămân preț de câteva clipe.

— Scuze. N-am vrut să te sperii.

Vai, dar nu m-ai speriat. Doar m-ai lăsat fără cuvinte. Dă-mi vreo cinci ani şi îmi trece.

— Nu m-ai speriat, reuşesc să îngaim.

— Bine.

TĂCERE. O tăcere incomodă. Doamne, te rog, fă să nu-mi apară pe piept şi pe gât urticaria aia nasoală, aşa cum mi se întâmplă când sunt agitată. Mă uit să verific.

Pieptul arată ca un câmp de căpşuni cu supraproducție.

La naiba!

— Suntem la acelaşi curs de engleză, nu? întreabă Seth.

Trece de pe un picior pe altul. Nu pare să-mi observe petele. Sau probabil că e prea cool ca să spună ceva despre ele.

— Da, aşa cred, zic, prefăcându-mă că nu sunt sigură.

— Mai ştii ce temă aveam?

Se apleacă şi scotoceşte prin nişte dosare şi caiete şi într-un final scoate un caiet de teme verde şi subțire. Se poartă aşa de simplu şi de normal, că ajung să mă relaxez şi eu un pic.

— Ăăă, ne-a dat exercițiile de gramatică de la paginile 250 şi 251, alea cu propoziții atributive, îi spun din memorie, înainte să apuc să mă alarmez că abilitatea mea de a ține minte pe dinafară tema mă face să par o ciudată absolută.

— Mda, aşa am notat şi eu, spune Seth, închizându-şi caietul de teme, pe care îl bagă înapoi în geantă.

Atunci observ că are un sticker cu The Runaways pe colţul unuia dintre dosarele lui, care ieşise din rucsac de parcă ar fi vrut să-mi facă semn cu mâna.

— Îţi plac The Runaways? îl întreb. Sunt aşa de mişto!

Seth se încruntă iar, apoi coboară privirea şi observă şi el stickerul.

— Ah, ăsta…. Mama mi l-a lipit acolo. Sunt OK, cred.

— Deci, mamei tale îi plac? mai fac eu o tentativă.

Simt cum câmpul de căpşuni a devenit şi mai plin de roade. Probabil că pe Seth îl impresionează de nu mai poate faptul că îmi place aceeaşi trupă care îi place şi mamei lui…

— Mda, spune Seth şi surâde puţin. Când eram mic, îmi punea muzica lor. Tot timpul, gen.

Stau şi îl ascult pe Seth şi aproape că mă văd cum o să-i relatez în viitor Claudiei conversaţia asta, evidenţiind punct cu punct modalităţile strălucite în care am întreţinut dialogul.

De exemplu: 1) Şi mamei îi plac The Runaways şi, tot aşa, mă punea să-i ascult când eram mică. 2) De ce v-aţi mutat aici? 3) Şi ce mai asculţi în afară de muzica veche care-i place mamei tale? 4) Hei, nu vrei să ne sărutăm?

Bine, poate nu şi ultima. Dar oricare dintre celelalte mi-ar fi fost de folos.

În schimb, uite ce zic:

— Ce mişto. Atunci, ne mai vedem.

Ce.

Mişto.

Atunci.

Ne.

Mai.

Vedem.

Şi am plecat. Am şters-o pur şi simplu, ca şi cum nu aveam chef să mă mai deranjeze. Nu mă pot decide dacă sunt cea mai mare tâmpită din lume sau dacă nivelul de anxietate la care am ajuns e aşa de ridicat, încât corpul meu a luat decizia să îmi facă o favoare şi să mă lase să închei discuția înainte de a mă transforma într-o imensă urticarie rozalie.

Oricum, gâtul şi pieptul şi chiar obrajii continuă să îmi ardă şi după ce intru în şcoală. Aşa mi se întâmplă cu băieții, încă din generală, când eram o fată înaltă pe care nimeni nu o invita la dans la serbările şcolare. Aşa că la melodiile slow mă furişam la baie şi îmi ascundeam fața îmbujorată într-o cabină, ca să nu se vadă că sunt geloasă când o vedeam pe Claudia dansând cu Scott Schnabel.

O iau pe coridor şi o zăresc pe Claudia lângă dulapul ei. Ne luăm de mână şi intrăm amândouă la prima oră, istoria Americii.

— Auzi, zice ea, n-o să-ți vină să crezi în veci ce tricou am văzut că poartă Jason Garza.

Sunt recunoscătoare că nu observă cât de surescitată sunt, aşa că nu trebuie să-i explic ce rateu social tâmpit a fost întâlnirea cu Seth.

— Ăla cu MIŞTO PICIOARE — CÂND LE DESFACI? încerc eu, tensionată încă.

— Nu. Ăsta e şi mai rău. E o săgeată mare, roşie, care arată spre şliț, şi pe tricou scrie: ETILOTEST GRATUIT — SUFLĂ AICI.

Mă încrunt.

— Doamne, pe bune?

— Da, răspunde Claudia.

— Scârbos.

— Mda.

Intrăm la ora de istoria Americii şi ne aşezăm în spate. Când se sună, doamna Robbins ne anunță un test-fulger din ce am citit cu o seară înainte. Gemem cu toții, la unison, ca nişte actori dintr-un serial prost de comedie despre viața de liceu.

— Dacă ați citit capitolele, nu aveți de ce să vă faceți griji, spune doamna Robbins, jucându-şi rolul la perfecție.

Tocmai începe să ne înmâneze chestionarul, când se aude un ciocănit în uşă, însă cel de pe partea cealaltă nu mai aşteaptă răspunsul doamnei Robbins. Uşa se deschide şi apare domnul Shelly, unul dintre adjuncții domnului director Wilson. În vreme ce domnul Wilson exercită asupra liceului o putere efectivă şi legitimă — chiar dacă ridicolă —, domnul Shelly e doar un adjunct, o furnică lucrătoare. Se preumblă însă cu un pas exagerat de țanțoş şi de afectat, ca şi cum l-ar excita faptul că deține controlul asupra câtorva adolescenți captivi. Şi, cine ştie, poate chiar îl excită.

— Verific ținuta, doamnă Robbins, zbiară domnul Shelly, plimbându-şi privirea pe deasupra noastră.

Doamna Robbins oftează şi aşteaptă, apoi tresare puțin, ca noi toți, când el continuă:

— Domnişoara din spate. Jana Sykes, tu eşti? Ridică-te în picioare, dragă.

Domnul Shelly are o față mică, de porc, şi ochii ca nişte mărgele şi e greu să-ți imaginezi că a arătat vreodată altfel. Ca şi cum maică-sa l-a născut din prima director adjunct, la vreo cincizeci şi ceva de ani, cu chelie şi rozacee.

Sigur că ne întoarcem toți şi ne uităm, iar Jana Sykes se ridică nesigură în picioare şi strânge din umeri. Aflăm imediat că tocmai umerii ei sunt

problema.

— Jana, bretelele alea de la bluză sunt foarte subțiri, nu crezi?

Este ultra-probabil ca Jana să fie în clipa asta aşa de drogată, că habar nu are ce poartă. Se uită în jos, clipeşte puternic o dată, apoi de două ori, cu ochii la bluza neagră trasă neglijent peste blugii lăsați zdravăn pe şolduri.

— Ah… bretelele? zice Jana.

Se aude un chicotit colectiv, abia sesizabil. Mă întreb când o să-şi dea seama domnul Shelly că fumurile trase de Jana din bong înainte de ore în camioneta ei reprezintă o problemă mai mare decât ținuta ei. Dar domnul Shelly nu se prinde.

— Jana, vino cu mine. Trebuie să te schimbi.

— Sunt pe cale să dea un test, spune doamna Robbins.

— V-o aduc înapoi într-o clipă, insistă domnul Shelly şi imediat Jana iese din clasă.

Doamna Robbins ne dă testul, pe care e clar că l-a printat de pe internet şi, probabil, chiar în dimineața asta. Cel puțin e uşor. Jana însă nu se mai întoarce.

La toate orele noastre de dimineață conducerea scoate fetele de prin clase. Uneori o face chiar domnul Shelly, alteori sunt alți directori adjuncți şi consilieri. La ora a doua, de matematică, Jasmine Stewart şi Kelly Chen sunt scoase din clasă pentru că au pantalonii prea strâmți, deşi mie nu mi se par prea strâmți. La ora a patra, de chimie, lui Carly Sanders i se spune că bluza e nepotrivită. E doar un tricou cu decolteu, dar poate are legătură cu faptul că sânii lui Carly nu sunt cei mai mici din şcoală.

Mă uit la blugii mei plicticoşi şi la tricoul gri, simplu. De fiecare dată când o fată e strigată de către un reprezentant al conducerii, este pusă să se ridice în picioare, ca o păpuşă la expoziție, în timp ce reprezentantul o măsoară atent, din cap până în picioare. Când Kelly Chan a trebuit să se ridice la ora

de mate, fata s-a aprins aşa de repede la faţă, că am simţit cum mă îmbujorez şi eu, din compasiune. Eu aş muri mai degrabă decât să stea toată clasa cu ochii pe mine, să-mi analizeze hainele şi corpul.

Când intru la ora de engleză, văd două fete pe rândul din spate, înfofolite în treninguri cu câteva numere prea mari, care poartă emblema Liceului East Rockport. Tricourile portocaliu cu alb le ajung până aproape de genunchi şi una dintre ele se tot trage de guler, poate pentru că o mănâncă. Probabil că astea sunt hainele pe care trebuie să le poarte fetele care au încălcat regulile.

— Ce dracu' se întâmplă? întreabă Lucy când mă aşez pe locul din spatele ei.

— La ce te referi?

— La fetele alea în treninguri, zice, făcând semn cu bărbia spre rândul din spate. Ce-i cu controalele astea la ţinută?

— Cine ştie, răspund. Conducerea se agită din când în când cu ţinutele.

— Pare complet arbitrar, spune Lucy

Dar nu mai apuc să-i răspund, pentru că se sună şi în clasă intră Seth Acosta. Mă uit la el în timp ce se îndreaptă spre banca lui şi mă întreb dacă o să dea vreun semn că am vorbit amândoi azi-dimineaţă, dar nu o face. Mitchell Wilson şi gaşca lui se înghesuie pe uşă câteva minute mai târziu, dar, bineînţeles, domnul Davies nu le spune nimic.

Apoi din prag se aude o voce blândă şi suavă.

— Domnule Davies, mă scuzaţi că vă întrerup, dar abia acum am aflat că mi s-a schimbat orarul la materia aceasta.

Băieţii din spate scot câteva fluierături în timp ce Emma Johnson se apropie legănat de domnul Davies şi îi întinde o foaie de hârtie. Se aşază înapoi la locul ei ca o pasăre pe cuib, delicată şi drăgălaşă, cu fiecare mişcare perfect coordonată. Ignoră fluierăturile lui Mitchell şi ale prietenilor lui până în ultima secundă posibilă, când îşi dă pe spate părul de culoarea mierii şi le

aruncă una dintre privirile reci pe care Emma Johnson le-a tot aruncat băieților de pe când eram în clasa a cincea. Mereu m-am întrebat cum reuşeşte.

Emma are ceea ce buni ar numi o viață de vis. E frumoasă, populară, elevă bună, mai bogată decât cei mai mulți, şefa majoretelor şi foarte amabilă când vorbeşti cu ea, ceea ce estimez că am făcut de vreo cinci ori în toată viața mea. Fetele ca Emma Johnson se presupune că sunt răutăcioase şi snoabe, dar Emma nu e aşa. Nu chiar. Se comportă ca un politician care candidează în alegeri, ceea ce e logic, ținând cont de faptul că e vicepreşedinta consiliului elevilor. E atentă. Matură. Orientată spre atingerea obiectivelor. Odată, la ora de exerciții practice din clasa a noua — ora la care trebuia să învățăm chestii despre cum să faci o balanță de cont, dar noi citeam mai ales comunicatele autorităților publice despre pericolele metamfetaminelor —, am văzut-o pe Emma scriindu-şi CV-ul. În clasa a noua.

Când Emma se aşază la locul ei, trag cu coada ochiului la Seth Acosta să văd dacă el a remarcat-o. Nu mă pot abține. La urma urmelor, Emma e frumoasă după toate standardele.

Dar Seth se uită la mine.

Ridic puțin din sprâncene, de groază ori de încântare, şi atunci Seth coboară iar privirea.

Doamne, sunt o tâmpită.

Nu se mai uită spre mine tot restul orei.

După ce se sună de ieşire, Lucy şi cu mine ne ducem la cantină, să ne întâlnim cu Claudia şi restul fetelor. Lucy e tot enervată din cauza controalelor la ținuta elevilor.

— Toată chestia asta e aşa de tâmpită şi de sexistă, zice, păşind furioasă şi atât de energic, încât trebuie să merg de două ori mai repede ca să mă țin după ea, în ciuda picioarelor mele lungi.

Nu ne oprim decât ca să ne scoatem pachetul din dulap. Pe urmă Lucy o ia de la capăt.

— Adică, e complet arbitrar! Fetele astea trebuie să se ridice în picioare şi să se lase privite şi controlate şi să îndure… gen… ruşinea asta publică.

Ultimele cuvinte ies ca scuipate.

— Ştiu că e o tâmpenie, îi răspund şi îi fac cu mâna Claudiei, care ne aşteaptă lângă intrarea cantinei.

— Deci s-a mai întâmplat şi altă dată? întreabă Lucy.

— Mda, de câteva ori, anul trecut. De fiecare dată când conducerea decide că ieşim din norme cu hainele noastre sau ceva de genu'.

— Dar nesimțitul de Jason şi cum l-o mai chema are voie să poarte tricouri ofensatoare în fiecare zi din săptămână, nu?

Nu trebuie să-i răspund, pentru că deja ştie ce aş spune.

Când Claudia ne întâmpină la uşă, se apleacă spre noi şi zice, cu o expresie discretă:

— Hei, fetelor, Sara e foarte supărată.

— De ce? întreb.

— Chiar mai înainte, la ora de franceză, răspunde Claudia, domnul Klein a venit şi a scos-o din clasă, pentru maiou.

— Dar a fost cu noi la prima oră! spun confuză. De ce n-au luat-o atunci, dacă tot era să o facă?

— Da' de ce să o scoată, în primul rând?

Ne aşezăm la masă lângă Kaitlyn, Meg şi alte câteva fete, în timp ce Claudia ne spune ce groaznic a fost când domnul Klein a pus-o pe Sara să se ridice în picioare, în fața întregii clase.

— I-a zis că maioul e necorespunzător şi că ar fi trebuit să fie mai atentă. Chiar a făcut-o de toată jena.

— E din cauză că are sânii mai mari, zice Meg în şoaptă. Ca şi cum ai putea să le controlezi mărimea.

Fix atunci o zărim pe Sara venind spre noi, îmbrăcată cu un tricou cu logoul echipei East Rockport, al dracului de urât şi cu câteva numere prea mare. În țesătura portocalie se văd pete de iarbă şi de grăsime la fel de vechi ca şcoala.

— Bună, zice Sara şi se aşază.

Vocea îi e stinsă, aproape o şoaptă. Nimeni nu ştie ce să spună. Sara îşi pune pe masă punga de hârtie cu gustarea, o deschide şi scoate o cutie de lapte cu cacao. Apoi îi scapă printre buze un oftat tremurat şi lacrimile i se adună sub pleoape.

— Scuze. A trebuit să mă schimb. Domnul Klein a fost aşa de grosolan… M-a acuzat că am o ținută care i-ar putea distrage pe băieți.

Nu e nevoie decât să clipească o dată şi lacrimile i se revarsă pe obraji. Meg, Kaitlyn, Claudia şi cu mine spunem, aproape în cor, „Îmi pare rău“, iar Meg se întinde s-o ia pe după umeri. Lucy însă loveşte masa de cantină cu palmele aşa de tare, că tresărim toate.

— E o tâmpenie, zice.

Niciuna dintre noi nu-i răspunde. Ne uităm doar la ea, în timp ce Sara îşi şterge ochii cu un şervețel.

— Adică, pe bune, chiar e, continuă Lucy. Să le obligi pe fete să-şi controleze felul în care se poartă şi se îmbracă, pentru că băieții nu sunt în stare să se controleze singuri? Ăsta e pretextul cel mai de rahat şi mai obosit din câte există.

Se lasă pe spetează, epuizată parcă. Fetele celelalte o privesc puțin agitate, dar eu sunt atentă la tot ce spune. Micul discurs al lui Lucy putea fi extras

fix dintr-un fanzin de-ale mamei. E tulburător.

— La fosta mea şcoală din Houston, continuă ea, conducerea n-ar fi putut să aplice aşa măsuri fără să iasă cu scandal. Fetele din clubul FASS ar fi găsit un mijloc să riposteze.

— Ştiu, Lucy, dar aici nu suntem la Houston, răspunde Claudia.

Vocea ei parcă ascunde ceva. Enervare, poate? Frustrare?

— Crede-mă, ştiu şi eu că aici nu e Houston, răspunde Lucy.

Îşi umflă obrajii şi pe urmă suflă aerul cu zgomot, furioasă. Mă încordez, neliniştită că prietena mea cea mai bună şi prietena mea cea nouă sunt supărate una pe alta, iar eu nu ştiu ce ar trebui să fac.

— Hei, ştiți ce, eu nu vreau decât să uit toată chestia şi să-mi mănânc gustarea, zice Sara, deschizându-şi cutia cu lapte. Vă rog, nu vreți să schimbăm subiectul?

— Sigur, zice Claudia şi îi aruncă lui Lucy o privire încordată.

După asta, Lucy nu mai spune nimic. Stă doar acolo, cu bărbia în mâini, scrutează cantina şi toate grupurile din East Rockport şi se opreşte asupra fetelor care, la fel ca Sara, sunt îmbrăcate în tricouri de sport portocaliu-deschis. Fete de toate rasele şi din toate bisericuțele stau răspândite prin cantină, ca nişte avertizoare de pericol imposibil de ratat. Sara şi celelalte fete încep să vorbească despre chestii lejere: de exemplu, cât de greu a fost testul la mate şi dacă DJ-ul de la Sărbătorile Toamnei e mai bun decât cel de la balul bobocilor şi aşa mai departe. Până se sună de intrare, Lucy nici nu reuşeşte să se atingă de cutia în care şi-a adus gustarea — resturi de la cina de aseară. Mă uit la prânzul meu. Nici eu nu am mâncat cine ştie ce.

— Nu ți-e foame? o întreb.

— Nu, zice Lucy, mi-a pierit pofta. Ne vedem mai târziu, toate.

Zicând asta, îşi împinge cu zgomot scaunul în spate, se ridică de la masa noastră şi se îndreaptă spre ieşire, cu capul plecat. Rezist imboldului de a

mă lua după ea. Aş vrea s-o întreb mai multe despre ce ar fi făcut FASS din Houston ca să se opună acestor controale la ţinută. Dar Lucy nu pare să aibă chef să vorbească prea mult cu nimeni, nici măcar cu mine.

Capitolul 9

Controalele la ținută continuă toată săptămâna şi eu ajung să port bluzele cele mai mari şi mai largi, cu blugii cei mai lălâi, ca să evit să fiu scoasă în fața tuturor. De fiecare dată când o fată trebuie să iasă în fața clasei la control, ajung să mă afund tot mai tare în bancă. Miercuri dimineață, după ce rostim Jurământul de Credință şi Jurământul Texasului, a doua oră de clasă e întreruptă de anunțurile făcute în difuzoare de directorul Wilson cu vocea lui pițigăiată şi nazală.

„Ați observat poate că săptămâna aceasta am pus accentul pe ținută şi sperăm că toți veți respecta regulile şi reglementările detaliate din ghidul elevului referitoare la decență şi ținuta corectă.“

Mă uit la pantofii mei şi zâmbesc. Directorul Wilson continuă să vorbească.

„Vă rog să nu uitați, când vă îmbrăcați dimineața, că veniți într-un mediu academic şi că ne aşteptăm să aveți ținute potrivite studiului, şi nu distracției. Domnişoarelor, pe voi vă rog în mod special să vă cenzurați ținutele şi să nu uitați că decența este o virtute care nu se demodează niciodată. Acum o las pe directoarea adjunctă Kessler să vă prezinte anunțurile dimineții.“

Decența este o virtute care nu se demodează niciodată! Ce nemernic! Nu mă pot abține. Ridic ochii să mă asigur că profu nu e atent, mă aplec la fetele din fața mea — Marisela Perez şi Julia Rivera —, care îşi dau ochii peste cap, şi le şoptesc:

— Ați băgat măcar de seamă că nu se ia niciodată de tipii care poartă tricourile alea respingătoare cu mesaje vulgare?

— Da, aşa-i, zice Marisela, dând furioasă din cap.

N-a vorbit în şoaptă, aşa că a auzit-o toată lumea.

— Fetelor, mormăie profesorul de la catedră. Vă rog să ascultaţi anunţurile.

Marisela aşteaptă puţin, până când profesorul devine iar neatent.

— Şi ai văzut, zice în şoaptă, că la ţinuta corespunzătoare nici măcar nu se pomeneşte ceva clar despre cum ar trebui să ne îmbrăcăm? E, gen, super-vag.

— De aia şi pot să ne sancţioneze după cum au chef, intervine şi Julia.

Nu m-am gândit niciodată la asta. Mă încrunt, Marisela se încruntă şi ea, Julia, la fel, şi, deşi sunt încă furioasă, momentul acesta scurt de legătură dintre noi trei mă încurajează. Mă ţine la suprafaţă, până când domnul Shelly apare la noi în clasă şi Marisela este scoasă de la oră pentru lungimea şortului pe care îl poartă.

În timp ce se îndreaptă spre uşă, Marisela se opreşte, se întoarce şi se uită la noi toţi ceilalţi.

— Dacă nu mă mai întorc, să-i spuneţi mamei că o iubesc.

Apoi întinde mâinile în faţă, cu încheieturile lipite, ca şi cum s-ar aştepta ca domnul Shelly să îi pună cătuşe.

Izbucnim cu toţii în râs, mai puţin domnul Shelly.

— Destul, domnişoară Perez, îi spune el, conducând-o afară din clasă.

Gestul de revoltă al Mariselei — oricât de mic ar fi — dezlănţuie ceva în mine. Scânteia care a scăpărat în mine când am făcut primul număr din Tupeu pare să se reaprindă. Când intru la ora de engleză, deja s-a transformat într-un foc în toată regula, pentru că mâinile lui Lucy sunt acoperite cu stele şi inimi noi, desenate elaborat cu cerneală verde.

— Bună, îi zic şi fac semn din cap spre desene. Care-i treaba?

Lucy îşi plimbă vârful unui deget peste desene.

— Nu ştiu, zice. Cred că m-a enervat toată povestea asta cu controalele la ținută, cu Sara şi cu locul ăsta, în general. M-am gândit că ar putea să fie un semnal pentru cine a făcut revista aia, Tupeu, că printre noi sunt şi unii care cred sincer în ce scrie acolo. Adică, nu ştiu dacă o să mai dea vreun semn, dar asta mă face să mă simt mai bine.

Se uită la mine cu o expresie deschisă şi vulnerabilă.

— Crezi că e o prostie?

Îi privesc mâinile.

— Deloc, îi spun. Nu cred că e o prostie. Te înțeleg perfect.

Focul din mine creşte cu fiecare clipă. Simt cum mă cuprinde revolta.

— Mersi, Viv, zice Lucy, şi pe față îi răsare un zâmbet.

— Cred că e chiar mişto, mai adaug.

Lucy zâmbeşte din nou şi ochii i se măresc de entuziasm.

— Hei, chiar mă gândeam. Diseară nu vrei să vii la mine acasă, la cină? După aia putem să mai stăm de vorbă. Adică, dacă ai chef.

Este prima dată când Lucy mă invită să petrecem timp doar noi două. Prima dată m-am gândit la Claudia şi la ce-ar putea să spună. Dar apoi mi-am amintit că mama şi cu mine trebuia să luăm cina cu buni şi bunicul.

— Mi-ar fi plăcut să pot, dar mergem la bunici la cină, îi spun, pe jumătate recunoscătoare că scap, pe jumătate dezamăgită.

— OK, înțeleg, zice Lucy şi lasă umerii să-i cadă.

— Dar mi-ar plăcea să vin odată, mai spun.

Poate că nici nu trebuie să afle Claudia.

— Cool, răspunde Lucy, luminându-se la față.

— Cool, spun la rândul meu.

În timpul orei, mă tot uit la mâinile lui Lucy. Până se sună de ieşire, am deja caietul plin de inimi şi stele şi mintea îmi fierbe de idei.

În seara aceea, chiar înainte de a ne duce acasă la buni şi bunicul, mama dă peste mine, în camera mea, întinsă pe tot patul, făcându-mi temele.

— Hei, Viv, zice în şoaptă, vreau să-ți spun că astă-seară, mai târziu, am de gând să mă întâlnesc cu John, să bem un pahar la Cozy Corner. Ai ceva împotrivă?

— În mijlocul săptămânii? o întreb, împingând la o parte cartea de matematică.

Mama îşi dă pe după ureche o şuviță din părul ei lung şi negru şi îmi zâmbeşte timid.

— Păi, săptămâna asta suntem în schimburi complet diferite şi n-o să putem să ne vedem. Mă rog, înțelegi ce vreau să spun: să ieşim împreună. Aşa că ne-am gândit că ar fi drăguț să ne vedeam astă-seară.

— Probabil că îți place mult de el, nu? Adică, dacă te vezi cu el în timpul săptămânii.

Mamei îi cade puțin fața. Poate că vorbele mele sună mai acuzator decât am avut eu intenția.

Sau chiar aşa am avut de gând?

Mama rămâne o clipă nemişcată, uitându-se la mine de parcă ar încerca să rezolve o problemă de matematică. Ştiu că ar trebui să spun ceva, să o asigur că nu am nicio obiecție, dar nu pot. Chiar dacă ştiu că aşa s-ar cuveni, nu sunt de acord cu toate. Pur şi simplu nu înțeleg ce vede la el.

În sfârşit, mama ridică din umeri şi zice:

— Îl plac, Viv. E un om cu adevărat bun. Şi foarte muncitor. Vine dintr-o familie cu zece copii, şi părinții nu l-au ajutat absolut deloc. S-a întreținut singur în liceu şi la facultatea de medicină.

Vorbeşte pe un ton aspru — chiar iritat.

— N-am spus că nu e un om bun şi muncitor, îi zic şi mă rostogolesc pe spate, să vorbesc la tavan. Îmi pare bine că e amabil.

În stomac mi se strânge un nod.

Tăcere.

În final, mama zice:

— Dacă vrei, o să mai discutăm despre asta diseară, după ce mă întorc.

— Bine, dar nu avem despre ce să discutăm, de fapt.

Îmi doresc să nu fi purtat niciodată această conversație.

— Chiar că nu e nicio problemă, o asigur.

Mama inspiră adânc. Mă uit la stelele fosforescente de deasupra mea, stinse, un plastic banal, din cauza luminii strălucitoare a lustrei din cameră. Îmi dau seama, fără să mă uit la ea, că mama încearcă să-şi dea seama ce să mai spună. Până la urmă, zice:

— Ar cam trebui s-o luăm din loc.

— Da, aşa-i, spun şi mă dau jos din pat.

Mă îndrept spre ieşire ca şi cum totul e normal şi bine, chiar dacă totul mi se pare straniu şi aiurea între mine şi mama. Probabil că e vina mea, dar habar nu am cum să îndrept lucrurile.

Stăm la masă cu bunicii, iar buni o întreabă pe mama până la ce oră rămânem la ei, şi mama îi răspunde că nu stăm prea mult, pentru că iese în oraş cu John. Bunicii nu par foarte surprinşi şi am o bănuială că mama i-a informat despre existența lui John.

— Sper că o să-l cunoaştem şi noi pe tânărul acesta la un moment dat, zice buni şi aşază cu grijă o ruladă de carne Stouffer's în mijlocul mesei din sufragerie. Îşi scoate mănuşile de bucătărie decorate cu cocoşi şi ne oprim toți un minut, cât bunicul spune rugăciunea.

— A, o să-l cunoaşteți la un moment dat, spune mama, întinzându-şi farfuria spre buni. Şi, mamă, să ştii, avem amândoi peste patruzeci de ani, n-aş mai spune despre niciunul dintre noi că suntem tineri.

— Câtă vreme nu-ți pocnesc genunchii ca pop-cornul de fiecare dată când te ridici, eşti încă tânără, rosteşte sentențios bunicul, iar mama zâmbeşte şi îmi trimite o privire cu subînțeles. Îi zâmbesc la rândul meu. Sunt între mine şi mama lucruri atât de obişnuite — cum ar fi să ne amuzăm pe seama bunicului —, că nu poți să li te împotriveşti. O parte din stânjeneala dintre noi se evaporă.

— Deci, ce mai e pe la şcoală, Viv? întreabă buni, întinzându-mi o porție.

— Ăştia din conducere au înnebunit, zic, încruntându-mă. Tot dau pedepse pentru ținută necorespunzătoare. Dar numai fetelor.

Mama ia o bucată de ruladă şi se uită la mine, mirată.

— Cum adică, „numai fetelor"?

— Adică scot fetele de la oră pentru că au pantalonii prea strâmți sau sunt prea dezgolite. Apoi fetele trebuie să poarte tot restul zilei peste hainele lor tricouri urâte de sport, ca un fel de pedeapsă.

Îmi sună în urechi ce a zis Lucy luni, la cantină.

— E ridicol. De ce fetele trebuie să fie răspunzătoare pentru ce gândesc şi fac băieții? Ca şi cum băieții nu sunt capabili să se controleze?

Buni şi bunicul nu spun nimic, mă privesc îngrijorați. Presupun că nu sunt obişnuiți ca Viv a lor cea conştiincioasă să fie aşa de supărată.

Mama încrețeşte fruntea şi face o pauză înainte de a spune:

— Vivvy, cred că ai perfectă dreptate. Şi mie mi se pare ridicol. Şi mi se mai pare o chestie clasică la Liceul East Rockport.

Simt fiori de mulțumire că mi se dă dreptate.

— Chiar este, mormăi.

Discuția despre John îmi iese din minte.

— Păi, zice bunicul, ştergându-şi colțurile gurii cu un şervet, ca singura persoană de aici care a fost cândva băiat adolescent, pot să vă spun că băieții nu au decât un singur lucru în cap.

Buni îl plesneşte pe bunicul peste umăr cu şervetul ei, într-un fel amuzat, dar mama oftează zgomotos şi îşi aruncă şervetul pe masă, în semn de protest.

— Tată, e ridicol, începe ea să spună. Asta nu face decât să contribuie la ideea că fetele trebuie să-şi controleze trupurile şi comportamentul, iar băieții au dreptul şi libertatea de a se purta ca nişte animale. Nu crezi că e nedrept față de fete? Nu crezi că îi jigneşte pe băieți? Toată povestea este pur şi simplu toxică.

Îşi termină micul discurs cu un pufnit şi simt că am surprins la ea o sclipire a fetei din fotografia polaroid aflată în cutia cu TINEREȚEA MEA IROSITĂ. Poza în care e cu părul vopsit, lângă prietena cu piercing, şi are scris pe braț sloganul: REVOLTĂ, NU REGIM! Fata aceea există încă, ştiu. Chiar dacă nu pot încă să îmi dau seama cum de fata aceea este aceeaşi cu femeia care se întâlneşte în timpul săptămânii cu John Republicanul.

— Vai, Lisa, hai să nu începem, zice buni, cu mâinile plutind pe deasupra mesei. Tatăl tău încerca doar să fie nostim.

Mama trage adânc aer în piept. De mult nu am mai văzut-o aşa de enervată pe buni şi pe bunicul. Se lasă o clipă de tăcere. Aştept şi eu, întrebându-mă cât de tare o să riposteze. Într-un fel, îmi doresc să o facă, deşi bunicul nu e rău intenționat.

— Hai să o lăsăm baltă şi să mâncăm, zice mama, ridicându-şi şervetul şi aşezându-şi-l înapoi în poală.

Se uită la mine blând şi înțelegător.

— Tu, Vivvy, ai grijă să iei note bune, să te fereşti de belele şi să-mi dai răgazul să mai strâng ceva bani la fondul tău pentru colegiu. Şi o să te scoatem noi de aici. Pe cuvânt!

— Vorbeşti despre East Rockport ca şi cum ar fi un loc groaznic, zice buni, agitată. La urma urmelor, familia ei e aici.

— O să vezi tu cât de mult o să-ți lipsească după ce pleacă, spune bunicul. Când tu ai plecat pe Coasta de Vest, ne-ai frânt inimile.

Aceasta este oferta de împăcare a bunicului…

— N-avem bani ca ea să plece chiar aşa de departe, zice mama. Plus că Viv n-o să fugă ca să se țină după trupe punk sau să facă ceva nesăbuit. O să plece doar la facultate.

— Hei, intervin încruntată, lăsându-mi jos furculița. Cine zice că eu nu pot să fac ceva nesăbuit?

Toată lumea de la masă izbucneşte în râs, inclusiv mama.

— Tu, Vivvy? zice ea, de parcă aş fi propus să traversez înot Canalul Mânecii. Vai, scumpo, tu să faci ceva nesăbuit? Nu prea cred. Şi sunt recunoscătoare că aşa stau lucrurile.

Mă uit la ei şi îmi dau ochii peste cap, pe urmă las baltă discuția şi mă apuc să îmi termin rulada. Când buni mă întreabă ce mai face Claudia, îi răspund zâmbind, dar în sinea mea, în locul acela pe care nu-l ştie nimeni şi pe care cred că şi eu abia ce încep să-l cunosc, deja duduie focul reaprins atunci

când am văzut stelele şi inimile lui Lucy. Mă gândesc la reacţia Mariselei de azi-dimineaţă, când domnul Shelly a venit să o scoată de la oră. Mă gândesc la expresia distrusă a Sarei când a apărut la cantină, umilită. Şi mă gândesc la toate fetele din East Rockport care trebuie să suporte privirile odioase ale directorilor în timp ce aceştia se străduiesc peste măsură să găsească ceva indecent.

În seara aceea, mai târziu, după ce mama şi-a dat cu parfum de vanilie după ureche, şi-a luat la revedere cu un sărut şi a plecat la Cozy Corner să-l întâlnească pe John, îmi pun să ascult Bikini Kill cu volumul aşa de tare, că Joan Jett se ascunde în debaraua de pe hol. Inima îmi bate ca nebuna, obrajii îmi ard, degetele îmi merg singure, contracronometru, în timp ce adun materiale: lipici, carioca neagră, coli albe.

Şi furia, care nu se dă dusă.

Mă aşez în mijlocul patului şi încep să lucrez, încercând să îmi amintesc singură să mă opresc din când în când, ca să respir.

Poate că mama are dreptate. Poate că într-o bună zi o să plec din East Rockport.

Mai întâi însă trebuie să-i dau foc.

Tupeu

Tupeistele riposteaza!

Numărul 2
Gratuit!!

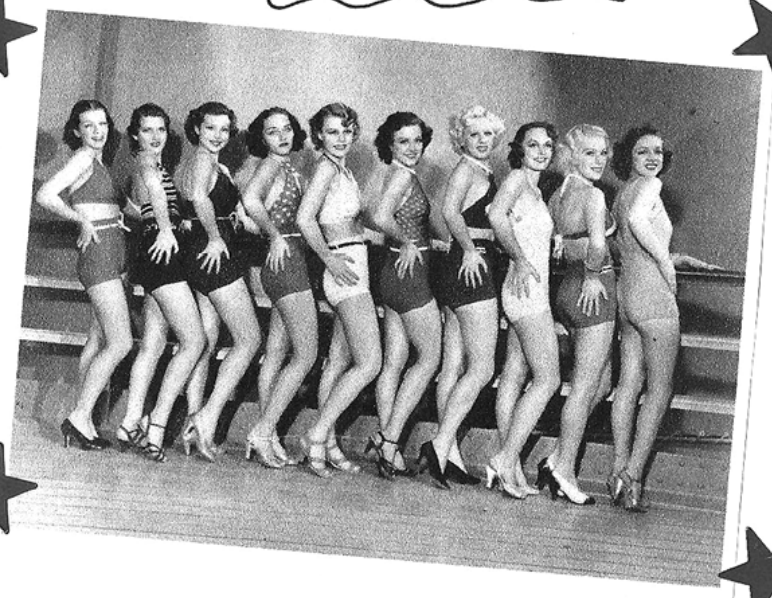

Doamnele acestea spun...

„Dă-le în mă-sa de controale la ținută!"

Tupeistele stau de vorbă...
Hei, tupeisto, ție nu ți s-a luat de toate controalele astea demente la ținută? Sau doar eu simt așa?
Nu. Nu doar tu! Controalele astea sunt o tâmpenie și trebuie să facem ceva!

Controalele la ținută sunt sexiste pentru că...

* le vizează doar pe fete, nu și pe băieți
* sunt arbitrare — unele dintre fete o pățesc, altele, nu —, iar fetele sunt sancționate pe baza unor criterii vagi!
* se bazează pe ideea că fetele sunt răspunzătoare pentru purtarea băieților
* se bazează pe ideea că băieții sunt niște ființe neajutorate, lipsite de autocontrol
* sunt <u>umilitoare</u> pentru fete!

Următoarea acțiune cu Tupeu!

Marțea viitoare, veniți la școală în HALAT DE BAIE! Haideți să protestăm împotriva controalelor la ținută sexiste din Liceul East Rockport! Dacă vă întreabă profesorii, să le spuneți că vreți să fiți sigure că nu îi distrageți pe bieții elevi de sex masculin!

MARȚI, HALATE DE BAIE!

Tupeistele ripostează!

Capitolul 10

Frank de la COPIAZĂ SINGUR se uită la ce am creat când îi întind peste tejghea exemplarele fotocopiate. Mă uit afară, la locul unde mi-am legat bicicleta. East Rockport e atât de mic, încât poți să dai oricând peste cineva cunoscut.

— Salut, domnişoară Tupeu, zice Frank, răsfoindu-mi paginile. N-ai fost aici şi acum o lună sau aşa ceva?

— Poate, răspund, surprinsă de propria-mi îndrăzneală.

Frank ridică din sprâncene şi zâmbeşte.

— OK, atunci mi s-a părut mie, spune şi îmi dă restul, apoi pune într-o pungă de hârtie numărul 2 din Tupeu. Dar dacă te întâlneşti cu cine a făcut primul număr, spune-i că ăsta e şi mai bun.

— Chiar? întreb, incapabilă să mă abțin.

Îmbujorată, iau punga şi banii şi încerc să îmi revin.

— OK, o să-i spun dacă o văd.

Pe drumul spre casă, cu exemplarele din Tupeu în rucsac, inventez o grămadă de pretexte pentru care umblu pe străzi aşa de târziu, în cazul în care mama s-a întors deja de la întâlnirea cu John. La cât noroc am, când mă apropii de casă, văd maşina lui John parcată pe alee, cu motorul pornit şi cu stickerul lui idiot cu DELOBE pe bara din spate. Luminile de pe stradă sunt destul de puternice încât să văd că mama e pe locul din față, cu John. Se sărută.

Vai, Doamne! Vai, ce scârbos!

Dau ocol casei, îmi sprijin bicicleta de perete şi mă strecor pe uşa din spate, rugându-mă să nu mă fi văzut mama. Câteva clipe mai târziu, o aud intrând pe uşa din față.

— Viv, nu erai tu pe bicicletă?

Fir-ar!

Ne întâlnim în bucătărie, eu am rucsacul tot pe umeri. Mama are obrajii roşii şi, aoleu, rujul ei de culoarea ciocolatei e întins tot. Se încruntă.

— Ce căutai afară aşa de târziu?

Rămân pe loc, amuțită. Pe urmă îmi amintesc de discuția noastră de la cină, de acum câteva ore: spusese că nu are de ce să-şi facă griji că eu aş putea să fac lucruri nesăbuite.

— Am fost la Claudia să învățăm pentru testul la istorie şi nu mi-am dat seama că s-a făcut aşa târziu…

Mama mă fixează cu privirea, atentă, pe urmă îşi pune geanta pe blatul de bucătărie. Îmi dau seama că mă crede cam 95 la sută. Să fii o fată cuminte, nu nesăbuită, are şi avantaje.

— Bine, zice mama, scuză-mă. Dar e cam târziu, să ştii.

— Ştiu, îmi pare rău.

Apoi mă duc la mine în cameră, cu tot cu rucsac. Trebuie să îmi ascund fața, pe care mi se citeşte vinovăția, şi să evit discuția despre John. Nu vreau să vorbesc despre John.

Mă schimb în pijama şi mă duc în baia noastră comună, să mă spăl pe dinți. Mama se plimbă prin camera ei, cu ochii în telefon. Cu periuța încă în gură, ies din baie pe hol şi o zăresc aruncându-se pe patul nefăcut, tastând ceva la telefon cu un deget. Apoi zâmbeşte vag.

Poate că nici ea nu vrea să stea de vorbă cu mine. Chiar dacă aşa a zis înainte de cină. O las mai moale cu periatul dinților şi apoi mă opresc de tot.

Mă uit cum mamei i se lăţeşte tot mai mult zâmbetul pe chip, în timp ce se uită la telefon. Probabil e un mesaj de la John. Poate că vorbesc despre sărutul lor în maşina lui republicană.

Mă întorc în baie şi scuip cu zgomot în chiuvetă, pe urmă mai zăbovesc acolo, întrebându-mă dacă asta o s-o scoată pe mama din stupoarea ei post-întâlnire. Poate vrea să mă întrebe mai multe despre ce am făcut la şcoală sau dacă mai sunt încă supărată pe chestia cu controlul ţinutelor? Poate vrea să discute cu mine despre John, aşa cum a zis că o va face?

Când ies în sfârşit din baie şi mă opresc în pragul camerei ei, să-i spun că mă duc la culcare, nu face decât să ridice ochii şi să îmi zâmbească.

— Noapte bună, scumpo, zice şi îşi întoarce iar ochii la telefon.

— Noapte bună, mamă, spun.

Trec peste obişnuita noastră îmbrăţişare de noapte bună, mă duc la mine în cameră şi închid uşa.

Urmez acelaşi plan ca prima dată. Mă trezesc foarte devreme şi dau fuga la şcoală înainte ca soarele să răsară. E o dimineaţă texană de sfârşit de octombrie în care, în sfârşit, este răcoare. Mă strecor în prima toaletă pentru fete, cu exemplarele din Tupeu în mână. De data asta, nu mai am senzaţia că visez, ci convingerea că am un scop clar. Am în continuare dinaintea ochilor expresia mâhnită a Sarei, aşezată la masa noastră de la cantină. Îmi tot imaginez cum o să arate următorul tricou grosolan cu care o să apară Jason Garza şi o să scape nepedepsit.

Îmi tot imaginez cum o să fiu prinsă de directorul Wilson şi cum voi fi probabil exmatriculată temporar. Văd cum întreaga şcoală va afla că Tupeu există numai datorită mie. O să mă transform dintr-o fată care nu iese cu nimic în evidenţă în ciudata şcolii. Nu, nu e întru totul adevărat. O să devin ciudata oraşului. Buni şi bunicul o să fie şocaţi. Claudia o să creadă că Lucy are o influenţă prea mare asupra mea. Şi mama o să… ei bine, înainte de John, mama ar fi zis că Tupeu e cool, dar în ultima vreme nu mai sunt sută

la sută sigură că mă va susține. La urma urmelor, să intru în belele cât casa la şcoală nu prea mă ajută să pot pleca din oraşul ăsta la un colegiu bun.

Ştiu că lui Lucy i-ar plăcea ce fac — iar asta înseamnă ceva. Dar în universul Liceului East Rockport, asta nu ar însemna mare lucru.

Inspir profund. Scrâşnesc din dinți. Merg mai departe.

La parter totul merge ca uns. Nu e nici țipenie. Dar când ies din aripa claselor de limbi străine, cu inima bubuindu-mi în piept, o cotesc scurt la dreapta şi mă izbesc de cineva. Mă lovesc destul de tare, suficient cât să scot un țipăt şi să scap din mână restul exemplarelor din Tupeu. Sincer, parcă ar fi o scenă dintr-o comedie romantică de doi bani.

Țipătul meu de surpriză îmi răsună încă în urechi când mă dau un pas înapoi şi privirea îmi cade asupra lui Seth Acosta.

— Bună, zice.

Nu mă pot hotărî ce ar trebui să se considere drept cauză a morții mele — că am fost prinsă distribuind Tupeu sau că m-am lovit de Seth Acosta pe coridor, înainte chiar ca soarele să răsară.

Dacă le combini, e posibil să fiu deja moartă şi să mă aflu chiar acum într-o versiune ciudată a vieții mele de apoi.

— Dă-mi voie să te ajut, spune Seth şi se ghemuieşte pe vine, cu blugii lui strâmți întinşi peste genunchii ciolănoşi, de băiat.

Rămân în picioare, uluită. Mă uit cum adună toate exemplarele fanzinului meu revoluționar şi secret. Nu pot să mă mişc.

Seth îi scrutează coperta cu ochii lui negri ca tăciunele şi apoi se ridică în picioare şi mă priveşte fix.

— Tu le distribui, gen?

Înghit în sec. Obrajii îmi ard. Mă uit în dreapta, pe urmă în stânga.

— Da.

Ce altceva mai era de spus?

Seth răsfoieşte un exemplar, apoi se uită la mine cu o expresie serioasă. Vorbeşte ceva mai în şoaptă.

— Tu ai… făcut astea?

Trag aer în piept. Pauza m-a dat deja de gol, ştiu. Aşa că rămân tăcută.

— Deci tu le-ai făcut, aşa-i? mă întreabă, foarte calm.

Felul în care rosteşte acel aşa-i e blând, plăcut şi liniştitor în acelaşi timp. Mă trezesc aprobând din cap.

— Mda, eu le-am făcut, zic, abia şoptit. Dar să nu mai spui nimănui, bine?

Seth se uită o clipă la mine, apoi dă încet din cap şi eu rămân acolo, în picioare, în continuare şocată. Nu mă depistează Claudia sau Meg sau Sara, nici măcar un profesor sau cineva din conducere, ci băiatul acesta ciudat. Nu îmi vine să cred.

— Hei, ce-ar fi să-mi dai şi mie câteva? O să le pun prin băile băieților.

Probabil că n-am paralizat, din moment ce izbucnesc zgomotos în râs.

— Pe bune, zic, băieților de aici nu le pasă de asta. Mă jur.

Mă uit în jos, la vârful pantofilor, şi adaug:

— Vreau să spun, cu excepția ta, poate.

Seth îmi întinde teancul de fanzine.

— Ei, nu vreau să-ți stric planurile sau ceva. Poate că tu nu vrei să le dai decât fetelor.

Țin strâns la piept exemplarele din Tupeu, în caz că apare cineva. Apoi fac un efort şi vorbesc.

— Cred că vreau să le dau doar fetelor, spun şi fac o pauză. Dar, deşi eşti băiat, e limpede că ai văzut şi primul număr, nu-i aşa?

Seth ridică o sprânceană.

— Mda, de unde ştii?

— Ți-am văzut mâinile în ziua aia, îi răspund. Îți desenaseşi pe ele inimi şi stele.

Sunt conştientă, de fapt, că înşir cuvinte şi fraze doar ca să nu leşin.

— Da, aşa e, recunoaşte Seth. Găsisem un exemplar pe coridor. Probabil l-a pierdut cineva. Să-ți spun drept, mi s-a părut foarte tare.

Foarte tare. Asta înseamnă că şi despre mine crede că sunt foarte tare? Simt că-mi explodează ceva în piept. Ajung la concluzia că, dacă Seth Acosta a decis că sunt tare, asta e chiar mai bine decât dacă m-ar consideră drăguță. Categoric mai bine.

— Vreau să spun că înțeleg de ce ai vrea ca asta să fie o chestie pentru femei, zice Seth, trecându-şi o mână prin păr. Iar ideile din revistă mi se par foarte adevărate.

Aruncă o privire în jur, apoi spune:

— Şcoala asta e de tot rahatul.

Zâmbesc, bucuroasă să aud rostite cu glas tare cuvintele astea.

— Cam aşa e. Probabil că e cu totul altfel decât în Austin.

Seth dă din cap, apoi se încruntă puțin.

— De unde ştii că sunt din Austin?

— Ăăă, mă bâlbâi eu. Poate de la prietena mea, Claudia? Parcă ai tăi au închiriat casa de la părinții ei, nu? Să-mi fi zis ea oare?

Poate dacă formulez totul ca o întrebare, nu o să mai pară că îl urmăresc.

Seth doar încuviințează din cap.

— Părinții mei s-au mutat aici să lucreze la proiectele lor sau ceva de genu'. Să schimbe perspectiva, cum ar veni.

Ridică din umeri şi îşi dă ochii peste cap.

— Gen, voiau perspectiva unui orăşel care te sufocă? reuşesc eu să articulez.

— Probabil, zice Seth râzând. Oricum, acum locuim aici.

O spune ca pe ceva definitiv. Cu resemnare. Dar apoi zâmbeşte iar şi, pentru o clipă, se lasă o linişte stranie. Îmi strâng şi mai tare la piept fanzinul. Ultimul lucru pe care l-am spus a fost spiritual şi, dacă adaug ceva, s-ar putea să dau totul peste cap — presupunând că am ce să dau peste cap.

— Hei, probabil ar trebui să o iei din loc, dacă vrei să distribui şi restul, zice Seth. Eu trebuie să mă duc s-o găsesc pe profa mea de spaniolă. De aia am venit aşa devreme. Trebuie să dau un test.

Încuviințez din cap şi apoi simt nevoia să mă asigur.

— Numai să… adică… n-o să spui nimănui despre asta, nu?

— Chiar nu, răspunde Seth, clătinând energic din cap. Dar poți măcar să-mi dai un exemplar?

Trag unul din teanc şi i-l întind. Degetele mari ni se ating şi inima îmi tresare.

— OK, trebuie s-o tai, zice.

— Mda, şi eu trebuie să mă grăbesc, spun şi, până să mă dezmeticesc, Seth dispare pe coridor.

Mă strecor în băile de fete şi las în fiecare teancuri din Tupeu, vigilentă şi cu inima bubuindu-mi în piept, în timp ce în minte îmi răsună melodiile pe care le asculta pe vremuri Fata Rrrrebelă care a fost mama.

Telefonul bâzâie lângă mine. Mă rostogolesc pe burtă, împing la o parte tema la istorie, până ce cade de pe pat, şi mă uit la ecran.

Marţea viitoare ai de gând să faci faza cu halatul din Tupeu?

E Lucy. Am început de curând să ne trimitem mesaje. Nu aşa de des cum o fac cu Claudia, desigur, dar destul de des. Mesajele lui Lucy nu încep niciodată cu un bună sau care-i treaba? Lucy întotdeauna se lansează direct în subiect, ca şi cum nu o interesează flecăreala. Uneori mi se pare că schimbul nostru de mesaje nu a durat mai mult de câteva clipe, dar când mă uit la ceas şi descopăr că a trecut o oră întreagă de când ne povestim una alteia tot felul de lucruri, de la chestiile nasoale din liceu şi familiile noastre până la a recunoaşte că Seth Acosta e drăguţ. Îmi vine uşor să îi mărturisesc lucruri lui Lucy prin mesaje. De parcă ne-am cunoaşte de o grămadă de vreme, nu doar de câteva luni.

Îmi dă totuşi o stare de nelinişte să vorbesc despre Tupeu pentru că e un secret aşa de mare. Îi simt greutatea cu fiecare mesaj pe care îl trimit.

Tu ai de gând s-o faci? îi scriu. Şi am nevoie să-mi spună că da.

Da, ce dracu', scrie Lucy. Cred că e o fază absolut genială.

La adăpostul propriei mele camere, îmi permit să zâmbesc larg, cu gura până la urechi.

Dacă tu o faci, atunci mă bag şi eu… Trebuie doar să-mi găsesc halatul de baie.

Dacă nu, au unele ieftine la Walmart, răspunde ea.

Îmi rod unghia de la degetul mare şi număr câte fete au fost scoase astăzi de la ore din cauza ținutei necorespunzătoare. Cinci. Directorul Wilson şi prietenii lui nu se lasă. Astăzi am văzut o fată din clasa a IX-a îmbrăcată într-un tricou al ruşinii, imens şi murdar, care plângea în toaleta de la etaj, şi când am încercat să o consolez, a clătinat doar din cap şi a zbughit-o afară pe uşă, pe lângă mine.

Îmi găsesc halatul sau îmi cumpăr unul, îi scriu. Mă întreb ce o să răspundă.

Aş vrea să ştiu cine face revista asta, pentru că tare mi-ar plăcea să fim prietene la cataramă.

Şi eu la fel, îi scriu. Zâmbesc de una singură şi pe urmă îi spun lui Lucy că trebuie să mă duc să-mi termin tema la istorie.

Fanzinele le-am distribuit joi dimineață, dar figura cu halatele de baie e stabilită pentru marțea următoare, ca să nu fie eclipsată de pregătirile pentru meciul de fotbal de vineri seară. Sezonul fotbalistic se apropie de sfârşit şi mă bucur că, după toate aparențele, nu intrăm în play-off, aşa că o să se termine chiar mai repede. Chiar şi fără adunările cu majorete şi nebunia de dinaintea meciurilor, ştiu că Mitchell şi amicii lui o să facă legea în Liceul East Rockport până spre iarnă sau primăvară. Şi, bineînțeles, sunt şi în ultimul lor an. Iar anul terminal o să fie şi cel mai rău, probabil. De când mi-a descoperit secretul, pe Seth nu l-am mai văzut decât la ore şi de câteva ori pe coridor. Ne-am salutat cu un semn din cap şi am zâmbit unul la celălalt. Azi, luni, mă ajunge din urmă şi ieşim amândoi odată de la ora de engleză.

— Eşti pregătită pentru mâine? mă întreabă.

— Cred că da.

Respirația îi miroase a gumă cu aromă de mentă. Îi observ în bărbie tuleiele, abia ca o umbră, şi mă întreb dacă e nevoit să se bărbierească în fiecare zi sau doar din când în când. Mi-l imaginez la el în baie, bărbierindu-se, cu un

prosop înfăşurat în jurul taliei şi bustul gol, aşa cum ar face un bărbat adevărat. Şi picioarele încep să-mi tremure.

— Ei, atunci succes, spune Seth şi, cu paşi mari, dispare brusc pe culoar.

În seara asta, mama lucrează până târziu, aşa că sar peste cina la buni şi bunicul, insistând că am multe teme pe care vreau să le termin. În schimb, îmi petrec seara în pat, trimițând şi primind mesaje de la Claudia, Sara, Meg şi Kaitlyn, încercând să-mi dau seama dacă şi ele o să facă mâine figura cu halatul de baie sau nu o să fim decât eu şi Lucy.

Nu vreau să am necazuri, scrie Claudia.

Nici eu, e de acord Meg.

Dar nu există nicio regulă care să spună că nu avem voie să purtăm halate de baie, intervine Sara. Îmi aduc aminte ce tare s-a necăjit în ziua când a fost scoasă din clasă pentru ținută.

Habar nu am ce o să fac, zice Kaitlyn. Dar pe de altă parte mi se pare că ar fi destul de cool să vedem ce se întâmplă.

Deci sunt două împotrivă şi patru pentru. Mă rog, nici de cele patru nu sunt sigură. Viziunea din mintea mea, în care fiecare fată din Liceul East Rockport apare, total indignată, în halat, se estompează. Ar trebui să mă consider norocoasă dacă măcar un sfert dintre fetele din şcoală o să răspundă apelului. Mi se pune un nod în stomac şi mă întreb ce ar fi făcut solista de la Bikini Kill? Sau o variantă mai tânără a mamei?

Uite care e treaba, le scriu, puteți să vă aduceți halatele şi să le ascundeți în dulap, dacă vă e frică, şi pe urmă, dacă o fac alte fete, puteți să le scoateți şi voi, nu? Adică, ce cred că vreau să spun e că eu m-am săturat de tot rahatul ăsta cu controlul ținutei, aşa că de ce să nu încercăm?

Urmează o pauză şi văd că cineva scrie un mesaj, dar apoi se opreşte. Într-un final, îmi răspunde cineva, dar nu pe grup, ci numai mie. E Claudia.

Ştii că mâine toată lumea o să se holbeze la fetele care sunt în halat? Nu-ți pasă de asta???

Mă încrunt. Sunt bucuroasă că prietena mea nu poate să mă vadă.

Poate… dar dacă o s-o facă o grămadă de fete, atunci vor fi prea multe la care să se holbeze, nu? Clar vine şi Lucy, aşa că nu o să fim doar noi.

Altă pauză. De data asta e mai lungă. Pe urmă Claudia îmi trimite încă un mesaj.

Bineînțeles că Lucy vine… ea e pasionată de chestiile astea.

Ce chestii?

Ştii tu… chestii de-astea de care lumea face mare caz…

Mda, posibil… poate pentru că la fosta ei şcoală din Houston făcea lucruri de genu'? Înțelegi?

Dicuția mea cu Claudia se transformă într-un simplu schimb de afirmații care sună ca nişte întrebări. Deci să terminăm pe un ton drăguț? Să nu agităm apele? În cele din urmă, ne luăm la revedere şi sunt 99% sigură că mâine la şcoală ea nu o să poarte halat de baie.

Dar eu o să-l port. Dau telefonul la o parte, îmi scot halatul turcoaz, lung până la genunchi, şi mi-l îndes în rucsac. Mă spăl pe dinți, pe față, îmi îmbrac tricoul cu The Runaways şi îmi pun Rebel Girl pe repeat. În timp ce ascult pentru a cincea oară melodia la căşti, peste răcnetul gutural al lui Kathleen Hanna disting zgomotele făcute de mama, care intră pe uşa din față. Întind mâna să-mi scot căştile, dar apoi mă opresc. În mod normal, dacă sunt încă trează când ajunge acasă, mă duc în living să stau cu ea măcar o vreme, să mai aflu ce şi cum.

Astă-seară însă nu am chef. Îmi pun înapoi căştile şi dau muzica mai tare, să-mi înec absolut toate gândurile.

Capitolul 11

E început de noiembrie şi e destul de rece, aşa că mă simt bine cu halatul meu de baie. Nu mi-e prea cald, deşi îl port peste blugi şi tricou. Dar în timp ce păşesc spre intrarea principală a Liceului East Rockport, obrajii îmi ard de încordare. Am mers la şcoală pe jos şi, în drum, m-am oprit cu o stradă înainte, să-mi trag halatul peste haine. L-am scos însă imediat, am mai făcut câțiva paşi şi, până la urmă, m-am oprit să-l îmbrac iar. Acum, că se apropie momentul când o să intru în şcoală îmbrăcată astfel, trebuie să-mi înfrâng imboldul de a dezbrăca iar halatul.

Pe măsură ce mă apropii de campus, scrutez grupurile de elevi adunați în fața liceului şi verific dacă sunt singura care arată ca şi cum a uitat să se îmbrace înainte de a veni la şcoală. Mi se pune un nod în gât. Văd blugi, fuste, blugi, fuste şi apoi, slavă Domnului, un cerc restrâns de fete, care par să fie într-a X-a, toate cu halate de baie peste haine. Privesc mereu peste umăr, parcă să vadă dacă mai e cineva ca ele în jur.

Îmi dispare nodul din gât. Răsuflu uşurată. Vreau să trec pe lângă ele, ca să mă vadă şi să ştie că nu sunt singure, dar fix atunci simt cum se izbeşte cineva în umărul meu stâng.

— Ai făcut-o!

E Lucy, care poartă nu doar un halat de baie roz şi pufos, care o face să arate ca o prăjiturică, ci şi papuci asortați, la fel de roz şi pufoşi.

— Mamă, arăți senzațional! îi spun, iar Lucy zâmbeşte şi ridică din umeri, ca şi cum ar şti că aşa e.

— La intrarea în sala de sport am văzut alte câteva fete care aveau şi ele halate, zice. Faza cu halatul a prins la mai multe fete decât aia cu stele şi

inimi desenate pe mâini.

Îşi plimbă atentă privirea prin campus.

— Aş vrea să ştiu care dintre ele sunt Tupeistele. Mă gândesc că trebuie să fie şi ele pe aici, pe undeva.

Nu-mi mai pot păstra mina neutră, aşa că o îndemn pe Lucy să mergem, ca să nu fiu nevoită să mă uit în ochii ei. Intrăm în şcoală şi facem cu mâna spre alte câteva fete care poartă halate.

În şcoală, toată lumea e agitată pe tema halatelor. Aud câțiva băieți care se întreabă unii pe alții ce se întâmplă şi unii vorbesc despre „buletinul ăla“. E un fanzin, dar, în fine, îmi spun în gând şi mă duc la ora de istorie. Lucy îmi spune că ne întâlnim la ora de engleză şi pe urmă ne despărțim. Când intru în clasă, o văd pe Claudia în ultima bancă. Nu poartă halat, ci un maiou roz şi blugi. Îmi face cu mâna când mă vede.

— Bună, zic şi mă aşez în banca de lângă ea.

— Bună.

E evident că amândouă Nu Vorbim Despre Chestia Aia. Sunt dezamăgită că nu a făcut-o, iar ea este dezamăgită de mine, probabil din motivul opus.

— Sunt aşa de obosită, spune Claudia, căscând uşor.

E între noi ceva forțat şi straniu, cum nu se întâmplă aproape niciodată.

— Mda, şi eu sunt obosită. Nu prea am dormit bine azi-noapte.

De fapt, ăsta e adevărul. Mi-am petrecut aproape toată noaptea într-o stare de semi-veghe, semi-adormire, fredonând în minte melodii de la Bikini Kill şi imaginându-mi o armată de fete în halate de baie, inclusiv cu bigudiuri în păr, care mânuiesc uscătoare de păr pe post de arme.

Exact atunci intră în clasă Sara şi inima îmi tresaltă când văd că poartă un halat de baie albastru-închis cu margarete, pe care îl are de pe vremea când eram în generală.

— Ai făcut-o! îi zic zâmbind.

Nu mă uit la Claudia, pentru că nu e nevoie. Dezacordul dintre noi e aproape palpabil.

— M-am hotărât în ultima clipă, zice Sara. Şi Kaitlyn a făcut-o. Dar Meg, nu.

Claudia tuşeşte uşor şi se aude clopoţelul. Doamna Robbins intră cu un teanc de hârtii în braţe — fără îndoială vreun soi de „diagrame“ năucitoare pe care trebuie să le completăm ajutându-ne de manual, în timp ce ea stă cu ochii în ecranul computerului. Aşază foile pe catedră, ne priveşte pentru prima dată şi cască ochii de parcă abia acum s-a trezit, în sfârşit.

— Ce se petrece aici?

În afară de mine şi Sara, cel puţin cinci fete din clasă sunt îmbrăcate în halat. La întrebarea doamnei Robbins se aud chicoteli, dar nimeni nu spune nimic. Eu stau cu ochii în caiet, bucuroasă că sunt în ultima bancă.

Pentru că nimeni nu îi răspunde, doamna Robbins mai face un pas spre noi şi se uită cu atenţie.

— Astea sunt… halate de baie? Nu v-aţi îmbrăcat azi-dimineaţă?

Alte chicote. Kate McGowan, din prima bancă, râde în gura mare. Poartă un odios halat în carouri, care îi aparţine probabil tatălui ei sau unui frate mai mare, sau ceva de genu’.

— Crezi că e amuzant, domnişoară McGowan? o întreabă doamna Robbins. Dă imediat jos halatul ăsta ridicol de pe tine!

— Sigur, nicio problemă, zice Kate.

Fata asta a fost întotdeauna de belea, le răspunde profesorilor când nu îi dau voie să meargă la baie sau să bea apă. Nu-mi dau seama dacă a venit în halat doar ca să provoace scandal ori dacă e sincer convinsă că povestea cu ţinutele indecente e o tâmpenie.

Exact în momentul acela, Kate îşi dezbracă halatul până în talie. Pe sub el poartă un sutien bikini roşu.

— Domnişoară McGowan! răcneşte doamna Robbins, abia răzbind peste fluierăturile şi icnetele scoase de colegii mei de clasă.

— Ştiți, doamnă Robbins — începe Kate, pe un ton rece ca gheața —, n-am fost sigură dacă respect sau nu indicațiile privind ținuta în Liceul East Rockport, pentru că sunt aşa de ciudate şi de neclare, mă înțelegeți? Aşa că am decis să fiu sigură şi să mă acopăr cu halatul ăsta, ca să nu-l distrag pe niciunul dintre prețioşii voştri elevi de sex masculin.

Clasa izbucneşte în şi mai multe strigăte şi hohote de râs şi, bineînțeles, doamna Robbins nu are încotro şi trebuie să o pună pe Kate să-şi îmbrace la loc halatul. Când reuşim să ne calmăm toți, fața doamnei Robbins e la fel de roşie ca sutienul lui Kate. Îşi ţuguie strâns buzele şi ne împarte diagramele — lui Kate i-o trânteşte pe bancă —, apoi ne cere să lucrăm în linişte, fiecare pentru sine.

Tot timpul cât completez diagrama aia inutilă şi fără noimă, mă gândesc la Manifestul Fetelor Rrrrebele din fanzinul mamei. Se spunea în el că fetele reprezintă o forță spirituală revoluționară, care poate schimba cu adevărat lumea. Simt că mă apasă ceva în piept, ceva înspăimântător şi pozitiv, în acelaşi timp. Mă imaginez alergând la Kate McGowan după oră, să-i spun cât de cool e. Imboldul este atât de puternic, încât poate că am să o fac.

Dar e un lucru pe care pot să-l fac chiar acum. Cu creionul, în colțul din dreapta jos al băncii mele, scriu cu grijă cuvintele TUPEISTELE RIPOSTEAZĂ. Literele nu au decât un centimetru înălțime, dar le tot îngroş, iar şi iar, până când mi se toceşte creionul. Zâmbesc aprobator spre capodopera mea şi aud cum se sună de ieşire.

Sper ca la ora a doua în banca aceea să stea o fată.

Toată ziua fetele au umblat prin liceu cu halatele pe ele. Se zvoneşte că unele dintre fete au fost obligate să şi le scoată în timpul orelor, dar le-au

îmbrăcat la loc când au ieşit pe coridoare, în pauză. Când ne ocupăm locurile la ora de engleză, Lucy îmi spune că atunci când profu l de chimie a întrebat-o despre halat, ea a urmat indicațiile din Tupeu.

— I-am zis că vreau să fiu sigură că nu am o ținută indecentă, ca să nu-i ispitesc pe băieți, îmi explică Lucy cu o privire triumfătoare. Domnul Carlson a fost foarte încurcat. Mi s-a părut hilar.

Se lasă pe spătarul băncii şi se întoarce să-mi vorbească.

— Şi ştii ce? Sunt destul de convinsă că unele dintre fete şi-au adus halatele la şcoală şi le-au ascuns în dulapuri, până şi-au dat seama că nu sunt singure. Cred că ne-am dublat numărul de azi-dimineață până acum.

Cred că Lucy are dreptate când spune că unele fete ni s-au alăturat mai târziu, dar nu ştiu dacă ne-am dublat numărul. Fetele care poartă halat sunt încă în minoritate. Însă nu este o minoritate nesemnificativă. S-ar putea să fie 30 sau chiar 40 la sută dintre toate fetele din liceu. Şi nu este vorba doar de un singur gen de fată, ci sunt de toate felurile: fete atletice şi gălăgioase, fete frumoase, fete tăcute, fete de culoare, fete albe, fete asiatice…

Cu excepția Emmei Johnson. Nu şi ea. Emma intră în clasă cu aproximativ un minut înainte să se sune, se aşază în bancă, dându-şi părul pe spate cu mişcarea ei tipică, apoi îşi aliniază pixurile şi caietele pe bancă. Poartă un hanorac de un alb-orbitor, pe al cărui spate scrie cu portocaliu-strălucitor GALERIA EAST ROCKPORT. Când apare Mitchell, se opreşte lângă banca ei şi se propteşte în mâna lui mare, care îmi aminteşte de o bucată de şuncă.

— Tu nu te-ai raliat brigăzii halatului? o întreabă.

Uau, Mitchell Wilson ştie cum să folosească corect cuvântul brigadă. Şocant.

— Nu, n-am făcut-o, răspunde Emma, uitându-se la Mitchell cu ochii ei machiați perfect. Sincer, nu sunt prea sigură că am înțeles chestia.

Sigur că n-ai înțeles. Ție n-o să-ți spună nimeni că ai încălcat codul de ținută, pentru că directorul Wilson știe că lui fiu-său i s-au aprins călcâiele după tine, așa că ești, gen, protejată.

De cum gândesc asta, instantaneu mă și simt prost. Emma e superbă și decentă și are toate calitățile pe care eu nu le am, plus că mereu s-a purtat frumos cu ceilalți. Pur și simplu ai senzația că nu e una de-a noastră. Ca și cum ar fi de fapt o actriță dintr-un serial de televiziune despre liceeni și joacă rolul unei fete de șaisprezece ani, când ea are douăzeci și cinci, de fapt.

— Ei, zice Mitchell, ridicând o sprânceană, mă bucur că nu porți și tu halat, că ar fi păcat să te ascunzi sub el.

Vai, țineți-mă să nu leșin.

Emma se îmbujorează puțin, zâmbește reținut, apoi își dă iar părul pe spate. Sună clopoțelul și Seth intră în fugă, în urma domnului Davies, care începe să îndruge despre întârziatul la oră.

— Scuze, zice Seth și se așază într-o bancă, în timp ce eu mă topesc ușor la auzul vocii lui.

Domnul Davies ne împarte pe grupe, să repetăm întrebările de aprofundare despre nuvela pe care trebuia să o citim aseară. Nu știu prin ce miracol ajung în aceeași grupă cu Seth și, când începem jenantul proces al aranjării băncilor în cerc, îmi surprinde privirea.

— Mișto halat, îmi spune.

— Mersi, răspund, forțându-mă să nu roșesc.

Studiem întrebările pe care domnul Davies le-a scris pe tablă și îmi dau seama că Seth e foarte isteț. Nuvela este The Lottery, de Shirley Jackson, iar eu am mai citit-o o dată, pentru că mama mi-a zis că e povestirea ei preferată. Toată lumea din grupă zice că e varză, dar Seth spune că exact asta e ideea.

— E vorba să înțelegi că doar pentru că există o tradiție, gen, asta nu înseamnă că e neapărat bună, explică el.

Îmi muşc buza de jos. Nu vorbesc niciodată în astfel de grupuri. Dar vreau ca Seth să ştie că şi eu sunt deşteaptă.

— Unii ar putea totuşi să spună că tradiția e un lucru bun, intervin eu, mângâind iar şi iar un cerculeț în colțul foii mele, ca să nu trebuiască să ridic ochii. Unii ar putea să susțină că tradiția se numără printre acele lucruri care ne țin împreună, ştii, ca o comunitate.

Grupul rămâne tăcut o fracțiune de secundă şi pe urmă un tip pe nume Pratt se lasă pe spetează şi scoate un oftat.

— Cui dracu' îi pasă? zice. Vreau doar să se sune, ca să putem merge la masă.

Mi se aprind obrajii. Mă uit la halatul meu turcoaz.

— Cred că mie îmi pasă, zic. E o povestire care te pune pe gânduri, asta e tot.

Simt că o să ajung la combustie spontană de jenă că am vorbit, dar uite că nu mor, totuşi.

Când ridic iar ochii, Peter Pratt ridică din umeri şi cască. Seth se uită însă la mine şi zâmbeşte. Îi zâmbesc şi eu. Obrajii îmi sunt încă fierbinți, dar acum altul este motivul.

În timpul prânzului, la cantină, prietenele mele şi cu mine discutăm despre cât de multe fete poartă halat, dar Claudia nu spune mare lucru. Fără nicio expresie pe chip, soarbe din cola ei dietetică şi ascultă, în timp ce Lucy sporovăieşte despre cunoştințele ei care au venit la şcoală îmbrăcate cu halat.

La sfârşitul zilei, dau peste Claudia lângă dulapul ei, umblând prin dosare ca să le aleagă pe cele pe care avea nevoie să le ia acasă.

— Vrei să mergem împreună acasă pe jos? o întreb.

— Sigur, spune Claudia, închizându-şi cu grijă uşa dulapului.

Vreau să netezesc lucrurile între noi. Ca ofertă de pace, îmi scot halatul şi mi-l bag în rucsac. La urma urmelor, orele s-au terminat. Claudia şi cu mine ne ducem la ieşirea laterală şi o luăm spre casă.

— E aşa de frumos afară, zice.

— Da.

Şi, într-adevăr, este o după-amiază superbă de noiembrie, iar căldura verii a dispărut în sfârşit, definitiv. Mergem agale pe trotuar şi simt plăcut în ceafă şi pe brațe soarele de toamnă — dacă se poate spune că Texasul are toamnă.

— Ştii ce? începe Claudia.

— Ce?

— Azi nici măcar o fată nu a fost scoasă din clasa mea pentru ținută. La tine?

Îmi dau seama că are dreptate. Nu îmi vine să cred că abia acum mi-am dat seama. Dar este adevărat.

— Tot aşa, niciuna, spun zâmbind.

— Atunci, poate că a funcționat, zice Claudia. Poate că ai avut dreptate să o faci, iar eu am fost o laşă că m-am eschivat.

— Nu, clatin eu energic din cap.

Dar cred că poate aşa e. Puțin.

— Ştiu şi eu, spune Claudia. Poate că doar m-am speriat că o să am necazuri.

— Pentru unele lucruri poate că merită să ai necazuri, zic.

— Poate, răspunde ea.

Îmi dau seama că vrea să mai spună ceva, dar îşi alege cuvintele. În sfârşit, le scuipă ca din mitralieră:

— Nu ştiu dacă ai fi făcut chestia asta cu halatele de baie înainte să vină Lucy.

Cuvintele ustură suficient de tare încât, preț de o secundă, vreau să-i spun că eu sunt cea care a făcut fanzinul. În schimb, ridic din umeri.

— Sincer, cred că tot aş fi făcut-o. Dar tu poți să crezi ce vrei.

Odată rostite, vorbele mele sună dur. Nu sunt obişnuită să-i vorbesc astfel celei mai bune prietene.

— Las-o baltă, zice Claudia. Consideră că n-am spus nimic.

— Bine, hai să nu ne facem griji pentru asta. Oricum, s-a terminat.

Casa Claudiei e următoarea pe partea stângă. Poartă-te frumos, poartă-te frumos, poartă-te frumos. Reuşesc să fac puțină conversație lejeră pe nişte teme idioate, ca să încălzesc atmosfera înainte să ne luăm la revedere. Când ajungem pe aleea din fața casei, Claudia îşi lasă capul pe umărul meu. Îmi aplec şi eu capul spre ea şi simt izul de căpşune al şamponului pe care îl foloseşte.

— Vorbim mai încolo? mă întreabă.

— Sigur.

Când mă îndepărtez însă şi las în urmă casa Claudiei, îmi scot telefonul să-i trimit lui Lucy un mesaj.

De la tine din clasă au fost scoase fete pentru ținută? îi scriu.

După câteva momente, îmi răspunde.

Nu!!!!!!! Nici măcar una.

Nu-mi vine să cred că a funcționat.

Nu-i aşa? Super-mişto.

Mă opresc sub un nuc pecan mare, râd cu ochii în telefon şi îi mai trimit un mesaj.

TUPEISTELE RIPOSTEAZĂ!!!!!! Adaug şi câteva emoticoane cu inimi.

Lucy îmi răspunde imediat.

TUPEISTELE SUNT TARI ŞI BAT TOT!!!!!

Citesc mesajul şi râd în gura mare, rămasă aşa, în mijlocul trotuarului.

Capitolul 12

Au trecut trei zile de la faza cu halatele şi de atunci nicio singură fată nu a mai fost scoasă de la ore pentru încălcarea codului de ținută. S-a mai întâmplat şi înainte ca astfel de izbucniri ciudate ale „controalelor“ la ținuta fetelor să se evapore după doar câteva zile, ca şi când nu au existat, dar îmi place să cred că de data asta a contribuit şi Tupeul. Ceea ce înseamnă că am contribuit şi eu, pentru că am creat fanzinul. Aseară, după ce m-am spălat pe dinți şi pe față, m-am surprins stând două minute în fața oglinzii, privindu-mă în ochii mei negri. Mi-am adunat părul şi l-am strâns într-o coadă de cal în creştet. Cu ochii mijiți, mi-am zis că poate aduc puțin cu Kathleen Hanna de la Bikini Kill.

Astăzi este vineri şi, odată ajunsă la repetiția majoretelor pentru meciul de fotbal, încep să cred că toată povestea nu a fost decât un fel de vis fantezist. Fanfara cântă aceleaşi melodii. Majoretele fac aceleaşi figuri. Singurul lucru diferit de data asta e că, dacă Piraților pierd meciul de astă-seară, nu mai intră în play-off.

— Auzi, mi se pare mie sau văd o drăcovenie din aia care face fum? întreabă Sara când ne aşezăm la locul nostru obişnuit, sus, departe de agitație.

Ne uităm toate în jos, la valurile de fum care învăluie intrarea pe unde urmează să-şi facă apariția echipa de fotbal.

— Aoleu, aşa e, zice Claudia, dându-şi ochii peste cap.

Mascota-pirat are şi ea o uniformă nouă, elegantă, şi se vede şi mascota echipei adverse, cineva costumat în linx. Piratul se preface că taie gâtul linxului cu o sabie, în timp ce felina se zvârcoleşte, prefăcându-se îngrozită.

Şi nu sunt nişte costume improvizate, ci unele adevărate, complete, cum sunt mascotele de colegiu.

— Cât costă toată aiureala asta? întreabă Lucy cu glas tare. Te-ai gândit vreodată?

Se încruntă şi adaugă:

— După câte ştiu eu, becul Bunsen din laboratorul de chimie merge cu cărbune sau ceva de genu', atâta e de vechi.

— Echipa de fotbal ce doreşte aia obține, zice Claudia. E o tâmpenie.

— Absolut, e de acord şi Lucy, iar eu mă delectez cu acest moment, când cea mai bună prietenă a mea şi prietena mea cea nouă sunt în acord una cu cealaltă.

De la ziua cu halatele, am încercat să îi dau Claudiei mai multă atenție decât de obicei — am stat lângă ea la prânz, am aşteptat-o la dulap dimineața, înainte de ora de istorie —, chiar şi după şcoală, deşi eram preocupată să-i trimit lui Lucy lungi mesaje, în care discutam despre orice, de la ce ar putea să mai apară în Tupeu şi până la ce muzică ne place să ascultăm. (Incredibil, nu a auzit niciodată de trupele Bikini Kill sau de Fetele Rrrrebele, dar după ce i-am făcut un playlist a devenit pasionată.)

După repetiția majoretelor vine prânzul, dar mănânc repede, să pot pleca mai devreme cu câteva minute şi să merg la direcțiune ca să las acordul scris al mamei pentru cursul de conducere auto din semestrul viitor. Străbat coridorul aproape gol şi îl prind pe directorul Wilson, care venea spre biroul lui din direcția opusă, răcnind în telefonul mobil. Suntem doar noi doi pe coridor, dar Wilson nu-mi zâmbeşte, nu face niciun semn din cap măcar. Sunt elevă în şcoala lui şi am fost la plictiseala aia de curs al lui despre istoria Texasului, dinainte chiar să devină cel mai tare din parcare la Liceul East Rockport. Dar eu nu sunt nici fiul său, nici în echipa fiului său şi nici măcar o majoretă ca Emma Johnson ori membră a fanfarei. Nu apar pe radarul lui. Obrajii îi tremură uşor în timp ce vorbeşte cu accentul lui texan, gutural. Trece razant pe lângă mine şi intră în birou cu viteză, ignorându-mă de parcă aş fi o muscă sau un țânțar.

Mă strâmb la el pe la spate şi mă desfăt cu furia uşoară pe care mi-o provoacă. Directorul îşi continuă drumul prin labirintul de birouri ale secretarelor şi directorilor adjuncți, până ajunge în spate, unde îşi are bârlogul.

După ce las acordul la una dintre secretare, mă întorc iar la dulapul meu, să îmi iau cărțile pentru următoarea oră. La capătul holului îl zăresc pe Seth Acosta, sprijinit de un perete, jucându-se cu telefonul. Inima îmi tresaltă.

— Bună, reuşesc să zic atunci când trec pe lângă el.

Aş vrea să mă opresc, dar nu sunt sigură că pot sau dacă ar trebui. Aşa că doar încetinesc puțin.

Seth ridică ochii. Mai sunt câțiva elevi pe la dulapurile lor, tocmai în capătul celălalt al coridorului. În curând o să se sune sfârşitul pauzei de prânz.

— Bună şi ție, răspunde Seth, băgându-şi telefonul în buzunarul de la spate şi îndreptându-şi poziția.

Toate sunt semne care mă fac să decid că e OK dacă mă opresc. Pentru că el vrea într-adevăr să stea de vorbă cu mine.

— Deci…, încep, simțind că eu sunt cea care ar trebui să spună ceva acum, mersi că n-ai spus nimic. Despre… ştii tu ce.

Ridic o sprânceană, de parcă am fi într-un film despre Mafie sau despre vreo conspirație guvernamentală, şi imediat după aceea mă simt ca o proastă. Seth însă doar zâmbeşte şi dă din cap. Ador faptul că e mai înalt decât mine, chiar dacă numai cu foarte puțin. De la serbările alea penibile şi transpirate din generală, unde mă înălțam amenințător cu cel puțin un cap deasupra băieților şi unde nimeni nu m-a invitat vreodată să îi fiu parteneră de dans, am rămas întotdeauna jenată de înălțimea mea.

— Oricum n-aş fi spus nimic, răspunde Seth. Nici dacă mă acopereai cu furnici de foc sau mă sileai să ascult gen, nu ştiu… smooth jazz.

Zâmbesc.

— Smooth jazz? Ce-i ăla?

— O mizerie, răspunde Seth, fără să clipească.

Rămân aşa preţ de o jenantă clipă, iar când Seth vorbeşte din nou, coboară privirea spre picioarele mele.

— Hei, nu ai chef să… nu ştiu… să ne vedem diseară sau ceva?

Mi s-a pus un nod în gât. Sper că Seth continuă să se uite la picioarele mele, pentru că, dacă ridică ochii, o să vadă, fix sub bărbia mea, ditamai nodul.

— Nu te… nu mergi la meci? reuşesc să rostesc până la urmă.

Super. Acuma parcă aş fi Suzy Sufletul Echipei.

Seth se încruntă puțin.

— Nu, nu merg. Dar… tu te duci, probabil?

— Nu! răspund, mai tare decât mi-am propus.

Bineînțeles că aveam de gând să merg la meci. Ce altceva să fi făcut? Până şi Lucy urma să vină. Dar asta era înainte ca Seth Acosta să-mi transforme viața într-un episod de reality-show pe care l-aş urmări cu sufletul la gură.

— Deci nu te duci? mă întreabă confuz.

Îşi dă părul din ochi cu mâna.

— Nu eram sigură, gen, ce să fac diseară. Dar dacă vrei să ne vedem, ar fi mişto.

Nu am ieşit niciodată cu un băiat şi nici nu am fost la vreo întâlnire, nici n-am fost invitată la dans de un băiat, nici nu m-am sărutat cu nimeni. Nu am făcut nimic cu băieți. Niciodată. Şi acum, asta. E prea uimitor ca să fie adevărat.

Dar e adevărat, probabil, pentru că Seth zice să vină la mine acasă pe la ora şapte seara şi poate să mergem să mâncăm ceva şi apoi îşi introduce numărul meu în telefonul lui şi zice că o să îmi trimită un mesaj mai târziu.

— Super, zic, de parcă mi se întâmplă asta în fiecare zi din viaţa mea, începând dintr-a VI-a.

Exact atunci sună clopoţelul. Reuşesc să îngaim un la revedere, Seth îşi ia şi el la revedere, iar eu mă duc la dulapul meu, absolut convinsă că plutesc, nu merg.

Claudia trebuie să fie prima persoană căreia o să-i spun despre… întâlnirea mea. Chiar e o întâlnire? O ieşire în oraş? O… ce? La sfârşitul orelor, când dau de ea lângă dulap şi aude vestea, scoate un ţipăt, mă prinde de mână şi literalmente ţopăie de entuziasm.

— Asta înseamnă că n-o să vin la meci cu tine. Sper că nu te superi.

— Dă-l dracului de meci! răspunde Claudia, trăgându-mă după ea.

Tot drumul până acasă mă sfătuieşte cu ce să mă îmbrac, ce să îmi fac la păr, dacă să mă dau cu ruj sau nu. (În mod normal nu mă dau, dar de data asta poate că ar fi nostim.) Claudia are mai multă experienţă cu băieţii decât mine. S-a sărutat cu câţiva în şcoala generală — cred că dimensiunile ei minuscule şi năsucul ca o trambulină de schi o fac să nu pară ameninţătoare pentru băieţii aflaţi la începutul pubertăţii —, iar anul trecut a ieşit câteva luni cu un tip, Colin O'Malley, înainte ca el să se mute în San Antonio, din cauza slujbei lui taică-său. În conversaţii telefonice la miezul nopţii şi în mesaje kilometrice, îmi povestise cum îl lăsase să o atingă pe sub sutien şi că senzaţia nu a fost deosebită — doar că el parcă încerca să dezumfle nişte baloane de petrecere strângându-le ca să scoată aerul din ele.

Diferenţa e că O'Malley era un tip cam plicticos. Chiar şi Claudiei i se păruse la fel.

Seth Acosta nu e plicticos, nici mototol, nici naşpa.

Seth e isteț şi puternic.

— Dar maică-ta? mă întreabă Claudia când ne apropiem de casa mea. Ei, ia uite, aia de pe alee nu e maşina ei?

Mă încrunt.

— Credeam că o să fie la serviciu.

Mama nu era un element pe care să îl fi luat în calcul, înainte ca prietena mea să o fi pomenit. Cum până acum nu m-a băgat niciodată în seamă vreun băiat, nu a fost un subiect pe care mama şi cu mine să fi fost nevoite să îl dezbatem.

— Sunt sigură că n-o să aibă nimic împotrivă, spune Claudia.

Şi sper să aibă dreptate. Adică, nu aşa e mama? O mamă mişto?

După ce Claudia mă îmbrățişează şi practic mă pune să jur că o să-i spun tot ce se întâmplă, imediat după ce s-a întâmplat, intru în casă şi o găsesc pe mama pregătind un sandvici.

— Ai ajuns devreme acasă, zic şi îmi pun rucsacul pe masa din bucătărie.

Credeam că o să am cel puțin o oră sau două să mă pregătesc, să-mi exersez în oglinda din baie expresii şi replici spirituale, cu muzica preferată urlând în fundal.

— Bună, scumpo, spune mama, apoi vine la mine să mă sărute pe obraz. S-a oprit curentul la serviciu: o problemă la un panou electric… Aşa că am după-amiaza liberă.

Se duce înapoi la blatul din bucătărie şi întinde muştar pe o felie de pâine integrală.

— Deci, încep eu, cu inima bubuindu-mi în piept.

De fapt, îmi e oarecum jenă să îi vorbesc mamei despre Seth. Adică, să nu mă înțelegi greşit. Mama a fost întotdeauna sută la sută uluitor de cinstită şi

de directă în legătură cu sexul şi pubertatea şi toate prostiile alea despre hormoni, dar e mult mai uşor să purtăm discuțiile astea când totul e la nivel teoretic, nu practic. Adică, nu e vorba că o s-o fac în seara asta cu Seth sau ceva. Nici măcar nu sunt sigură că mă place În Felul Ăla. Deşi mă rog din suflet să fie aşa.

— Deci… ce? întreabă mama.

Se opreşte din pregătitul sandviciului şi ascultă care sunt planurile mele pentru diseară. Când termin de vorbit îmi zâmbeşte uşor, dar are ochii mari de uimire.

— Deci pot să mă duc, da?

Nu prea cred că o să spună nu, dar îmi dau seama că îmi țin totuşi respirația.

Mama strânge din buze şi rămâne o secundă pe gânduri.

— A… sigur. Da, bineînțeles că poți să mergi. Adică, sigur că mai întâi aş vrea să-l cunosc pe băiatul ăsta.

Face o pauză, pe urmă râde şi clatină puțin din cap.

— Auzi la mine. Parcă aş fi o mamă din aia de modă veche.

Răsuflu uşurată.

— Păi, vine să mă ia pe la şapte.

— Deci nu vii la meci?

— Nu… o să mergem să mâncăm ceva, cred. Tu te duci la meci, nu?

— Vorbisem să mă duc cu John cu maşina, dar pot să mă văd cu el acolo, mai târziu.

Se uită la sandviciul făcut doar pe jumătate, de parcă tocmai şi-ar fi amintit că e acolo. Eu stau în mijlocul bucătăriei. Suntem pe un teren necunoscut şi totul pare puțin bizar.

— Nu trebuie să stai după mine sau ceva, zic.

— Nu, chiar vreau să stau, insistă mama. Iar în ce priveşte ora la care trebuie să te întorci acasă… ți-am impus eu vreodată vreo restricție, fiica mea cea ascultătoare şi cuminte?

Râde din nou, dar e un râs aproape nervos.

Dau din cap că nu şi mă zbârlesc puțin la descrierea pe care mi-o face. E adevărat că singurele locuri unde merg sunt casele prietenelor mele, când dorm la ele. Iar sâmbătă seara mai ies uneori la Sonic sau Dairy Queen. Mama nu a trebuit să-i impună niciodată restricții lui Viv a ei cea conştiincioasă. Mă face să mă simt ca o tocilară.

— Să zicem în jur de 10, bine? Până atunci o să fiu şi eu înapoi acasă.

Dau din cap. Oricum, nu sunt sigură că o să găsesc destule lucruri pe care să le discut cu Seth timp de trei ore, fără să leşin de emoție.

— Ei bine, sper să te distrezi, spune mama şi de data asta veselia ei pare mai sinceră.

Încerc să risipesc stânjeneala dintre noi şi mă duc la mine în cameră, să contemplu ținute.

Fluturi e un cuvânt prea palid ca să poată descrie ce simt în stomac atunci când Seth opreşte maşina pe aleea noastră, la şapte şi cinci. Mă uit pe geamul camerei mele, cu inima bubuind. Îl văd cum se dă jos, trânteşte portiera Hondei roşii cu care a venit şi se apropie de trepte. Clipesc şi înghit cu greu. Oare e posibil să apară la mine acasă? Ca să mă vadă pe mine?

— Viv! strigă mama din bucătărie. A venit prietenul tău!

Prietenul meu? Mamă, la cum o spui, zici că e colegul meu de bancă…

Ies din cameră, sperând că blugii mei negri şi tricoul vechi al mamei cu Houston Oilers[7] sunt cool, fără să lase impresia că m-am străduit prea mult.

— Bună.

— Bună, zice şi Seth, făcând semn din cap.

— Mamă, el e Seth, de la şcoală.

Ce fel de prezentare ridicolă mai e şi asta? De unde altundeva ar putea să fie? De la autogara din centru? De la clinica de dezintoxicare?

— *Bună seara! salută Seth.*

Mama dă mâna cu el, purtându-se cât se poate de firesc, îmi dau seama. Îl întreabă doar de cât timp s-au mutat la noi în oraş. Seth îi răspunde politicos, dar fără linguşeală, ceea ce e bine, pentru că mama s-ar fi prins de asta într-o clipită.

Seth şi cu mine o luăm încet spre ieşire.

— Ei, zice mama, distracţie plăcută şi ne vedem la ora 10.

Ne conduce până la uşă şi simt că îmi pune ceva în palmă. După ce ieşim, arunc o privire şi văd că e o bancnotă de douăzeci de dolari. O strecor în buzunarul blugilor şi surprind privirea mamei. Îmi zâmbeşte, iar eu îi răspund la fel.

— Deci am impresia că oraşul o să fie mort, nu? spune Seth în timp ce iese pe şosea. Din cauza meciului. Nu m-am gândit la asta înainte.

— Mda, spun. Toate locurile gen fast-food sunt închise. La fel şi cele mai multe dintre restaurante.

Seth iese din cartierul meu şi o ia pe strada principală, spre oraş. Nu se poate să îşi fi luat carnetul de prea mult timp, dar e cool când conduce, cu capul pe spate şi mâinile sprijinite degajat în partea de jos a volanului. Porneşte muzica şi din boxe se revarsă sunetul stins al unei trupe pe care nu o recunosc, dar care pare destul de antrenantă.

— Ţi-e foame? întreabă.

— Nu prea.

Adevărul este că sunt prea agitată ca să mănânc, dar m-am silit să înghit un baton de cereale înainte să vină el, ca să nu îmi chiorăie stomacul.

— Poate mai târziu dăm o raită pe la Sonic.

— Stai, zice Seth, care opreşte la un semafor şi se întoarce să se uite la mine. Ce înseamnă să „dăm o raită pe la Sonic“?

Zâmbesc şi sprâncenele mi se arcuiesc.

— O tură pe la Sonic şi DQ e, gen, ce facem pe aici în weekend. Nu înseamnă decât că ne învârtim cu maşinile pe la restaurantele alea, să vedem cine mai e pe acolo şi cu cine am putea să mai stăm de vorbă sau ce-o fi.

— Pe bune?

— Da. Presupun că tu n-ai dat ture pe la Sonic în Austin.

Seth râde.

— Nu, clar că nu.

Priveşte pe geamul portierei lui la şirurile de magazine pustii, la bisericile amenajate în foste prăvălii şi la dughenele cu produse la mâna a doua.

Mi se pare cumva mai uşor să stăm de vorbă când suntem într-o maşină în mişcare. Nu trebuie să mă uit în ochii lui Seth. Îşi strâmbă puțin gura, ca şi cum se gândeşte ce să spună.

— Chestia e că ai mei sunt artişti. Adică, sincer, pot să-şi spună aşa fiindcă mama vine dintr-o familie care pute de bani, ca s-o zic pe şleau. Bunicii mei sunt putred de bogați şi mama trăieşte dintr-un fond pus la dispoziție de ei. Aşa că ea şi tata îşi petrec tot timpul pregătindu-şi lucrările pentru diferite expoziții. Fac chestii din textile, gen. Mama zice că a vrut să plece din Austin pentru că se dezvoltă prea repede şi nu mai e aşa cum a fost în anii

1980 sau aşa ceva. Gen, avea nevoie de experienţa unui orăşel autentic pentru a deveni o artistă adevărată.

— Şi l-au ales pe al nostru? întreb incredulă. Dintre toate orăşelele din America?

— Da, spune Seth cu voce gravă. Nu le-a trecut prin cap că n-ar fi fost moarte de om dacă mai aşteptau încă doi ani, până terminam eu liceul. Dar mă rog…

Umbra unei încruntări îi traversează chipul.

— Cel puţin îţi plac lucrările lor? întreb şi mă uit la el.

— Nu-mi dau seama… Adică, ajung în expoziţii şi chestii. Cred că sunt nume mari în lumea artei abstracte pe suport textil — dacă îţi vine să crezi că aşa ceva chiar există. Lumea plăteşte o grămadă de bani pentru ele. Dar, ca să fiu cinstit, pentru mine arată ca o grămadă de aşternuturi împăturite straniu.

Râd tare şi Seth râde cu mine. Exact atunci trecem pe lângă COPIAZĂ SINGUR şi panoul pe care scrie DESCHIS clipeşte intermitent. Mă gândesc la Frank dinăuntru, cu vesta lui roşie, răsfoind o carte broşată.

— Hei, uite acolo multiplic exemplarele din Tupeu, îi spun, arătând pe geamul portierei din dreapta.

Seth se uită pe geam şi dă aprobator din cap.

— Mişto. Chestia aia cu halatul de baie se pare că a funcţionat.

— Da, îi răspund.

Mi se pare aşa de ciudat că pot să îi spun cuiva, cu glas tare, cum produc fanzinul, dar e şi foarte plăcut.

— Nu sunt sigură că o să mai fac vreun alt număr. Deşi îmi cam doresc…

— Clar ar trebui.

Traversăm oraşul fără o destinaţie anume, în timp ce soarele se apropie de apus. Mă trezesc povestindu-i lui Seth despre trecutul de Fată Rrrrebelă al mamei şi despre cum m-a inspirat asta să fac Tupeu. Pe urmă începem să vorbim despre trupe. A auzit de Bikini Kill, dar nu le-a ascultat niciodată, aşa că, la îndemnul lui, pun pe telefon Rebel Girl. De la primele note îmi dau seama că îi place.

— Ce voce mişto are solista! zice şi bate ritmul cu degetele pe volan. Mişto rău.

— Absolut, zic şi inima stă să-mi plesnească.

O vreme schimbăm păreri despre trupe, şi Seth îmi povesteşte despre câteva concerte live la care a fost în Austin. Eu n-am văzut niciodată o trupă live, cu excepţia fanfarei de la Liceul East Rockport, şi sunt super-fascinată de cum i-au răsunat piesele în urechi zile în şir după aceea şi de cât de mişto e să ajungi să vorbeşti cu membrii trupelor în timp ce îşi comercializează produsele promoționale înainte de spectacole. După ce mi-am făcut în minte o listă de trupe pe care să le caut mai târziu, Seth ajunge lângă Odihnă Veşnică, firma de pompe funebre de pe Front Street. Pe un panou mic, fixat pe peluza din față, sub un reflector, scrie NU TRIMITEȚI MESAJE CÂND CONDUCEȚI! NOI PUTEM SĂ MAI AŞTEPTĂM!

— Stai aşa, pe bune? zice Seth, făcând semn cu capul spre pancartă.

— Da, răspund cu un zâmbet. Din când în când schimbă mesajul. Odată a scris: „E o zi superbă, rămâneți în viață!“

— Faci mişto de mine? Şi lumea se mai duce încă la ei?

Ridic din umeri.

— Sunt singurii din oraş, deci da.

Auzindu-mă, Seth virează brusc la dreapta şi intră în parcarea de la pompe funebre. Dă muzica puțin mai tare şi începe să-şi legene capul înainte şi înapoi pe ritm, în timp ce merge mereu în cerc.

— Ăăă, încep eu, întorcându-mă cu fața spre el, complet perplexă. Ce faci?

Seth devine serios.

— Dau ture pe la pompele funebre.

Izbucnesc în hohote de râs.

— Dai ture pe la pompele funebre? Pe bune?

— Da, insistă Seth.

Salută cu mâna maşini imaginare şi face semn din bărbie către oameni invizibili care se plimbă prin preajmă.

— E super, mai zice. Simt că m-am prins în sfârşit cu ce se mănâncă East Rockport. Frate, ăsta da oraş.

Nervozitatea de mai devreme m-a părăsit, iar acuma mă dor obraji de la atâta râs şi zâmbit.

După ce am dat o vreme ture pe la pompele funebre, Seth zice că i s-a făcut foame, şi găsim deschis un fast-food Jack in the Box de la marginea oraşului. Când ajungem la ghişeul unde ni se ia comanda, îi întind banii lui Seth, dar zice că se ocupă el „de data asta“. (Ceea ce înseamnă că o să fie şi o „data viitoare“?) Comand un milk shake şi nişte cartofi prăjiți.

— Ați plecat mai devreme de la meci? ne întreabă roşcata în timp ce ne oferă mâncarea.

Pare că a absolvit East Rockport acum douăzeci de ani şi de atunci lucrează la Jack. Pe ecuson scrie SHAWNA.

— Nici nu ne-am dus, răspunde Seth.

— N-ați pierdut nimic… Eu am ascultat la radio şi la pauză scorul era 35–7 pentru oaspeți.

— Fir-ar! zic eu, împinsă de instinctul de provincială, gata să îmi exprim consternarea de fiecare dată când echipa mea pierde. Asta da bătaie.

— Eu am încredere că o să-şi revină, spune Shawna, încruntându-se dezaprobator. Hai Piraţii!

Seth trage maşina în parcarea de la Jack in the Box şi, mai sorbind din băutură, mai ciugulind din mâncare, mă întreabă:

— Fotbalul e aşa o chestie importantă în fiecare an sau, gen, doar anul ăsta?

Pufnesc în râs cu nasul în milk shake-ul meu.

— Eşti nou. Răspunsul e: în fiecare an. În fiecare nenorocit de an.

— Ştii, am jucat şi eu acasă.

Mă întorc brusc şi casc ochii.

— Acuma tu râzi de mine.

Putea la fel de bine să-mi spună că se pregătea să devină preot.

— Nu. Nu râd de tine. Adică, am fost marcator. Sunt prea firav să ocup altă poziţie. Dar am fost marcator în echipa de juniori a universităţii şi anul ăsta urma să mă înscriu la universitate, dacă nu ne mutam.

Lovesc bordul cu palma, să punctez cât sunt de şocată.

— Eşti fotbalist? Şi asculţi Black Flag[8]?

Seth zâmbeşte cu toată faţa.

— Da! Nu bat câmpii. Pot să-ţi arăt poze după ce termin de mâncat.

Încerc să mi-l imaginez pe Seth în pantalonii ăia scurţi şi strâmţi, cu protecţiile alea imense pentru umeri pe care le poartă fotbaliştii, şi mintea mi se întunecă. Nu m-am gândit niciodată că o să fac o pasiune pentru un

fotbalist. Pentru o fracțiune de secundă, mă simt ca mama la întâlnire cu John Republicanul. Dacă asta chiar e o întâlnire, îmi spun în gând.

— Scuză-mă, probabil că e numai… nu ştiu dacă ai observat, dar aici… aici fotbaliştii sunt… gen…

— Jigodii absolute? spune Seth, ridicând o sprânceană. Da, am văzut. Dar faptul că un tip joacă fotbal nu-l face automat o jigodie. Sau, cine ştie, poate crezi că sunt o jigodie şi stai cu mine pentru că îți e milă de bietul puşti nou din şcoală.

Cobor privirea spre băutura mea.

— Nu eşti o jigodie, zic în şoaptă şi sorb zgomotos.

Eşti doar un tip nostim şi extrem de arătos care ascultă trupe cool şi căruia îi place fanzinul meu şi, de fapt, asta te face să fii băiatul visurilor mele, să ştii.

— Asta e bine, spune Seth, surâzând. Că nu sunt o jigodie. În Austin, fotbalul e un sport apreciat de oameni, dar nu e singurul lucru care îi interesează, aşa că jucătorii sunt mai relaxați, presupun.

— Păi, pe aici lumea nu e relaxată când vine vorba de fotbal. Jucătorii ăia sunt motivul pentru care există oraşul şi şcoala. Adică, sunt ceea ce îi ține în priză pe oamenii de aici. Sunt motivul pentru care merită să trăieşti în East Rockport, după opinia unora. Şansa ca anul acesta să ajungem în play-off, ştii? Speranța. Ai să vezi, că de săptămâna viitoare deja o să înceapă să se vorbească de sezonul următor şi despre cum ăla o să fie anul când câştigăm campionatul în Texas.

— La naiba, zice Seth, sorbind pe îndelete din paharul lui.

Vorbim o vreme în parcare — îi povestesc despre cum a murit tata când eu eram foarte mică şi că acum suntem doar eu cu mama şi bunicii, care locuiesc alături. El îmi spune că părinții lui se poartă destul de bine cu el, doar că sunt ocupați cu arta lor şi că el, pe lângă faptul că juca fotbal, mai semna şi rubrica muzicală pentru ziarul fostului său liceu. E o conversație

lejeră, fiecare dintre noi termină propoziția celuilalt, vrea să intervină în discuție sau să adauge ceva ori să fie de acord cu ceva. Corpul meu vibrează, am convingerea că sunt fata cea mai cool din lume. Stau aşa, pe scaunul din față, lămpile fluorescente ale parcării de la Jack in the Box ne luminează ca o lună care a luat steroizi şi e ciudat că îmi aduc aminte de după-amiaza de azi, când Seth m-a invitat să petrecem ceva timp împreună şi eu abia dacă am putut să mă uit în ochii lui, din cauza nervozității.

După o vreme, îmi ia ambalajele şi paharul gol şi iese din maşină să le arunce. Îmi ling vârfurile sărate ale degetelor, iar când Seth urcă înapoi în maşină, îmi dau seama că seara se apropie de final. E deja nouă jumate.

Propune să ne întoarcem, o luăm spre cartierul meu şi parcarea de la Jack in the Box dispare în urma noastră. Mi se taie respirația, iar inima începe să-mi bată ca un ciocan.

Seth Acosta o să mă sărute. O ştiu.

Când intră pe strada mea, mă uit în oglinda retrovizoare, prefăcându-mă că mi-a intrat ceva în ochi. Rujul mi-a ținut bine şi e la locul lui. Asta e un lucru bun sau rău atunci când săruți pe cineva?

Intrăm pe alee. Aici, în întunericul de cărbune al maşinii lui, o să mă sărute. Fii atentă, Vivian. Să îți amințeşti tot ce se întâmplă.

Îl aştept să oprească maşina. Cum poți să săruți când maşina e în viteză?

Numai că Seth nu opreşte motorul. Se întoarce doar spre mine şi spune:

— Vivian, m-am simțit bine cu tine în seara asta.

E ceva definitiv în felul în care o spune. Nu încape îndoială că ăsta e Finalul serii.

— Şi eu m-am simțit bine, zic, silindu-mă să zâmbesc, deşi pe dinăuntru simt că mor. Îți mulțumesc că m-ai invitat.

— Sincer, continuă Seth, nu prea mi-am făcut mulți prieteni de când am venit aici, aşa că, ştii… seara asta a fost chiar mişto. O să caut câteva dintre

trupele de care mi-ai zis. Mai ales Bikini Kill.

Mă priveşte cumva peste umăr când o spune. Ca şi cum abia aşteaptă să mă vadă plecând.

— Cool, zic, cu mâna pe mânerul portierei şi inima mi se zbate tare în piept.

Nu prea mi-am făcut mulți prieteni de când am venit aici.

Prieteni.

PRIETENI.

— *Ne vedem luni?*

— Da, ne vedem luni, îi răspund, tremurând de nerăbdare să ies din Honda lui şi să ajung în siguranța camerei mele.

— Şi îți promit că nu o să suflu o vorbă despre Tupeu. Vorbesc serios.

— Mulțumesc. Apreciez asta.

Cobor din maşină, trântesc portiera şi o iau la fugă spre scări, recunoscătoare că mama e încă la meci şi casa e goală. Seth aşteaptă până când intru şi apoi porneşte maşina. În clipa când păşesc în living şi închid uşa în urma mea, nu mă mai pot abține. Încep să plâng. Nu în hohote sau ceva de genul ăsta. Doar câteva lacrimi fierbinți, care îmi apar la coada ochiului şi îmi alunecă pe obraji.

— Nu fi proastă, Viv, îmi spun cu glas tare. Ai petrecut totuşi o seară super, nu?

Când îmi aude glasul, apare şi Joan Jett, care, păşind agale, mi se încolăceşte printre picioare şi toarce. O ridic de jos şi îmi îngrop fața în blana ei. Pe urmă o las jos şi mă pregătesc de culcare. Mă grăbesc să mă bag în aşternut, înfăşurându-mă totodată în autocompătimire.

Adevărul este că m-am simțit foarte bine cu Seth. Şi poate că o să mai ieşim împreună şi altă dată. Dar eu nu vreau doar să ies cu Seth. Vreau să ştiu cum e să simt buzele unui băiat lipite de ale mele. Vreau să îmi apăs tot corpul de al lui şi să-l sărut. Vreau un iubit sexy, cool şi isteț, nu un băiat sexy, cool şi isteț care e doar prieten cu mine.

Telefonul îmi zbârnâie pe noptieră. Mă întind după el, sperând pentru o fracțiune de secundă că e Seth.

E Claudia.

Am MÂNCAT BĂTAIE CRUNTĂ în seara asta: am pierdut cu 42–7… Dar cui îi pasă? CUM A FOST LA ÎNTÂLNIRE?!?!?!?

Ştiu că o să mă urască pentru că nu îi răspund, dar arunc telefonul pe covor şi mă afund mai adânc în aşternuturi, sperând să adorm înainte să ajungă mama acasă. Nu cred că aş suporta încă o persoană care mă întreabă cum a fost seara.

Echipă de fotbal american. (N.t.)

Formație americană de punk-rock înființată în 1976. (N.t.)

Capitolul 13

Claudia şi cu mine stăm la ea pe pat şi ne zgâim în tavan. E dimineața de după una dintre sâmbetele în care dormim împreună, şi Claudia mă ascultă, pentru a suta mia oară, povestindu-i despre „întâlnirea“ mea cu Seth. Au trecut câteva săptămâni de când am rămas nesărutată în maşina lui, dar asta nu m-a oprit să analizez, iar şi iar, acea seară. Claudia măcar ține cu mine.

— Poate că l-ai intimidat, zice, întinzându-şi brațele şi căscând.

— Am senzația că spui asta doar pentru că aşa trebuie, ca să nu mă simt prost că am fost respinsă.

— Vivian, zău aşa…

— Pe bune, vorbesc serios. I-am trimis semnale. I-am atras atenția spre buzele mele. Deci ce dracu’ s-a întâmplat?

Claudia îşi dă ochii peste cap şi cască din nou. Ne întrerupe un bâzâit.

— Hei, zice şi îmi dă un ghiont. E telefonul tău.

Mă întind spre noptieră. E mama.

— Bună, mami!

— Bună, scumpo!

Ceva din vocea ei sună bizar. Anormal.

— S-a întâmplat ceva? întreb.

— Nu, totul OK.

— Bine, zic, uitându-mă la Claudia, care îşi roade pielițele de la unghii.

— Uite de ce te sun…, începe mama, dregându-şi vocea. În fine, e stânjenitor, dar ştiu că pot să fiu sinceră cu tine, Viv.

— Ce-i? întreb mirată.

— Deci e John la noi acasă.

Practic, nu mai e nevoie să spună nimic altceva. Mama ştie că sunt destul de mare deja ca să înțeleg că John nu a apărut la noi acasă, pur şi simplu, la nouă dimineața, ca să depene amintiri despre trecut. Şi mai ştiu că ea ştie că ştiu. Strâng din ochi în timp ce mintea îmi e invadată de ideea că mama şi John fac sex.

— Ăăă, bine, zic, fără nicio inflexiune în voce.

Ce altceva să mai spun?

— Oricum, ne pregătim să ieşim să mâncăm ceva, dar nu eram sigură când vii acasă şi nu voiam să fii… surprinsă. Îmi pare rău, Vivvy, sper că nu te-am trezit, dar nu ştiam dacă încă dormi sau eşti în drum spre casă…

— Nicio problemă. Nu dormeam, suntem treze. Ne vedem când ajung acasă.

Spun asta şi pe urmă fac un lucru pe care nu l-am mai făcut niciodată în viața mea. Îi închid mamei telefonul, fără să mai aştept un răspuns.

O pun pe Claudia la curent şi ea se crispează corespunzător la ideea că mama şi John O FAC.

— Ce scârbos, zic. După părerea mea, mama ar putea să nimerească mult mai bine.

— Aşa de nasol e tipul?

Nu vreau să fiu nevoită să-mi susțin cauza în fața Claudiei. Ea ar trebui să fie automat de partea mea. Aşa că oftez teatral şi spun:

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— OK, zice cu glas scăzut. Scuze.

— Nicio problemă, răspund.

Fac o mutră exagerat de tristă, ca să înțeleagă că nu e nicio problemă — chiar dacă nu-i adevărat.

— Iartă-mă, adaug, n-am vrut să te reped.

— Nu, nu-i mare chestie, spune Claudia şi sare din pat, semn că am încheiat discuția. Dar mi-e foame, aşa că hai să facem clătite, bine?

— Ai fulgi de ciocolată? întreb, revenind rapid la scenariul nostru obişnuit.

— Păăăi, evident.

Iau micul dejun acasă la Claudia, mai pierd vremea puțin şi pe urmă plec acasă, cu viteza melcului. John nu e prin preajmă când ajung. Doar mama, care citeşte în living.

— Bună, zice, imediat ce intru, puțin prea nerăbdătoare.

— Bună, spun şi eu şi mă apropii de frigider, deşi abia ce am mâncat.

— Viv, putem să vorbim?

Simpla ei întrebare mi se pare stranie. Mama şi cu mine am stat mereu de vorbă fără să fie nevoie să spunem întâi: „Putem să vorbim?“ De obicei, vorbim pur şi simplu. Nu există niciodată un prolog.

— Care-i treaba?

Închid frigiderul, ca să mă sprijin cu spatele de el.

— Păi, vino aici, zice şi bate cu palma pe locul de lângă ea, pe canapea. Eşti prea departe.

Cedez şi mă strecor lângă ea, încercând să-mi alung imaginea cu ea şi John care îmi tot asaltează creierul.

— Viv, îmi pare rău pentru azi-dimineaţă, spune mama calm. Nu ar fi trebuit să te pun în faţa faptului împlinit. Doar că… situaţia a fost… neaşteptată.

Întinde mâna să mă mângâie pe braţ, dar mă crispez şi mă feresc puţin.

— E OK, mamă. Nicio problemă.

— Sigur? mă întreabă pe un ton blajin, cu gura uşor crispată.

— Adică… e…

Ezit. Ce mai e de spus? Că e dezgustător? Ce vezi la el? Cum poţi să o faci în casa noastră? Dar mama se uită la mine cu o îngrijorare aşa de sinceră… Nu vreau să fiu mucoasa răsfăţată care să îi strice mamei dispoziţia.

— E puţin ciudat. Dar dacă asta te face fericită…

— Viv, chiar e un om bun, zice mama. Aş vrea să-i acorzi cu adevărat o şansă.

Pot să fiu drăguţă, dar nu pot să fiu prietena ei cea mai bună, care freamătă toată de emoţie când vine vorba de John.

— Dar îi acord o şansă.

— Da?

Vocea îi e plină de speranţă, însă mă priveşte sceptic.

— Da. Acuma sunt super-obosită pentru că am stat trează până târziu, cu Claudia, aşa că mă duc să mă întind, bine?

Mama dă din cap, dar nu zâmbeşte. Doar se foieşte stânjenită în timp ce eu mă ridic de pe canapea şi o iau spre camera mea. Când ajung în pragul uşii, zice:

— Hei, nici n-am apucat să vorbim despre tipul ăla, Seth. A venit acum câteva săptămâni şi de atunci nu l-am mai văzut.

Pfui, frate. Acuma? Pe bune?

— Suntem doar amici, mamă, spun, cu mâna pe clanţă. Nimic altceva.

Mama cască ochii. Ştiu că tonul meu pare mai dur decât e nevoie, dar nu-mi pasă. Mama nu mai spune nimic. Încerc să îmi scot din cap expresia de persoană rănită, mă arunc pe pat şi scot telefonul.

Fără intenție aproape, încep să-i trimit mesaje lui Lucy.

Sunt într-o stare de tot rahatul.

Îmi răspunde imediat.

De ce?

Mama şi-a petrecut noaptea trecută cu iubitul ei… Bine, nu eram acasă… dar mi-a spus ea şi e pur şi simplu scârbos.

E vorba de tipul ăla super-conservator de care ne-ai povestit tu la prânz? Ăla care odată i-a zis maică-tii, gen, ce carte să citească?

Da.

Scârbooooos.

Ştiiiiiiu.

Zâmbesc şi scriu mai departe:

Pe urmă m-a întrebat despre Seth… gen la două săptămâni de la „întâlnirea“ noastră sau ce-o fi fost…

La naiba… cuţit în inimă.

Chiar că…

Îmi pare rău că n-a ieşit nimic…

Îmi arunc pantofii din picioare şi mă aşez confortabil, pregătită pentru un lung schimb de mesaje.

Adică… nu s-a purtat ca un măgar cu mine sau ceva… De atunci, de când am ieşit împreună, doar mă salută pe coridor şi vorbim despre muzică uneori, la engleză…

Mda, halal consolare.

Pe bune. Nu un coleg de studiu am vrut eu… Voiam mai mult.

Da, inima vrea altceva.

Aproape îmi vine să cred că ar fi fost mai bine dacă nu mă băga în seamă de la început…

După alte câteva mesaje despre Seth, Lucy îmi scrie:

Ştiu cum să te binedispun… Am un secret.

Ridic din sprâncene.

Ce??? E despre vreun băiat?

Pe naiba! Niciun tip din East Rockport nu mi-a trezit interesul… dar e ceva destul de tare.

În sfârşit zâmbesc sincer, pentru prima dată pe ziua de azi.

CEE?

AŞTEAPTĂ PÂNĂ MÂINE ŞIO SĂ AFLI.

Încă vreo două minute, încerc să o linguşesc şi s-o aburesc, să-i smulg informaţia, dar Lucy rezistă şi, într-un final, zice că trebuie să plece. După ultimul mesaj, arunc telefonul deoparte şi râd spre tavan. Pentru prima dată după mult timp, descopăr că îmi doresc să vină ziua de luni.

Când lunea soseşte în sfârşit, e umedă şi rece. Mă gândesc la secretul lui Lucy şi în acelaşi timp număr zilele rămase până la vacanța de iarnă. Şi atunci o văd. E lipită cu scotch pe una dintre uşile intrării laterale.

Citesc o dată. Pe urmă recitesc. Mai întâi sunt zăpăcită — pentru o fracțiune de secundă, mă întreb de fapt dacă nu cumva am suferit de amnezie pe termen scurt şi, în timp ce eram în transă sau ceva, chiar am făcut şi am lipit fluturaşi cu Tupeu. Când mă uit însă mai atent şi citesc iar şi iar cuvintele, mă cuprinde un sentiment de satisfacție.

Pentru că mi-e destul de clar ce se petrece de fapt.

TUPEIȘTELE VÂND PRĂJITURI DE CASĂ!

Vinerea asta
la cantină!
Veniți cu bani
și cu poftă mare!

Primim și contribuții sub formă
de prăjituri pe care să le vindem!

Toate sumele strânse
sunt pentru susținerea
echipei de fotbal
feminin!

În liceu văd şi mai mulţi fluturaşi, pe dulapuri şi pe lângă cişmele, prinşi cu piuneze viu colorate de panourile pentru mesaje. Când ajung în dreptul dulapului meu, găsesc unul lipit de uşă.

Fix atunci îmi sună telefonul.

Mă uit la el. E un mesaj de la Lucy.

Bun, aveam de gând să aştept până la ora de engleză ca să vorbim, dar ce zici de fluturaşi?!

Mâna îmi tresaltă, gata să-i răspund imediat, însă am inspirația de a mă folosi de situație ca să îmi asigur cumva spatele.

Stai puțin… TU ai făcut Tupeu?!?!?

Trimit textul zâmbind.

Nu! Încă nu ştiu cine a scris buletinele alea… dar îmi închipui că indiferent cine e nu o să fie deranjată dacă mă alătur şi eu… gen, dacă preiau marca, nu?

Elevii se înghesuie pe lângă mine, grăbiți să intre la prima oră. Pantofii le scârțâie pe pardoseala udă şi se aud voci care strigă de la un capăt la altul al coridorului: întrebări despre cum se rezolvă tema de ieri sau negocieri pentru întâlniri după ore. Stau acolo, cu ochii la mesajul lui Lucy, şi îmi dau seama că Tupeu nu îmi mai aparține doar mie. Este a tuturor fetelor din Liceul East Rockport care vor să participe. Îi răspund lui Lucy:

Îmi place la nebunie şi ştiu că indiferent cine e tipa care a lansat Tupeu o să fie încântată.

Dar dacă Lucy vrea să-şi păstreze anonimatul la faza cu strângerea de fonduri pentru echipa de fotbal, atunci a procedat complet greşit. La ora de engleză îmi povesteşte că a făcut fluturaşul aseară şi că a venit la şcoală mai devreme ca să îl multiplice la bibliotecă. În plus, vorbeşte în şoaptă, dar tot e prea tare şi sunt convinsă că lumea din jur o aude. Pe urmă, la prânz, la cantină, când vine iar vorba de fluturaşi, dă tot din casă.

— Bun, deci, Viv deja ştie… Eu am făcut-o!

Chicoteşte şi îşi acoperă faţa cu mâinile, apoi mă priveşte printre degete.

— Chiar am făcut-o!

— Stai aşa, începe Sara, cu ochii cât cepele. Adică vrei să spui că tu ai făcut buletinele alea? Tu ai organizat chestia cu halatele de baie?

— Nu, pe cuvânt că pe alea nu le-am făcut eu, insistă Lucy. Doar că am vrut, cum să zic, să mă alătur cauzei.

Claudia bea încet din cola ei fără zahăr şi o fixează pe Lucy cu privirea, parcă nesigură dacă să o creadă sau nu. Dar nu spune nimic.

— Şi de ce echipa de fotbal? întreabă Meg. Nu faci parte din echipă.

— Nu, dar fetele sunt foarte bune, nu? Şi primesc zero atenţie, gen. Echipamentele sunt ferfeniţă, din câte am auzit.

Dau din cap.

— Kiera Daniels îmi zicea că sunt aceleaşi echipamente pe care le-a purtat şi maică-sa prin anii ’90.

— Nu se poate, spune Kaitlyn.

— Păi, poate că nu sunt fix aceleaşi, preiau eu ideea, dar sunt foarte vechi. Şi nu facem niciodată nimic pentru fete, deşi sunt foarte bune. Marisela Perez a ajuns anul trecut în ligă şi am aflat doar pentru că mama a citit un articol de-o şchioapă în ziar.

— Mda, nu e corect, intervine şi Sara.

— Nu vreau să vă stric entuziasmul, zice Claudia, dar cam ce sumă se poate strânge dintr-o vânzare de prăjituri?

Ridică din umeri şi îşi agită cutia de cola ca şi cum ar vrea să vadă cât mai rămas. O clipă nimeni nu spune nimic şi peste noi, toate, se lasă o tăcere

stânjenitoare. Elanul şi încântarea vizibilă pălesc puțin de pe chipul lui Lucy.

— Păi, zice, fără să se uite direct la Claudia, mă gândeam că am putea să mai facem colecte de genu' ăsta pentru ele. N-o să facem doar o singură vânzare de prăjituri. Adică, am putea să le susținem pe tot parcursul sezonului competițional. La fel cum fac majoretele pentru echipa de fotbal american.

Claudia dă din cap, dar îşi păstrează mina sceptică. Exact când sunt gata să mă enervez pe bune, zice:

— Păi, aş putea să fac nişte prăjitură cu lămâie. Îmi iese de minune. Viv ştie.

Dau din cap, entuziasmată.

— E bună. Super-bună. Am putea să cerem cel puțin cincizeci de cenți pe bucată. Poate chiar un dolar.

Frate, am o voce exaltată, de-a dreptul aiurea, când vorbesc despre afurisita de prăjitură cu lămâie.

— Bine, Viv, nu exagera cu laudele, zice Claudia şi îmi aruncă o privire urâtă.

Dar zâmbeşte.

Joi, imediat după ore, scot rețeta lui buni pentru Biscuiți Minunați. Mă lupt să-i descifrez scrisul înclinat, cursiv şi demodat. Când o sun ca să o întreb cât unt trebuie să pun, mai exact, buni începe să răcnească în telefon de entuziasmată ce e.

— Vivvy, ce purtare de adevărată doamnă! Ştii, maică-tii nu i-a plăcut niciodată să facă prăjituri.

O fi buni regina semipreparatelor congelate de la Stouffer’s când vine vorba de cină, dar dacă îi dai femeii ăsteia o rețetă de plăcintă, îi iese ceva de milioane.

— Păi, e pentru o strângere de fonduri la şcoală, îi spun. În beneficiul echipei de fotbal feminin.

Buni se opreşte o clipă.

— Ei… ce drăguț din partea ta. Nu ştiam că există o echipă de fotbal feminin.

— Anul trecut aproape că au câştigat campionatul statal, îi spun.

Îmi cam place să o şochez pe buni.

— Bun, bravo lor, zice. Vrei să vii la noi la cină, mai târziu? Sau vrei să vin eu la tine să te ajut la prăjitură?

— Nu-i nevoie, buni, îi spun în timp ce deschid o pungă cu fulgi de ciocolată şi îmi îndes câțiva în gură. Dar îți mulțumesc.

Târziu, când mama ajunge acasă de la muncă, Biscuiții Minunați se răcesc deja pe blat. Miros de-a dreptul delicios, fără modestie. Mama mă salută scurt şi se repede să ia unul.

— Doar unul! strig de pe canapea, unde îmi fac temele.

Joan Jett se sperie, sare din culcuşul ei şi fuge în hol.

— Sunt pentru o strângere de fonduri la şcoală.

Mama a muşcat deja din biscuit şi se prăbuşeşte pe canapea, lângă mine, prefăcându-se că leşină de bune ce sunt prăjiturile.

— De-li-cios, Vivvy. Serios!

Zâmbesc. De la faza jenantă din dimineața când John rămăsese la noi peste noapte, am mers pe poante una în preajma celeilalte, ca nişte părinți pe

lângă copilul adormit. Acum însă e ca înainte.

— Pentru ce se face colecta? mă întreabă.

Când îi spun că pentru echipa de fotbal feminin, pe care nimeni nu o sprijină, mamei i se luminează fața.

— Ce mişto, Viv, zice şi se apleacă să îmi dea deoparte o şuviță de păr căzută pe față. A fost ideea ta?

Nu chiar, dar cam da, dacă stai să te gândeşti.

— A fost ideea prietenei mele, Lucy.

— Ei, mă bucur că faceți asta.

Uşor stânjenită de compliment, mă strecor sub brațul mamei şi mă cuibăresc lângă ea, aşa cum făceam când eram mică. Mama mă sărută pe creştet.

— Iartă-mă dacă miros a amigdalită, zice.

— Nu, o liniştesc eu, doar a dezinfectant de mâini.

— John zice că nu e chip să scoți mirosul, chiar dacă faci de două ori duş când ajungi acasă.

Nu vreau să vorbesc despre John chiar acum. Şi sigur nu vreau să mă gândesc la John făcând duş. Mama îşi trece mâinile prin părul meu şi mi-l dă deoparte de pe față. Încerc să mă concentrez pe gestul familiar, dar simt cum brusc brațul mamei mă sufocă.

— Ştii ce, ar trebui să mă pregătesc de culcare, îi zic şi scot un căscat prefăcut. Cred că m-au epuizat biscuiții.

Mama râde, fără să-şi dea seama de stânjeneala dintre noi.

— OK, zice şi îmi dă drumul. Serios, cred că e foarte mişto ce faceți cu strângerea de fonduri.

Îmi zâmbeşte şi eu îi răspund la fel, dar între noi lucrurile nu mai sunt ca pe vremuri.

Mă spăl pe dinţi şi mă pregătesc să mă culc.

Toată săptămâna, Lucy a pus mereu fluturaşi cu vânzarea de prăjituri, iar eu am ajutat-o. Mi se pare că şi Sara a pus câteva. Dar tot nu sunt sigură câte fete o să vină cu prăjituri. Lucy şi cu mine facem planuri cum să ajungem la cantină chiar la începutul prânzului şi să ocupăm masa din colţ pe care grupurile de elevi o folosesc de obicei pentru colecte.

— Am completat până şi tâmpenia aia de formular de la secretariat, pentru strângerea de fonduri, spune Lucy. Aşa că suntem în perfectă legalitate.

— Ia stai, zic, în timp ce scot folia de pe biscuiţi. Chiar ai scris negru pe alb că Tupeu e un club?

— Păi, da, răspunde Lucy, ridicând din umeri. Adică, vreau să spun că mi-am trecut doar numele meu, pentru că e nevoie de o singură persoană ca reprezentant al clubului. Dar ce, crezi că directorul Wilson sau altcineva din conducerea şcolii a observat buletinul sau măcar şi-a dat seama că există o legătură între buletin şi chestia cu halatul de baie? Fii serioasă.

— Probabil că nu, îi spun, şi inima îmi bate cu putere.

Faptul că Tupeu a ajuns o chestie oficială — fie şi numai pe cererea de aprobare a unei strângeri de fonduri, îndesată într-un dosar de la secretariat — mă nelinişteşte. Dar acum nu mai pot să fac nimic.

Măcar nu mai trebuie să mă neliniştesc în legătură cu strângerea de fonduri. Claudia vine cu prăjitura ei de lămâie, Sara aduce chec cu banane şi apar foarte multe fete din echipa de fotbal cu platouri de fursecuri şi negrese. Când începe vânzarea, Lucy surâde la fiecare nou client şi pune bancnotele şi monedele într-un plic.

La jumătatea pauzei de prânz apar şi Kiera Daniels cu prietena ei, Amaya.

— Bună, zice Kiera, şi amândouă se holbează la produsele etalate.

— Bună, Kiera, îi răspund. Bună, Amaya.

Kiera cere două prăjituri cu lămâie. Ne întinde o bancnotă de cinci dolari şi Lucy îi dă restul în timp ce eu înfăşor prăjiturile într-un şervețel roz.

— Adică, începe Kiera, voi sunteți fetele care au făcut chestia cu buletinul? Faza cu halatele de baie şi aia cu inimile şi steluțele?

Se uită la mine, încurcată. Sigur îşi aminteşte de discuția noastră din baie, în ziua când ne-am desenat pe mâini. Când eu m-am purtat de parcă habar nu aveam ce se întâmplă.

— Nu, îi răspund, poate prea repede. Nu am fost noi. Dar Lucy s-a hotărât să facă vânzarea asta de prăjituri şi doar a adoptat acelaşi nume, presupun.

Amaya ia şervețelul din mâna Kierei şi desface prăjiturile cu lămâie. Muşcă dintr-una şi zâmbeşte.

— Mamă, ce bună e! zice cu gura plină şi bărbia pudrată cu zahăr.

— Nu puteai să aştepți măcar până ne întorceam la masa noastră? îi spune Kiera, întorcându-se spre ea şi aruncându-i o privire mustrătoare.

Amaya se uită şi ea tăios la Kiera, iar pe Lucy o pufneşte râsul.

— Şi aveți de gând să mai faceți una? întreabă Kiera. Vreau să zic, încă o vânzare de prăjituri.

— Mda, probabil, îi răspund. Doar vă trebuie echipamente noi, corect?

Cu gura plină de prăjitură cu lămâie, Amaya încuviințează energic din cap.

Kiera aprobă şi ea, tot cu un semn din cap. Deschide gura, apoi o închide la loc, pe urmă iar o deschide şi în cele din urmă zice:

— M-am tot întrebat dacă nu cumva clubul ăsta primeşte… gen… membri noi?

— Ce vrea ea să zică, ne explică Amaya, terminându-şi prăjitura cu lămâie, e dacă sunt doar fete albe în club.

Brusc mă simt stânjenită şi nu prea ştiu ce să-i răspund, dar Lucy sare imediat.

— Păi, tata e mexican, aşa că e clar care-i răspunsul.

Când o aude, Kiera surâde vag.

— Cred că oricine ar trebui să fie acceptat, întăresc eu. Adică, e pentru toată lumea. Nu cred că cele care au conceput Tupeul şi-ar dori un lider, gen. Dacă o fată vrea să mai facă o vânzare de prăjituri sau altceva de soiul ăsta, poate pur şi simplu să… o facă.

— Bineînțeles, de ce nu? răspunde Lucy.

Un grup de băieți dintr-a noua se adună în jurul mesei, să cumpere ultimii Biscuiți Minunați, iar Lucy se duce să îi servească.

— Am înțeles, zice Kiera. OK.

— OK, îi răspund.

Ne face discret cu mâna, apoi ea şi Amaya se întorc la masa lor.

— A fost un episod cam stânjenitor, îi şoptesc lui Lucy, după ce băieții din clasa a noua au plecat de lângă masă.

— Stânjenitor e că liceul ăsta e la fel de varză când vine vorba de rasă ca şi de orice altceva, răspunde Lucy.

Se uită în plic, estimând în grabă cam cât am strâns.

— Adică, uită-te şi tu la cantina asta, adaugă şi face semn spre mesele din fața noastră.

Fetele hispanice care aproape că nu vorbesc altceva decât spaniola stau împreună şi nu prea au cine ştie ce de-a face cu hispanice ca Lucy sau

Claudia, care vorbesc aproape exclusiv în engleză. Iar fetele de culoare au propriile lor găşti, pe care nu le prea înțeleg. Iar puținii copii asiatici, metişii şi elevii care nu intră clar în niciuna dintre categorii, dacă nu practică niciun sport sau ceva, se duc după ăia care sunt dispuşi să-i accepte, oricare ar fi. Deci suntem varză.

— La şcoala mea dinainte, continuă Lucy, profesorii cel puțin aduceau uneori în discuție la clasă problemele rasiale.

Mă bucur că nu e Claudia pe aproape, să o audă pe Lucy cum ne spune iar cât de bună e viața în marele oraş. Pentru prima dată Lucy mă face şi pe mine să fiu puțin irascibilă. La East Rockport nu vorbim aproape niciodată despre rase. Ce dracu', nici acasă nu vorbim despre asta aproape deloc. În seara când am văzut documentarul despre Katheen Hanna, mama mi-a vorbit despre cum Fetele Rrrrebele erau în majoritate albe şi că îi pare rău că nu fuseseră la fel de deschise şi față de alte fete. Era unul dintre puținele regrete pe care le avea după toată povestea. Dar mai mult de atât nu a zis. Liceul East Rockport sigur nu este doar pentru fetele albe. Arunc o privire spre locul unde stau Kiera şi Amaya. Mă gândesc la faptul că, din acest unic punct de vedere, poate că Tupeu e un club mai bun decât Fetele Rrrrebele. Şi chiar mai puternic.

Când sună clopoțelul care anunță încheierea pauzei de prânz, o ajut pe Lucy să strângă.

— Am adunat peste o sută de dolari, îmi spune.

— Am crezut că o să fie mai mult, zic încruntată. Ăştia ajung doar pentru un echipament, gen.

— Bine, Domnişoară Pesimistă, spune Lucy. De undeva tot trebuie să începem.

— Ştiu, îi zic, şi enervarea îmi slăbeşte puțin. Ai dreptate.

Lucy pare aşa de sigură pe ea. Aşa de încrezătoare. În clipa aceea, aşa cum stă acolo, sunt aproape gata să cred că ea este cea care a creat fanzinul, nu eu.

Capitolul 14

Cele câteva săptămâni dintre Ziua Recunoştinţei şi începutul vacanţei de iarnă sunt pur şi simplu, cum să spun, un exerciţiu de inutilitate. Nimeni nu vrea să fie la şcoală, nici măcar profesorii. E doar o numărătoare inversă, de-a lungul a trei săptămâni, până la sfânta vacanţă, când putem să dormim până târziu, să ne uităm tâmp la televizor şi să nu mai ştim nimic de fişele de lucru, exerciţiile de gramatică şi laboratorul de chimie.

Cât le priveşte pe fete, vacanţa o să fie un respiro de la aşa-numitul „brânci-şi-pipăială“.

Brânci-şi-pipăială e un fel de „joc“ care a început la scurtă vreme după weekendul de Ziua Recunoştinţei. La fel ca „Fă-mi un sandvici“, la început a fost ceva minor. L-au jucat câţiva băieţi de tipul lui Mitchell, Jason şi amicii lor. Pe urmă a început să se întindă ca focul în pădure şi extrem de mulţi băieţi s-au prins în el, aşa că să treci pe coridor a ajuns ca traversatul unui câmp minat.

Brânci-şi-pipăială presupune exact astea două lucruri. Un băiat îţi dă brânci pe coridor. Poate fi ceva discret, o lovitură uşoară cu şoldul. Dar poate fi şi o împingere puternică, dacă aşa are chef vreun nătărău.

Iar când tu te împiedici, vine pipăitul. Uneori te prind de talie şi te gâdilă. Alteori eşti ciupită de fund. Şi totul se termină la fel de rapid cum începe, iar băiatul trece mai departe pe coridor, eventual bălmăjind piţigăiat vreo scuză. Sau poate râzând în hohote.

Toată chestia chiar că te introduce în atmosfera sărbătorilor. Ho, ho, ho!

Azi-dimineaţă, în drum spre ora de engleză, am păţit-o şi eu. Nici măcar nu apuc să-mi dau seama care dintre băieţi mi-a făcut-o, aşa de rapid se

întâmplă, dar degetele lui reci şi aspre au ajuns fix sub cămaşa mea, pe talie.

Vreau să țip, să fug după el, să zbier. Şocată, rămân totuşi încremenită, până când nişte puşti din spatele meu chirăie că le blochez trecerea.

Cu obrajii roşii ca focul, intru în clasă. Cum nu mai sunt decât câteva zile până la vacanță, domnul Davies hotărăşte să ne pună ecranizarea după Romeo şi Julieta (deşi noi n-am citit niciodată piesa). Mă prăbuşesc pe locul meu, recunoscătoare că sala e întunecoasă şi rece. Lucy se apleacă spre mine, peste bancă.

— Ai pățit ceva? Eşti toată roşie la față.

În fața clasei, domnul Davies pare cu mintea aiurea, aşa că mă aplec şi eu spre Lucy şi îi povestesc în şoaptă ce s-a întâmplat. Mă ascultă, se încruntă şi apoi murmură, puțin cam prea tare: „Nesimțitul!“ Câțiva colegi din jurul nostru încep să râdă.

— Şşşş…., fac eu, tot în şoaptă.

Aş vrea însă să strig şi eu cu glas tare: „Nesimțitul!“

— Eu nu înțeleg chestia asta, zice Lucy. E un fel de joc?

Muzica siropoasă din Romeo şi Julieta zumzăie mai departe. Mai mulți puşti din jurul nostru moțăie, şi domnul Davies stă cu bărbia proptită în piept. Probabil că în câteva minute o să sforăie zgomotos. Considerând că nu-i niciun pericol, îi explic lui Lucy că brânci-şi-pipăială e unul dintre multele jocuri pe care le joacă unii dintre băieții din East Rockport.

— Anul trecut, zic, au lansat o chestie cu fotografii. Încercau să facă poze pe sub fustele fetelor şi pe urmă le postau online. Exista şi un întreg sistem de punctare.

Lucy se preface că leşină şi capul îi cade pe bancă. Se ridică pe urmă la loc.

— Abia aştept să vină ziua de vineri. Am nevoie să stau departe de coşmarul ăsta retrograd.

— Şi eu la fel.

— Poate că fetele de la Tupeu o să facă ceva şi cu asta, îmi zice.

— Da, dar ce? o întreb.

Mă surprinde faptul că sunt deschisă la sugestii.

— Să recomande să le tragem câte un genunchi în coaie, zice Lucy, categorică. Facem şi noi un „joc“ şi-l numim „genunchi în ouă“.

Râdem amândouă, imaginându-ne scena. Mitchell Wilson şi-ar lua-o aşa de zdravăn, că nu ar mai fi capabil să procreeze.

După alte patruzeci de minute de Romeo şi Julieta, sună clopoţelul. În timp ce ieşim din clasă, simt o bătaie pe umăr. Probabil că sunt uşor nervoasă după brânci-şi-pipăială, pentru că mă întorc rapid, cu ochi scăpărători.

E Seth. Clipeşte des, încercând să-şi acomodeze ochii cu lumina de pe culoar.

— Bună, zice, dându-se un pas în spate. Iartă-mă că te-am speriat.

— A, spun încurcată, cu ochii în pământ. Scuze. Credeam că eşti…

— Nu-i nimic.

Lucy îmi face semn cu mâna şi mă priveşte cu subînţeles, apoi se pierde în mulţimea de pe coridor. Eu păşesc mai departe lângă Seth, cu inima bătându-mi de două ori mai tare decât ar fi normal. La un moment dat, mulţimea ajunge să se înghesuie, umăr la umăr. Seth nu se dă înapoi şi nici nu iuţeşte pasul. Îi simt umărul cald. Robust. Nu ştiam că umerii pot să fie aşa de sexy.

— Am ascultat albumul de care mi-ai zis.

— Ţi-a plăcut? îl întreb.

— Clar. Mai ales chitarista.

— Da, e super.

— Pleci undeva în vacanță?

— Nu, rămân aici. Mă duc pe la bunici.

— Dai ture pe la Sonic?

— Şi pe la pompele funebre, evident, îi răspund, bucuroasă că am găsit replica potrivită.

— Foarte nostim, spune Seth, şi ne privim amândoi în ochi, zâmbind.

Seth e super-înalt, ca şi mine, dar cumva mă bucur că nu trebuie să mă uit în sus la el, ca o copiliță.

Suntem aproape de dulapul meu, aşa că îi spun că trebuie să mă opresc să îmi iau gustarea. Totuşi, Seth nu trece mai departe. Se sprijină cu umărul lui incredibil de sexy de dulapul aflat lângă al meu. Introduc combinația cifrului, dar greşesc o cifră şi reuşesc să-mi deschid dulapul abia la a doua încercare.

— Deci… ce zici… în vacanță…, îl aud pe Seth, în timp ce eu scotocesc după gustarea de prânz. Ce-ar fi să mă laşi să te scot în oraş? Gen, la o întâlnire pe bune? Adică să mâncăm ca oamenii ceva împreună într-un local. Nu în maşină…

Sângele îmi zvâcneşte la tâmple. Mâna mi s-a încleştat pe punga de hârtie cu gustarea de prânz, ca şi cum doar ea mă mai ține să nu cad lată pe pardoseala de gresie. Reuşesc să mă întorc şi să îl privesc în ochi pe Seth, dar imediat după aceea el îşi mută o clipă privirea undeva dincolo de mine. Apoi se uită iar la mine, scurt, şi pe urmă în jos, la pantofi.

— Ăăă, adică… OK? Ar fi… super, gen.

— Cool, răspunde Seth şi se uită la mine zâmbind.

Eu sunt tot cu mâna încleştată pe nenorocita de pungă cu gustarea şi încerc să îmi revin.

— O să-ți dau mesaj. Sau te sun. OK?

— OK, îi răspund.

— OK.

Exact când mă întrebam dacă ar trebui să mai spun încă o dată OK, Seth îmi zâmbeşte şi o ia spre capătul culoarului, iar eu rămân înlemnită, caraghioasă şi convinsă că sunt gata să leşin. Îmi închid dulapul şi mătur cu privirea fețele celor din jurul meu, în căutarea Claudiei sau a lui Lucy.

Brânci.

Icnesc, cu respirația tăiată. A venit din spate şi, fix când încerc să-mi păstrez echilibrul, simt o mână pe spate. Plici! Breteaua sutienului îmi loveşte pielea de mă ustură.

— Ce mama drac…, dau să spun şi surprind o bucată din ceea ce sigur este ceafa lui Jason Garza, cu capul lui ţuguiat şi mintea cât un bob de mazăre, luând-o la fugă.

— Scuze! strigă.

Pe mă-ta, îmi stă pe limbă să-i zic, dar tot ce reuşesc să fac este să mă reped în baia cea mai apropiată. Abia văd câteva fete care se dichisesc pe la chiuvete. Le fac repede semn din cap, mă strecor într-una dintre toalete, cu ochii în podea, şi închid uşa după mine. Şocul a ceea ce tocmai am păţit mă face să vreau să urlu. Mă gândesc că poate aş vrea şi să plâng, dar lacrimile nu vor să curgă. Simt doar o furie puternică şi insistentă. Toate sentimentele pozitive pe care mi le-a stârnit invitația lui Seth se evaporă. Mai am încă senzația mâinii lui Jason pe spatele meu. Încă mai simt lovitura bretelei de la sutien. Îl aud încă strigându-şi scuza de fațadă.

Afară, vocile fetelor sunt vesele şi melodioase, sporovăiesc despre Crăciun şi vacanța care vine. Vreau să fiu sigură că mi-am revenit complet, înainte de a ieşi din toaletă. Mai stau puțin şi trag adânc aer în piept. Şi atunci văd ce e scris cu carioca neagră pe peretele din spate. Chiar deasupra cabinelor.

TUPEISTELOR, RIPOSTAȚI!

Nu recunosc al cui e scrisul. Nu ştiu cine a făcut-o. Oricum, nu eu, iar Lucy nu ar fi fost în stare să-şi țină gura dacă era mâna ei. Ceea ce înseamnă că au fost scrise de o fată pe care nici măcar nu o cunosc.

TUPEISTELOR, RIPOSTAȚI!

Inspir adânc şi zâmbesc spre inscripție ca şi cum m-aş aştepta să-mi zâmbească şi ea.

Seara, în timp ce moțăi la televizor, telefonul începe să zbârnăie pe măsuță. Mă întind după el.

Bună, ce faci?

E Seth. Zâmbesc.

Bună, nu mare lucru, mă uit la TV.

Văd că îmi scrie şi aştept cu nerăbdare să văd ce.

Deci despre ieşitul în oraş… ce zici de vinerea asta?

Fac ochii mari. E chiar prima seară de vacanță.

Da, ar fi super.

Poate la restaurantul ăla mexican… Los Tios? Am fost de câteva ori acolo cu părinții, imediat după ce ne-am mutat aici.

Da, e chiar bun.

Îmi muşc buza. Joan Jett sare lângă mine pe canapea şi începe să mă împungă cu lăbuța, să o mângâi. Întind absentă o mână, cu ochii lipiți de telefon.

Ştii, probabil te gândeşti că sunt un nesimțit…

— Ce? exclam eu cu voce tare, în timp ce Joan Jett toarce aprobator.

Îi scriu:

Ăăă… nu… ar trebui?

Urmează o pauză lungă, înainte să primesc un nou mesaj. Încerc să îl cuprind cu ochii pe tot odată şi trebuie să fac un efort ca să mă liniştesc şi să îl citesc pe îndelete.

Adică… te-am invitat o dată să ieşim şi pe urmă nu am mai făcut-o… La Austin mă vedeam cu o fată şi mi s-a părut că aş fi cam măgar să ies cu tine câtă vreme nu am terminat-o cu ea definitiv… ceea ce, apropo, am făcut de curând…

— Aaa, zic iar cu glas tare, ca şi cum Seth ar putea să mă audă.

Mintea mea se chinuie să prelucreze informațiile primite. Deja îmi închipui cum o să le reiau mai târziu, silabă cu silabă, când am s-o sun pe Claudia. Poate şi pe Lucy. Fac o pauză şi mă gândesc la ce să-i răspund.

Nu m-am gândit că eşti nesimțit…

Seth îmi răspunde imediat.

Serios? Apropo, mi-e teamă că ultimul mesaj mă face să par un nenorocit uşuratic… şi chiar nu sunt aşa.

Mesajul mă face să zâmbesc. Scriu repede un răspuns.

Nu, e OK… doar că mă întrebam care-i faza.

Pauză.

Vrei să mă faci s-o spun?

Când citesc mesajul, sar în capul oaselor şi, din greşeală, o dau jos de pe canapea pe Joan Jett, care pleacă iritată.

Ce să spui? îi răspund cu inima bubuindu-mi în piept.

Pauză.

Lungă.

Că eşti o tipă mişto.

Clipesc. Asta nu mi se poate întâmpla mie. Nu sunt genul de fată căreia să i se întâmple aşa ceva.

Cu toate astea, mi se întâmplă.

Mie.

Şi tu eşti un tip mişto…, îi scriu.

Zâmbesc cu gura până la urechi, de mă dor obrajii.

Da?

Da.

Deci… vineri seară?

Da… vineri seară.

OK… Noapte bună, Vivian.

Noapte bună, Seth.

Sunt tot cu ochii în telefon când aud cheia mamei în uşa din față. Două clipe mai târziu, intră, îşi aruncă geanta pe blatul de la bucătărie şi deschide frigiderul să caute ceva — o cola rece ca gheața, sunt sigură.

— Bună Vivvy, zice, cu spatele la mine.

Nu-mi dau seama dacă mai respir sau nu. Mă bucur că mama nu se uită la mine, altfel s-ar întreba de ce am devenit catatonică.

— Bună, mami, reuşesc să îngaim într-un final.

Mama scoate o cutie din fundul frigiderului şi se întoarce cu faţa la mine, zâmbind.

— Ce-ai făcut azi?

Doi colegi idioţi mi-au tras un brânci-şi-pipăială, iar unul care nu e idiot mi-a zis că sunt o tipă mişto. Aşa că se poate spune, cred, că a fost o zi a extremelor.

— *Totul a fost OK.*

— Foarte bine, zice mama.

Tocmai atunci îi sună telefonul. Zâmbeşte cu ochii la ecran şi îmi dau seama că e John. Se întinde să răspundă.

— Mă duc să mă pregătesc de culcare, îi spun în şoaptă, în timp ce ea îşi lipeşte telefonul de ureche şi începe să vorbească.

— Noapte bună, scumpo, îmi şopteşte şi mă trage aproape, să mă îmbrăţişeze scurt, de noapte bună.

Mai târziu, când mă bag în aşternut, mă gândesc la băieţi. Mai ales la Seth, bineînţeles, dar şi la Jason Garza, Mitchell Wilson şi John. Unii dintre băieţi mă scot din sărite, alţii mă supără şi alţii îmi electrizează corpul, în modul cel mai bun cu putinţă. Mă sucesc şi mă răsucesc o vreme şi, când în sfârşit adorm, visez că sunt în maşină cu John, cu mama şi cu Seth şi dăm ture pe la pompele funebre Odihnă Veşnică, până ce mama zice că a venit vremea ca eu şi Seth să ne ducem în oraş, să ne vedem de întâlnirea noastră. Când ne oprim însă la restaurantul Los Tios, Seth devine Mitchell Wilson şi, când îl văd, îi trag instantaneu un pumn în figură.

Capitolul 15

Sunt un milion de lucruri pe care vreau să le ştiu despre Seth Acosta şi, în timp ce stăm într-un separeu retras, luminat discret, din restaurantul Los Tios, cu luminițe albe de Crăciun în jurul ferestrelor, cu queso şi tacos dinaintea noastră, aflu tot mai multe despre el — şi toate sunt ca nişte mici comori.

De exemplu, că e stângaci.

Sau că tatăl lui vorbeşte germana şi spaniola.

Sau că pe câinele lui îl cheamă Max, după Max Roach, bătrânul baterist de jazz pe care mama lui îl adoră.

Mă cam sperie această întâlnire adevărată cu Seth Acosta. La început, sunt puțin agitată, bineînțeles. Curând însă totul devine la fel de lejer ca data trecută când am ieşit împreună şi am dat ture pe la pompele funebre şi am mâncat într-o parcare pustie ce ne-am luat de la Jack in the Box.

Din clipa când ne-am aşezat, am început una dintre acele conversații în care ne continuăm frazele unul celuilalt. Şi vrem să ne împărtăşim cât mai multe lucruri.

„Dar tu ai citit…?“

„Dar tu ai auzit de…?“

„Dar te-ai uitat vreodată la…“

Uneori genunchii ni se lovesc pe sub masă. Ba chiar ni s-au atins degetele o dată în coşul cu cartofi prăjiți.

Şi, în tot acest timp, sper şi mă rog ca la sfârşitul serii Seth să mă sărute.

Mă rog lui Dumnezeu, în care vreau să cred, ca primul meu sărut să vină de la Seth Acosta.

E încă devreme când terminăm de mâncat — nu e nici măcar ora nouă.

— Ce am mai putea face? mă întreabă Seth după ce urcăm în maşină şi ieşim din parcarea de la Los Tios.

— E o petrecere acasă la o fată, îi zic. Dar, ca să fiu cinstită, nu prea am chef de petrecere.

— Nici eu, spune Seth. Ce zici de plajă? E prea frig?

— Am luat jacheta cu mine.

Pornim către plaja publică din golf, aflată chiar lângă Holiday Inn şi Muzeul Nauticii şi Vieții Marine Costiere. Pare romantic şi superb să locuieşti lângă plajă, dar coasta golfului nu este chiar cel mai bun loc pentru plimbările sub clar de lună pe nisipul alb. Seth parchează maşina şi ne aşezăm pe nişte mese pentru picnic, vechi şi mizerabile, aflate pe fâşia îngustă de nisip. Ne uităm la apa murdară, care clipoceşte lovindu-se de mormanele de alge şi de câteva sticle de plastic goale. Măcar suntem singuri aici.

— E cam trist să vezi atât de multe deşeuri, spune Seth, cu ochii la malul mării.

— Odată, într-a şasea, îi spun, am venit aici cu clasa, să curățăm plaja. Era un proiect de susținere a comunității.

Îmi strâng genunchii la piept, să-mi stăpânesc un tremur. Chiar e frig.

— Şi prietena mea Claudia a găsit un prezervativ, dar nu ştia ce e, aşa că l-a întrebat pe proful de ştiințe şi tipul a fost aşa de încurcat, că a oprit acțiunea şi ne-am întors la şcoală mult mai repede.

Seth râde în hohote. Nu sunt sigură dacă nu e cam aiurea să pomenesc de față cu Seth o întâmplare cu un prezervativ, dar asta mă face să mă simt cumva îndrăzneață şi amuzantă.

— Deci ai de gând să pleci din East Rockport sau vrei să rămâi aici? mă întreabă. Vreau să spun, după anul viitor.

— Sincer, nu ştiu. Adică, vreau probabil să merg la facultate. Asta ar trebui să spun, nu? Dar probabil că mama nu-şi poate permite altceva decât taxele la o facultate din statul nostru[9], aşa că nu ştiu… oriunde m-aş duce, nu cred să fie prea departe de East Rockport. Dar tu? Ce vrei să faci după absolvire?

Seth îşi dă după ureche o şuviță de păr negru şi îşi freacă bărbia cu degetul mare, un gest absolut delicios.

— Să-ți spun drept? Habar n-am. Absolut nicio idee.

— OK, zic. E bine că mai aud asta şi de la alții. Gen, am şaişpe ani, da? De unde mama naibii să ştiu?

— Exact, spune Seth.

O vreme se lasă tăcerea şi îmi adun curajul să îi pun întrebarea care nu-mi dă pace de când am stabilit întâlnirea asta.

— Fata cu care ieşeai la Austin… a fost necăjită? Că ai terminat-o cu ea?

Seth îşi priveşte genunchii.

— Nu cred. Adică, era o fată bună şi tot restul şi ne ştiam… de când lumea, gen, înainte să începem să ieşim împreună, astă primăvară. Era distractiv să ies cu ea, dar cred că eram împreună numai pentru că aşa credeam noi, că ar trebui să fim împreună, nu neapărat pentru că ne plăcea foarte mult unul de altul…

— Ah. Cum o cheamă?

— Samantha, răspunde Seth. Se poate spune cred că a fost prima mea iubită adevărată.

Dau din cap şi mă întreb, nu pentru prima oară, dacă asta înseamnă că AFĂCUT-O, dar aşa ceva nu pot să îl întreb. Tot ce pot să fac e să îi spun că Samantha e un nume drăguţ.

— Mda, e OK, dar nu e la fel de mişto ca Vivian, răspunde Seth şi îşi apleacă puțin corpul spre mine, iar eu râd şi mă uit în poală, reamintindu-mi pentru a zecea oară în seara asta că totul e de-adevăratelea, nu doar melodia numărul şapte din albumul meu mintal cu titlul Iubitul meu imaginar — Cele mai tari hituri!

— *Şi tu? zice Seth. Niciun iubit?*

— Nu, spun cu privirea aţintită la apa neagră. Niciodată.

Seth se lasă pe spate şi ridică din sprâncene.

— Serios? Păi da' tu eşti Tupeista, gen.

Mă înroşesc.

— Mda, dar nu uita că tu eşti singurul care ştie despre asta. Şi oricum, pe aici aşa ceva nu e de bine. Cei mai mulți dintre băieții din East Rockport ar considera asta drept ceva total interzis iubitei.

Seth clatină din cap.

— Asta nu dovedeşte decât că tipii de pe aici sunt tâmpiți.

— Şi mitocani pe deasupra, spun şi încep să-i povestesc despre brânci-şi-pipăială.

— Chiar mitocani, zice, dar nu toți băieții sunt aşa, nu? Adică, am cunoscut câțiva tipi care nu sunt complet nesimțiți. Ca băieții cu care stau în curtea şcolii înainte de ore — discută întruna despre nişte rezultate obscure la baseball. Pur şi simplu nu pricep nimic din ce spun, dar, oricum, nu sunt nişte cretini.

— Da, numai că tipii ăia e ca şi când n-ar exista în East Rockport, îi explic, ghemuindu-mă toată în fața unei rafale rece de vânt. Mitchell Wilson, Jason

Garza, cretinii de genul ăsta sunt cei care contează. Ei dau tonul, gen.

— Aşadar, de aia ai născocit revista asta, Tupeu.

— Da. Cred că de aia am făcut-o. Mi s-a părut un mod bun de a riposta, dar în tăcere. Aşa mi s-a părut c-ar fi cel mai bine.

— Dar să nu uiți că nu toți băieții sunt ca Mitchell Wilson. Nu toți băieții sunt nesimțiți.

Înclin din cap, dar sunt puțin enervată şi fac o grimasă.

— Hei, face Seth şi mă înghionteşte uşor. Eşti OK?

Mă uit la el. E un tip super, dar nu e fată… Oftez.

— Ştiu că nu toți băieții sunt nesimțiți, îi zic. Am înțeles. Numai că… treaba e că, atunci când sunt atâția tipi nesimțiți în jurul tău, e greu să îți aminteşti că nu toți sunt la fel, înțelegi?

— Da, zice într-un târziu. Te înțeleg.

— Dar tu nu eşti nesimțit, spun repede.

Mă priveşte şi râde cu gura până la urechi, cu brațele larg deschise.

— Mulțumesc! Accept bucuros onoarea de a nu fi nesimțit.

Sare deodată de pe banca de picnic, se îndepărtează câțiva metri în fața mea, pe nisip, şi începe să strige:

— Doamnelor şi domnilor din East Rockport, doresc să accept titlul de Non-Nesimțit în numele tuturor tipilor care admit că e al dracului de grosolan să joci brânci-şi-pipăială. Aş vrea să îi mulțumesc mamei mele pentru că m-a crescut, spunându-mi că mă dezmoşteneşte dacă voi face vreodată ceva de genul ăsta şi aş vrea să-i mulțumesc tatălui meu pentru că a susținut-o în această decizie.

Face vreo două reverențe în timp ce eu aplaud furtunos şi îi strig:

— Ai face bine să te grăbeşti, începe să cânte orchestra şi o să te scoată din scenă.

— Încă un rând de mulțumiri, zice Seth, prefăcându-se că încearcă să se lupte cu prezentatorul unui spectacol care vrea să îl tragă în culise. Țin să-i mulțumesc lui Vivian Carter, pentru că e o fată aşa de mişto şi a fost de acord să iasă cu mine, sperând că sunt un Non-Nesimțit într-un oraş plin de mari nesimțiți.

— Vai, pentru puțin, zic, fluturând din mâini, cu o expresie de falsă modestie. Sincer, nu e nevoie să-i mulțumeşti bietei de mine.

Acum râd în hohote.

Seth vine la mine repede şi, în lumina lunii şi a lămpilor fluorescente de la hotelul Holiday Inn din apropiere, observ că are obrajii îmbujorați. Se uită la mine cum nu a făcut-o toată seara. Este privirea despre care buni începuse să mă prevină încă de prin clasa a şaptea.

O privire plină de Dorință.

— Hei, zice cu voce gravă şi îmi ia mâna într-a lui. Vino.

Mă trage uşor, eu mă ridic în picioare şi ne întoarcem la Honda lui, deşi nu sunt sigură dacă o să reuşesc să ajung acolo înainte de a leşina. Ne aşezăm pe locurile din față şi imediat ce închidem portierele Seth se întoarce spre mine şi spune:

— Vivian, vreau să te sărut.

Bucățica de creier care mai e în stare să proceseze rapid ceva îşi dă seama că eu mereu am crezut că primul meu sărut o să fie în picioare. Or noi suntem însă într-o maşină şi nu ştiu de ce, dar mi se pare mai matur aşa.

— Deci…, mă întreabă Seth, aplecându-se spre mine, cu ochii lui negri țintă într-ai mei. Pot să te sărut?

Vocea îi e şoptită şi de aceea tot ce spune pare mai dulce, sună ca în vis. Îi memorez cuvintele. Mi le repet deja iar şi iar în minte.

— Da, îi răspund din toată inima.

Fața mi-e amorțită.

Seth se apropie de mine. Îşi strecoară mână pe după ceafa mea şi buzele i se lipesc de buzele mele. La început, nu pot să mă abțin şi mă gândesc la mecanica gestului. La senzația limbii lui atingându-se de a mea, moale, delicată şi vie. La zgomotul discret al buzelor noastre care se despart, pentru ca apoi să se întâlnească din nou, aproape imediat.

Nu durează însă decât vreo două milisecunde înainte ca aceste gânduri să dispară, apoi îl sărut cu pasiune pe Seth Acosta. Cum pot să nu se sărute la nesfârşit doi oameni care se plac reciproc? Cum să faci asta şi să te opreşti vreodată?

Aşadar, răspunsul este că nu ne oprim. În orice caz, nu imediat. Acolo, în Honda lui, în prima seară a vacanței de iarnă, în parcarea plajei publice din East Rockport, Seth Acosta şi cu mine ne sărutăm, ne sărutăm şi nu ne mai oprim.

Lucy îmi trimite mesaje pline de emoji cu explozii şi artificii şi mici emoticoane cu ochi măriți de uimire.

Sara îmi scrie doar un lung: OMG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Meg îmi cere fiecare detaliu, inclusiv culoarea maşinii lui Seth (ca şi cum ar conta).

Kaitlyn îmi trimite un selfie cu ea țipând de bucurie.

Dar Claudia?

Nimic.

Două ore întregi după ce m-am întors acasă de la întâlnirea cu Seth, prietena mea cea mai bună şi cea mai veche din întregul univers nu trimite niciun răspuns la şuvoiul meu de mesaje exaltate. Într-un final o sun, însă

îmi intră direct vocea aceea ciudată de femeie, care mă anunță că abonatul nu este disponibil.

La miezul nopții, renunț și las telefonul deoparte. Mă cuibăresc sub așternut și reiau în minte toate săruturile — ne-am sărutat în mașină, apoi pe drumul spre casă, când așteptam la semafoare, iar în cele din urmă în pragul casei mele: Seth m-a condus până la ușă și ne-am sărutat stând în picioare. Undeva însă, într-un cotlon al minții mele, o voce firavă se întreabă unde o fi Claudia sau dacă nu o fi supărată pe mine din cine știe ce motiv.

Nu pot să îmi dau seama. Asta nu mai are de-a face cu fazele legate de Tupeu, care se pare că au enervat-o în ultima vreme. Nu are legătură nici cu Lucy. Iar prima dată când am ieșit cu Seth s-a bucurat pentru mine; la fel de tare s-a bucurat și când i-am zis că eu și Seth avem planuri pentru vineri seara.

Atunci mi-am dat seama că de vineri la prânz n-am mai văzut-o pe Claudia, nici după ore. Am fost prea acaparată de propria mea zăpăceală, pricinuită de seara pe care urma să o petrec împreună cu Seth.

Întind mâna și pipăi pe întuneric până dau de telefon pe podea.

Doar spune-mi dacă ești bine… mi-e teamă că poate ai pățit ceva… iartă-mă că am vorbit prea mult despre mine.

Aștept și aștept, dar nimic, așa că până la urmă adorm cu telefonul lângă mine și gândurile îmi pendulează între sărutările lui Seth și grija pentru Claudia.

Apoi simt o mână pe umăr, care mă scutură blajin, și mă trezesc.

— Vivvy, hei. Viv.

Clipesc și încerc să înțeleg ce se petrece. Soarele își trimite razele printre jaluzele.

— Am întârziat la școală?

Realizez că mama stă lângă mine, așezată pe marginea patului.

— Nu, scumpo, e sâmbătă. E vacanța de iarnă.

Mă frec la ochi şi încerc să mă trezesc.

— A, da…

— Însă a venit Claudia să te vadă.

Mama se uită la mine şi chipul îi e umbrit de îngrijorare. Îmi duc privirea dincolo de ea şi o văd pe prietena mea dintotdeauna rămasă în cadrul uşii. E îmbrăcată cu colanți negri şi un tricou prea mare al echipei de atletism East Rockport. Are ochii roşii şi buzele strânse.

— Claudia? zic, complet trează.

Claudia îşi trage uşor nasul şi ridică o mână, în semn de salut. Inima mi se frânge de mila ei, fără să ştiu măcar ce s-a întâmplat.

— Vă las singure, zice mama.

Se ridică şi o strânge uşor pe Claudia pe după umeri, apoi închide uşa camerei după ce iese.

— Vino aici, îi spun, ieşind de sub aşternut.

Bat cu palma pe pat şi într-o clipă e deja lângă mine, cu burta pe pilotă şi capul înfundat în aşternuturile mele roz cu imprimeu western. Începe să plângă în hohote.

— Hei, hei, îi spun şi mă ghemuiesc mai aproape de ea. Claudia, ce s-a întâmplat? Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat.

E clar însă că mai întâi trebuie să o las să plângă — să plângă zdravăn —, aşa că aştept, şi prin minte îmi trec nenumărate grozăvii oribile care ar putea să-mi facă prietena cea mai bună să plângă în halul ăsta.

A murit cineva? Nu, mama ar fi aflat deja despre asta de la mama Claudiei sau de la buni sau de la altcineva din cercul de bârfitori din East Rockport.

Părinții ei s-au despărțit? Nu, sunt împreună de un trilion de ani şi Claudia se plânge mereu că se sărută franțuzeşte chiar şi de față cu ea şi frații ei.

A dat de belea la şcoală? Nu, Claudia n-o fi ea cumințenia pământului, dar nici nu caută buclucul cu lumânarea.

Se ridică în sfârşit, suspină prelung şi tremurat, apoi îşi şterge ultimele câteva lacrimi de pe obraji.

— Iartă-mă… că nu ți-am răspuns aseară la mesaje.

Mă încrunt.

— Claudia, dă-o-n mă-sa! Nu contează asta. Nu te scuza. Vreau să ştiu ce ți s-a întâmplat!

Îi strâng mâinile şi apoi îmi încolăcesc brațele în jurul ei. Sunt mult mai înaltă decât Claudia, aşa că pot întotdeauna să o cuprind bine când ne îmbrățişăm, iar acum sunt cu atât mai recunoscătoare pentru asta.

Aştept până când e gata să vorbească.

— Bine, mi s-a întâmplat ceva ieri. După prânz.

Îşi priveşte mâinile. Are obrajii rozalii. Pe gât şi pe piept i-au apărut pete de urticarie.

— Ce?

Inima îmi bubuie.

— Îți aminteşti că am plecat mai devreme de la cantină? Pentru că trebuia să-mi scot costumul de sport din dulapul de la sală, să îl duc acasă şi să îl spăl în vacanță?

— Da, zic şi dau din cap. Îmi aduc aminte.

— Ei, când ieşeam din vestiarul fetelor, am dat peste Mitchell Wilson.

Îi rosteşte numele ca şi cum l-ar scuipa — toate cele patru silabe. Apoi închide ochii şi scutură din cap.

Simt cum începe să mă apese o greutate şi ştiu că, şi de-aş fi un uriaş adevărat, tot aş simți cum mă striveşte.

— Ştii coridorul ăla, fix din dreptul vestiarelor?

Coridorul cu pricina nu e foarte bine luminat. E un hol de obicei pustiu. Un coridor pe care nu sunt nici clase, nici birouri, deci n-ai să vezi pe-acolo profesori care să piardă vremea pe la colțuri, bârfind între ei.

Înclin din cap şi simt cum mă apucă greața.

— Ei, continuă Claudia, Mitchell s-a apropiat de mine, a venit fix la mine, gen, şi mi-a făcut porcăria aia de brânci-şi-pipăială. Doar că… atunci când m-a pipăit, m-a lipit pur şi simplu de zid şi chiar şi-a băgat mâna pe sub cămaşa mea. Şi…

Îşi cuprinde obrajii în palme, stânjenită.

— M-a apucat, gen… M-a apucat de un sân şi a strâns.

Nenorocitul dracului!

— Vai, Claudia, şoptesc eu. Claudia, îmi pare rău.

Începe iar să plângă şi îmi dau seama că şi eu plâng.

— Şi asta nu e tot, zice.

Îşi şterge lacrimile care îi picură pe obraji, dar până la urmă renunță şi le lasă să curgă.

— I-am zis să înceteze. Că mă doare. Şi el, gen, a râs fără să-i pese, înțelegi? M-a făcut să stau aşa acolo un timp care mi s-a părut nesfârşit şi m-a tot pipăit. Îi simțeam respirația fierbinte pe gât. Şi m-a durut. M-a durut îngrozitor.

Draga mea Claudia… Ființa care îmi este apropiată ca o soră. Fata cu care mi-am petrecut nenumărate ore chicotind până ne prăbuşeam, râzând în hohote şi şopotind despre speranțele şi visurile noastre şi despre fricile noastre cele mai mari.

— Cum ai scăpat?

— N-am scăpat, răspunde Claudia şi închide ochii. Până la urmă s-a oprit el pur şi simplu. Şi a plecat, gen.

Deschide iar ochii ei căprui şi se uită la mine.

— Şi ştii ce a fost cel mai sinistru? Cât timp s-a distrat cu mine, a avut expresia aia pe față. Expresia aia fixă. Ca şi cum în locul meu ar fi putut să fie oricine altceva. Sau orice altceva.

Îi prind iar mâinile într-ale mele şi i le strâng.

— Şi nici măcar nu s-a terminat aici, zice Claudia şi îşi trage nasul.

Mă uit înmărmurită la ea.

— Doamne, să nu-mi zici că s-a întors?

— Nu, spune, scuturând din cap. Nu e asta. M-am dus să-i spun domnului Shelly.

Domnul Shelly este unul dintre directorii adjuncți. Cel care i-a făcut scandal Janei Sykes pentru că a încălcat regulamentul privind ținuta. Cel care este mâna dreaptă a directorului Wilson.

— Şi ce s-a întâmplat?

Am senzația oribilă că ştiu care o să fie răspunsul.

— Păi, am intrat în biroul lui, continuă Claudia. Nici acum nu-mi vine să cred că am făcut-o. Poate că eram pe pilot automat, nu ştiu. Dar m-am dus şi i-am spus. Mă rog… n-am intrat în toate detaliile. I-am spus doar că Mitchell mi-a făcut faza cu brânci-şi-pipăială şi că asta m-a deranjat.

— Chiar aşa i-ai spus? Adică, gen, „faza cu brânci-şi-pipăială“?

Claudia dă din cap că da.

— Şi el, gen, ştia ce înseamnă?

Claudia îmi confirmă şi de data asta, cu o înclinare din cap.

— A, da, era clar că ştie la ce mă refer. Cred că toţi ştiu… Dar nu le pasă.

Vocea ei nu are nicio inflexiune.

— Şi după ce i-ai zis ce s-a întâmplat?

Gura i se strâmbă într-un rictus.

— S-a uitat la mine şi mi-a zis că probabil Mitchell doar glumea şi că ar trebui să mă relaxez în vacanţă şi să uit toată chestia.

Nu mai plânge. E liniştită. Furioasă.

— Şi pe urmă mi-a zis că probabil ar trebui să o iau ca pe un compliment.

— Rahat!

Rămânem nemişcate o clipă, în tăcere. Mintea mi se întoarce fără să vreau la amintirile mele din seara trecută — cum l-am sărutat pe Seth, cum am stat de vorbă şi cât de bine m-am simţit cu el. Şi acum, asta. De la ceva atât de minunat la ceva aşa de oribil, în mai puţin de douăsprezece ore. De la căzută în freză după Băiatul Uimitor la făcut spume din cauza Băiatului Idiot, peste noapte.

— Le-ai spus alor tăi?

— Nu, răspunde Claudia, scuturând iar din cap. Aseară, când eram supărată, le-am zis doar că nu mă simt bine. Mama şi-ar fi ieşit din fire, iar tata ar fi… să fiu sinceră, nu ştiu ce-ar fi făcut.

— Doar nu crezi că ar vrea să-l omoare în bătaie pe Mitchell?

— Poate, zice şi ridică din umeri, nesigură. Nu ştiu. Iubeşte echipa Piraților din East Rockport. A jucat la ei în defensivă.

Vreau să îi spun Claudiei că sigur greşeşte, că nu se poate ca tatăl ei să aleagă să fie de partea unei echipe de fotbal dintr-un orăşel, nu de partea propriei lui fiice. Dar chiar pot să fiu sigură?

— Am obosit să tot vorbesc, îmi spune Claudia deodată. Vreau doar să stau aici, întinsă şi să nu mă gândesc la nimic.

Se aruncă iar pe patul meu, cu ochii în tavan.

— Dar sunt nedreaptă. Ar trebui să te întreb despre întâlnire.

— Termină cu scuzele, zic şi îi dau un ghiont în glumă. Oricum, pot să-ți povestesc mai târziu.

Claudia se uită în sus la mine şi îmi zâmbeşte vag. Primul surâs de când a intrat în camera mea.

— Să-mi spui doar dacă te-a sărutat. Şi dacă a fost plăcut.

Zâmbesc.

— Da. Şi da.

Claudia surâde acum ceva mai larg.

— Bun, zice. Asta mă ajută.

Mă ridic din pat ca să îi pun o melodie. E tot una de la Bikini Kill, dar e una dintre puținele lor piese slow. Se cheamă Feels Blind, şi ceva din vocea lui Kathleen Hanna — care cântă despre femei rănite, despre pasiune şi durere — mă face să plâng de fiecare dată când o ascult. Şi plâng într-un fel care mă face să mă simt bine, ca şi cum aş mărturisi un secret înspăimântător. Sau aş scăpa de o uriaşă greutate.

În timp ce ascultăm melodia, simt tobele cum mă izbesc în piept. Mă strecor înapoi în pat şi mă întind lângă Claudia. Ea e tot cu ochii în tavan, dar ştiu

că ascultă.

— Cântecul ăsta, zice, e de-a dreptul super.

— Mda, chiar este, îi spun şi mă trag mai aproape, îmi împletesc degetele cu ale ei şi o strâng de mână tare, în speranța că, în inima ei, ştie că strângerea aceasta înseamnă că o să-i fiu alături. Întotdeauna.

În SUA, un colegiu de stat percepe taxe de studii mai mici pentru studenții care locuiesc în statul unde se află instituția respectivă. (N.t.)

Tupeu

Tupeistele riposteaza!

Numărul 3
GRATUIT!

Hei, fetelor! V-ați săturat de brânci-și-pipăială?

Și Tupeistele s-au săturat!

Luați unul dintre stickerele astea (sau cinci, dacă vreți!) și lipiți-le pe lucrurile dobitocilor care cred că le aparținem, că trupurile noastre sunt proprietatea lor!

Știați că...?

* 56% dintre fete au spus că au fost hărțuite sexual cel puțin o dată în ultimul an.

* 35% dintre fetele hărțuite au spus că au fost victime ale comentariilor nedorite sau ale glumelor cu caracter sexual.

* 13% au spus că au fost atinse într-un mod nedorit.

* 81% au resimțit pe termen lung efectele vătămătoare ale hărțuirilor sexuale.

– statistici publicate de Asociația Americană a Femeilor cu Studii Universitare

Dacă un băiat ți-a făcut brânci-și-pipăială, PUNE-I PE DULAP UN STICKER CU TUPEU!

Dacă un băiat te pipăie pe coridor, PUNE-I PE DULAP UN STICKER CU TUPEU!

Dacă un băiat crede că te poate trata ca pe un obiect, PUNE-I PE DULAP UN STICKER CU TUPEU, PUNE-I PE MAȘINĂ, PUNE-I PE RUCSAC, PUNE-I UN STICKER!!!!!

Tupeistele ripostează!

Capitolul 16

Stau pe canapea şi revăd paginile următorului număr din Tupeu. Strălucirea bradului de Crăciun din colțul salonului aruncă peste pagini o lumină blândă, aurie.

— E mişto, spune Seth.

— Ți-am arătat ce pun în fiecare exemplar? îl întreb şi îi întind un teanc de stickere rotunde, cât podul palmei.

— Tare, zice Seth, jucându-se cu unul. Câtă vreme n-ajunge vreunul şi la mine pe dulap.

Ridic o sprânceană şi inima mi-o ia la galop:

— Categoric nu.

Iar el se apleacă spre mine şi zâmbetul i se lărgeşte. Mă sărută pe gât, chiar sub ureche, şi mi se taie respirația, pentru că senzația este aşa de plăcută. Pe urmă mă sărută pe gură şi îşi lipeşte de mine pieptul cald. Miroase a mentă. Simt cum trupurile noastre se afundă încet în pernele moi ale canapelei.

— Stai aşa, zic şi îl împing puțin, să nu mototolim Tupeul.

Iau revista şi o arunc pe măsuța de cafea.

— Dintre toate de până acum, ăsta e numărul meu preferat.

— Şi al meu, spune Seth.

— Da?

— Da, zice şi râde. Deci… unde rămăseserăm?

Sună ca o replică dintr-un film siropos şi amândoi ne punem pe râs, apoi ne sărutăm din nou şi ne afundăm în canapeaua moale.

Nu după mult timp însă bu-hu-hu-ul ceasului nostru de bucătărie în formă de bufniță ne anunță că Seth trebuie să plece. Mama are să se întoarcă în curând de la muncă şi, chiar dacă ştie că Seth şi cu mine ne-am petrecut împreună aproape fiecare zi de vacanță, nu cred că ar fi prea încântată să ne vadă sărutându-ne şi mângâindu-ne pe canapea.

Oricum, cel mai bine ar fi ca mama să nu vadă.

— Aş vrea să nu trebuiască să pleci, spun.

Buzele mă ustură, însă e plăcut.

— Şi eu, dar ne vedem mâine la şcoală, răspunde Seth şi reuşim, nici nu ştiu cum, să ne ridicăm şi să ajungem la uşa din spate.

Seth mă mai sărută o dată şi pe urmă o ia din loc. Merge două străzi mai încolo, unde şi-a parcat maşina, ferită de ochii şi urechile lui buni şi ale bunicului, care locuiesc lângă noi. Îmi duc degetele la buze în timp ce el se

îndepărtează, ca şi cum, dacă mi le ating, aş avea dovada că totul chiar e real.

Am un iubit. Un iubit în carne şi oase.

Zâmbesc aşa, doar pentru mine, şi mă întorc în living, să iau toate exemplarele din Tupeu şi stickerele. Le-am comandat online folosind cardul Visa pe care mi-l făcuseră cadou de Crăciun bunicii (pe lângă nişte perechi de şosete, un set de pixuri scumpe şi o carte cu reţete de prăjituri şi fursecuri — buni a pus un preţ prea mare pe faza cu Biscuiţii Minunaţi). Îndes fanzinele şi stickerele în rucsac exact când mama intră pe uşă.

— Bună, scumpo, zice.

— Bună, îi răspund şi o sărut pe obraz.

— Eşti OK? Pregătită să te întorci mâine la aventura şcolară?

— Mai pregătită de-atât nu se poate, zic, şi dau ochii peste cap. Tu eşti bine?

Mama oftează şi îşi trece mâinile prin păr. Preţ de o milisecundă, când şi-l dă deoparte de pe faţă, pare mai tânără. Apoi îl lasă iar să cadă şi redevine mama.

— Am avut o mică, nu ştiu cum să-i spun… ceartă, cred… cu John. M-a călcat puţin pe nervi, asta-i tot.

Scoate o cutie de îngheţată din congelator şi inima îmi palpită puţin. Nu ar trebui să mă bucure că mama e supărată pe John, dar nu mă pot abţine.

— Ce s-a întâmplat? întreb, sperând ca tonul meu să demonstreze o îngrijorare reală.

Mama ridică din umeri şi desface cu grijă o îngheţată marca Rocky Road.

— O ceartă de la politică… A spus că, după părerea lui, Ann Richards n-a fost bună ca guvernatoare.

O privesc încurcată.

— Anne Richards, scumpo… Ți-am povestit despre ea. A fost guvernatoarea Texasului în prima jumătate a anilor 1990 şi a fost super-dură şi super-deşteaptă.

Loveşte cu degetul magnetul roz de pe congelator pe care scrie: „Ginger Rogers a făcut tot ce-a făcut şi Fred Astaire — doar că invers şi pe tocuri“.

— Şi îi plăcea să citeze fraza asta, zice mama, zâmbind vag.

— Aha.

Îmi place să ascult relatări despre femei dure, dar sunt nerăbdătoare să o fac pe mama să-mi dezvăluie ceva nasol despre John.

— Bun, şi ce-a zis John, mai exact?

— Doar că Richards n-a fost guvernatoarea cea mai responsabilă din punct de vedere fiscal, ceea ce e o tâmpenie, sincer.

Mai ia o lingură de înghețată, bagă cutia la loc în congelator şi aruncă lingura în chiuvetă, fără s-o spele. Pe urmă ridică ochii în tavan şi oftează.

— Mă rog, spun eu, oricum n-are dreptate. Ann Richards a fost extraordinară.

— Chiar aşa a fost, iubito, aprobă mama.

— Păi şi cum stau lucrurile între voi acuma?

E o notă de speranță în vocea mea şi mă întreb dacă mama o sesizează. Ea însă doar râde de mine, ca şi cum aş fi un copil, şi asta mă enervează puțin.

— Ei, scumpo, John şi cu mine suntem bine… Uneori, adulții pot să nu fie de acord în chestiuni de politică. Adică, n-a spus că Richards trebuia să rămână la cratiță, desculță şi borțoasă sau mai ştiu eu cum.

— Probabil, zic şi ridic din umeri. Dar părerile politice ale cuiva nu spun, gen, multe despre persoana respectivă?

— Ba da, bineînțeles, răspunde mama, zâmbind. Aşa te-am învățat. Numai că adulții raționali pot să nu fie de acord în legătură cu anumite lucruri. John a crescut într-o familie foarte conservatoare. Ai lui l-au înscris la o şcoală publică abia la adolescență, aşa că experiențele lui sunt diferite de ale mele, şi asta i-a influențat într-o oarecare măsură opiniile. Faptul că nu-i plac politicile fiscale ale lui Anne Richards nu fac din el o persoană rea.

— Bine, zic. Doar să nu uiți că tu ai dreptate şi el greşeşte.

Mama zâmbeşte iar.

— N-o să uit. Acuma, hai, du-te la culcare. E târziu.

Mă strecor în aşternut şi mă gândesc la exemplarele din Tupeu care stau la mine în rucsac şi la buzele lui Seth lipite de ale mele şi la ce cool e atitudinea lui față de Tupeiste. Sunt sigură că dacă Seth a auzit de Ann Richards, sigur îi place de ea. Şi dacă nu ştie cine e, sunt convinsă că ar îndrăgi-o din clipa în care i-aş povesti despre ea.

Mă simt aşa de bine când lipesc primele stickere chiar pe dulapul lui Mitchell. Zece stickere lipite cu sete. Şi fiecare mă face să mă gândesc la Claudia. Mă gândesc la cât de umilită şi de furioasă şi de insultată a fost pe coridorul acela gol. Mă gândesc la domnul Shelly, care i-a spus să treacă peste asta. Mă gândesc la fața rumenă şi la ochii de peşte mort ai lui Mitchell. Mă gândesc la tatăl lui, care îi permite să facă tot ce vrea.

Poc, poc, poc! Îmi place cât de tare răsună fiecare lovitură cu palma în dulap de fiecare dată când lipesc un nou sticker.

Pe urmă fac un pas înapoi şi îmi admir opera. Îmi dau seama că au început să mă doară obrajii de la cât zâmbesc.

Azi, Mitchell Wilson o să aibă ocazia să citească de zece ori că este o jigodie. Poate chiar de mai multe ori, să sperăm.

Când razele soarelui încep să pătrundă prin ferestrele holului, mai pun câteva stickere pe dulapurile băieților despre care știu că se dau în vânt după brânci-și-pipăială. La un moment dat, aud zgomotul făcut de omul de serviciu, care vine de după colț, așa că mă ascund într-o clasă goală. Îmi țin respirația cât trece pe lângă ușă, cu cheile zornăindu-i la brâu. I se aud pașii apăsați la doar câțiva centimetri de mine, dar nu mă descoperă. Oricum, dacă m-ar fi găsit, i-aș fi zâmbit și aș fi născocit o explicație. Pentru că astăzi nimic nu mă poate opri. În niciun caz un tip.

La prima pauză, fanzinele și stickerele deja sunt distribuite în toate toaletele fetelor de la parter și în majoritatea celor de la etaj. Până să ajung la ora de istorie, toată lumea vorbește despre ele. Îl văd pe Jason Garza încruntat, încercând să cojească stickerul de pe dulapul lui cu unghiile, dar nu prea reușește.

Când le-am comandat, am avut grijă să aleg stickere din categoria „cu adeziv foarte rezistent“.

Zâmbesc în sinea mea.

— Te rog, spune-mi că le-ai văzut și tu, mă întâmpină Sara când intru în clasă.

O zăresc pe Claudia citind ultimul număr din Tupeu, ținând în mână câteva stickere.

— Da, e super, nu? răspund.

Sara încuviințează din cap și pe față i se lățește un zâmbet:

— E senzațional.

Apoi o salut pe Claudia. Când ridică ochii la mine, îi spun că dulapul lui Mitchell Wilson e deja acoperit de stickere.

— Pe bune? zice, și ochii i se luminează.

— Pe bune. Dar asta nu înseamnă că nu poți să mai pui şi tu unul. Cere voie să te duci la baie în timpul orei şi fă-o.

Claudia ridică din sprâncene, mirată de îndrăzneala mea.

— Poate, zice.

Îşi bagă fanzinul şi stickerele în rucsac, iar la jumătatea cursului plicticos al doamnei Robbins despre un subiect la fel de plicticos, Claudia ridică mâna şi cere voie afară. Când se întoarce, îmi face cu ochiul.

Gestul ei îmi arată că a meritat efortul. Tot timpul pierdut ca să creez noul număr din Tupeu. Toți banii mei primiți de Crăciun cheltuiți pe stickere. Gestul Claudiei merită toate astea şi încă ceva pe deasupra.

Toată ziua, stickerele s-au răspândit ca o erupție contagioasă — bulinele negre sunt peste tot, din ce în ce mai multe, cu fiecare pauză nouă. Fetele sunt foarte abile şi reuşesc să le lipească fără să fie prinse de profii noştri cei tonți. Fetele au cerut voie să iasă de la ore ba să meargă la baie, ba să se ducă la cabinetul medical, ba să bea apă de la arteziană — ocazii ca să se furişeze şi să lipească stickerele pe dulapul câte unui băiat, când nu se uită nimeni. La fiecare clopoțel care sună, pare că stickerele s-au prăsit, pentru că de fiecare dată ne întâmpină tot mai multe şi mai multe.

Tupeul câştigă teren.

Şi eu sunt cea care a lansat Tupeul.

Apoi, când merg la ora de engleză, cu fața radioasă şi inima tresăltându-mi de mândrie, o văd pe Marisela Perez făcând o chestie magică.

Tim Fitzpatrick — o jigodie veritabilă din clasa a zecea, care crede că e sexy pentru că joacă în echipa de baschet a universității — se decide să-i facă Mariselei un brânci-şi-pipăială în timp ce ne duceam la cantină. O ciupeşte pe Marisela de talie cu degetele lui butucănoase şi stângace.

— Stai aşa, zice Marisela, cu o voce cât se poate de mieroasă, apucându-l pe Tim de umăr. Am ceva pentru tine.

Idiotul de Tim pune botul. Rămâne pe loc şi se uită fix la Marisela, ca şi cum s-ar fi aşteptat să i-o sugă fix acolo, pe hol.

Marisela îşi bagă însă mâna în buzunarul blugilor şi scoate un sticker, pe care îl lipeşte de Tim cu un gest ceremonios. Fix pe pieptul lui. Îl apasă aşa de tare, că Tim geme şi scoate un Au! puternic. Marisela dă ochii peste cap şi trece mai departe, lăsându-l pe Tim să se zgâiască la propriul piept şi să tragă furios de stickerul care nu se dă dezlipit.

Lucy, care stă lângă mine şi e martoră la toată întâmplarea, mă apucă de braţ şi chiuie ca o elevă de generală care tocmai l-a văzut trecând pe membrul preferat al unei trupe de băieți.

— Mă simt ca într-o fantezie feministă, zice. Dar nu poate să fie o fantezie deplină, pentru că lipseşte Roxane Gay.

Zâmbesc şi îmi spun că va trebui să caut mai târziu cine e Roxane Gay, apoi Lucy şi cu mine ne continuăm drumul spre sala de curs, unde tocmai îl văd pe Seth, în cadrul uşii. Lucy îmi aruncă o privire insistentă şi intră în clasă.

— Bună, zice Seth şi mă sărută repede şi scurt pe buze.

Îmi sărut iubitul pe coridor, de faţă cu toată lumea. Asta mă face să mă simt foarte matură, gen.

— Bună, îi răspund.

— Stickerele sunt peste tot, spune în şoaptă. E aşa de mişto.

— Mersi, zic şi îi zâmbesc. A prins chiar mai mult decât mă aşteptam…

— Vivian Carter, eşti aşa de rebelă, zice Seth, ridicând dintr-o sprânceană.

Simt o explozie de artificii în stomac.

La ora de engleză, Mitchell Wilson şi gaşca lui stau încruntaţi în ultima bancă şi clocotesc, iar la sfârşitul orei, când domnul Davies o alege pe Lucy să distribuie ultimul set de teste de gramatică, Mitchell consideră că e ocazia perfectă să fie mai idiot decât de obicei.

— Hei, îi zice lui Lucy, când aceasta îi pune testul pe bancă.

Are trecute 75 de puncte, încercuite cu roşu. Probabil că nici atât nu a făcut, dar domnului Davies îi plac jucătorii de fotbal.

— Ce-i? întreabă Lucy, cu voce tăioasă.

— Eşti în clubul ăla, Tupeu, nu-i aşa?

O fixează cu ochii lui mici ca nişte mărgele, parcă provocând-o să spună că da. Mi-l imaginez pipăind-o pe Claudia pe coridorul de lângă vestiar şi cred că am în mine suficientă furie cât să pot ridica banca deasupra capului ca să o arunc direct spre Mitchell.

— Nu există niciun club Tupeu, răspunde Lucy, întorcându-i spatele.

Împarte şi ultimele teste rămase şi se aşază în faţa mea.

— Mda, pe dracu', ba aveţi un club, zice Mitchell din fundul clasei, cu voce tare.

— Hei, aveţi grijă la limbaj, mormăie domnul Davies de la catedră, ca şi cum toţi am fi înjurat în cor, nu doar idiotul de Mitchell.

Apoi coboară privirea şi continuă să-şi răsfoiască hârtiile.

Lucy nu întoarce capul, dar aud vocea şoptită a lui Mitchell insinuându-se în clasă, ameninţându-i pe toţi cu veninul lui.

— Tu ai făcut vânzarea aia de rahat pentru echipa de fotbal a fetelor, zice. Tu ai organizat-o. Te-am văzut.

Cu coada ochiului îl zăresc pe Seth care urmăreşte schimbul de replici. Observ că Lucy îşi afundă mai tare capul între umeri, încercând să se protejeze. Inima îmi bate cu putere şi încerc să decid ce e de făcut. Mă uit la ceas. Au mai rămas cinci minute din oră.

— Tu şi clubul tău de cofetărese lesbiene care urăsc bărbaţii, continuă Mitchell în şoaptă.

Stomacul mi se strânge. Vreau să-l pocnesc pe Mitchell Wilson. Vreau să-i trag una fix în moacă.

Ridic brusc mâna, cât de sus pot.

— Ăăă, domnule Davis?

Eu nu vorbesc niciodată la ore. Niciodată. Ştii cum e când îţi auzi vocea înregistrată şi îţi sună complet bizar, de parcă n-ar fi a ta? La fel mă simt şi eu auzindu-mi vocea în clasă.

— Da, Viv? răspunde domnul Davies, uitându-se la mine cu uimire.

— Mă întrebam dacă n-aţi vrea să repetăm ultima noţiune de gramatică, încep eu, fără să-mi pese că obrajii mi s-au îmbujorat.

Singurul lucru de care îmi pasă este că, pentru moment, Mitchell a tăcut.

— Nu mă descurc prea bine cu astea… cum le zice, construcţiile gerunziale.

Apoi, din capătul celălalt al clasei, vine vocea lui Seth:

— Da, nici eu, domnule Davies. Nu prea am înţeles şi avem o temă de cinci pagini de exerciţii cu ele, nu?

Întorc spre Seth o privire recunoscătoare.

Domnul Davies geme şi îşi trece mâna prin părul tuns periuţă, vădit fără chef. Se ridică totuşi de la catedră şi începe din nou să ne predea, iar prezenţa lui în dreptul băncilor este suficientă ca să îl facă pe Mitchell să tacă din gură. Când se sună de ieşire, Lucy se întoarce spre mine.

— Mulţumesc, îmi şopteşte.

*

Până la sfârşitul orelor, stickerele cu Tupeu sunt peste tot, şi când ajung la dulapul meu să-mi iau lucrurile sunt foarte mândră de mine. Atunci o zăresc şi pe Claudia, care aleargă grăbită spre mine, păşind hotărât.

— Viv, ai aflat? zice, cu răsuflarea tăiată.

— Ce? întreb, trântind uşa dulapului.

— Deci…, începe, dar apoi clatină din cap şi nu îmi dau seama dacă e fericită sau speriată ori amândouă la un loc. Trebuie să vii să vezi cu ochii tăi.

Mă trage de încheietura mâinii şi iese cu mine din şcoală, pe uşile laterale care dau spre parcarea pentru profesori. În urma ei, aud tot mai tare şi clar zumzet de voci. Frânturi de dialog între elevi care strigă „Pe bune?“ şi exclamații pline de exuberanța care însoțeşte întotdeauna o bârfă bună. Toți sunt plini de entuziasm pentru că Se Întâmplă În Sfârşit Ceva.

Şi iată şi ceva-ul, chiar în primul rând al parcării pentru profi. Fix sub panoul pe care scrie rezervat pentru director.

Pe bara din spate a maşinii directorului Wilson, o camionetă Ford ultimul tip, roşie ca focul, sunt patru stickere Tupeu, aliniate unul lângă altul, precum carele alegorice într-o defilare.

Capitolul 17

Prezența la adunare este obligatorie. Băieții sunt excluşi.

Marți, la prima pauză, ne strângem toate şi brusc îmi dau seama că nu am fost niciodată până acum într-un singur loc cu atât de multe fete şi niciun băiat. Chiar dacă sunt sigură că urmează să fim pedepsite, am o stare bună, ba chiar sunt uşor amuzată. Suntem doar noi. Doar fetele. Îmi aduc aminte că am văzut în fanzinele şi fluturaşii cu Fata Rrrrebelă că făceau reclamă la spații şi spectacole destinate exclusiv fetelor, că nu le permiteau băieților să vină în fața scenei când cântau trupele de fete, pentru că rezervau spațiul exclusiv pentru publicul feminin, aşa încât toate femeile să se simtă în siguranță.

Acum însă aula Liceului East Rockport nu îmi dă niciun fel de siguranță, mai ales că pe scenă se află directorul Wilson, cu brațele încrucişate pe piept şi buzele strânse.

— Intrați mai repede şi aşezați-vă! ne ordonă directorul în microfon.

— Oare ce o să ne facă? se întreabă Lucy, înghiontindu-mă. O să ne amenințe cu spânzurătoarea? Sau cu arderea pe rug? O să se transforme totul într-un proces al vrăjitoarelor din Salem, ascultă la mine.

Claudia, care e în fața noastră, se întoarce şi ne priveşte neliniştită.

— Chiar pare scos din sărite, nu-i aşa? Doar nu credeți că ştie cine a făcut stickerele, nu?

— Nici noi nu ştim cine a făcut stickerele, înțelegi? spune Lucy. Claudia, nu-ți mai face griji.

— Dar eu…

Vocea Claudiei abia dacă se mai aude, de şoptită ce e.

— …am lipit unul pe un dulap.

Continuăm să ne înghiontim pe culoarul aulei şi Lucy o ia pe Claudia pe după umeri.

— Claudia, zice, fac pariu că jumătate dintre fetele din sala asta au lipit câte un sticker pe un dulap. Ai văzut cum arăta ieri şcoala? Sunt sigură că Wilson o să-şi verse nițel nervii şi o să ne dea un avertisment.

— Şi dacă au camere de filmat? îşi dă cu părerea Sara.

— N-au, aşa că nu-ți mai face griji, zic.

Verificasem asta înainte de a distribui primele mele exemplare din Tupeu. Liceul East Rockport cheltuieşte mai mulți bani pe fotbal decât pe siguranță.

Nervozitatea prietenelor mele este totuşi molipsitoare. Poate că cineva a văzut ceva. Poate au luat urma cuiva care i-a condus la altcineva, adică la mine. Poate că Frank de la COPIAZĂ SINGUR este un spion sub acoperire al directorului Wilson.

Viv, încetează, eşti ridicolă!

În timp ce ne ocupăm locurile, o văd pe Emma Johnson traversând scena şi aşezându-se pe locul liber de lângă directorul Wilson, care stă în picioare, la microfon. Emma îşi ține mâinile împreunate în poală şi între degetele subțiri are câteva fişe de carton. Are picioarele încrucişate la nivelul gleznelor şi se uită la noi precum directoarea unei închisori pentru femei.

— Aia ce caută acolo? întreb, dar nu mai apucă nimeni să răspundă, pentru că directorul Wilson ridică mâinile, să facem linişte.

— Stimate domnişoare din East Rockport, vă rog, atenție la mine, zice el, răstit, şi la auzul vocii lui mi se strânge stomacul. Ochişorii lui ca mărgelele

îmi evocă ochii unui şarpe. Şi pe ai fiului său.

Ne frichinim pe locurile noastre în timp ce directorul Wilson aşteaptă să se facă liniște deplină. Chiar şi după ce o obține, mai aşteaptă câteva clipe, cu gura într-un mic rictus. Într-un final, începe iar să vorbească.

— Fetelor, să spun că sunt furios ar fi prea puțin, începe el. Sunt extrem de supărat. Sunt stickere pe toate dulapurile băieților şi mi s-a raportat că fetele le lipesc şi pe cămăşile băieților.

Mă surprinde că nu pomeneşte nimic de camioneta lui. Sper că e doar din cauză că e prea jenat.

— Aceste acte de distrugere a unor bunuri care sunt proprietatea şcolii trebuie să înceteze. Imediat. Costul îndepărtării acestor stickere va fi suportat din bugetul şcolii, aşa că, în final, nu vă faceți rău decât vouă însevă.

Îmi închipui că bugetul pentru echipa de fotbal nu va avea de suferit, dar directorul Wilson are o expresie aşa de furioasă, că îmi este aproape frică să mă gândesc la ceva rebel, de teamă că mi-ar putea citi gândurile.

— Deci, continuă directorul, am înțeles că acest club, Tupeu, a organizat la cantină o colectă cu vânzare de prăjituri pentru echipa de fotbal feminin.

Obrajii îmi iau foc. Îmi adun curajul să o privesc pe Lucy. Pe documentele de la secretariat legate de club este numele ei. Lucy priveşte însă doar înainte, cu o expresie încremenită.

— Să faci colectă pentru o echipă sportivă — spune directorul Wilson — este un gest plin de noblețe, iar organizarea ei în incinta şcolii este permisă, însă acum, când aceste stickere au devenit aşa o problemă în minunata noastră şcoală, nu am de ales şi sunt silit să interzic clubul Tupeu pentru orice activități viitoare. Orice fată care va fi prinsă vandalizând bunuri aflate în proprietatea şcolii sau folosind numele Tupeu va fi exmatriculată imediat, iar eu voi propune excluderea ei din şcoală.

Toate fetele încep să şuşotească.

— Chiar poate să facă asta? murmură Sara.

Nu e nevoie să-i răspundă cineva. Ştim toate că directorul Wilson poate să facă orice îi place.

— Pentru acelea dintre voi care se înscriu la colegiu, mai adaugă el, nu cred că e nevoie să vă spun cât de grav ar fi să fiţi exmatriculate. Dar lăsaţi-mă totuşi să vă explic: niciun colegiu nu va accepta o astfel de fată.

Eu mă gândesc la banii pe care mama îi tot strânge pentru colegiul meu, de când eram la grădiniță. Îmi amintesc de anii în care a lucrat inclusiv în noaptea de Ajun şi de câte ori a făcut ture duble, ca să poată pune ceva bani deoparte.

— În concluzie, aş vrea să o rog pe Emma Johnson, vicepreşedinta consiliului elevilor, să vă spună câteva cuvinte.

Auzindu-l, Emma îşi dă părul peste umăr şi se apropie de microfon. Se uită o clipă la biletele cu însemnări, dar cât timp vorbeşte nu le mai foloseşte. Ne priveşte în schimb pe noi, însă îmi dau seama că foloseşte şmecheria aia recomandată când vorbeşti în public: să te uiți de fapt pe deasupra capetelor audienței. Nu priveşte direct în ochii niciuneia dintre noi.

— Vreau să vă spun, începe Emma, pe un ton blajin şi egal, că directorul Wilson m-a rugat să vă vorbesc azi despre cât de important este să fii o doamnă.

Face o pauză şi priveşte în gol, apoi trage aer în piept şi continuă.

— Să fii o doamnă înseamnă să te comporți în aşa fel încât să arăți respect față de persoanele din jur şi față de locurile în care îți desfăşori activitatea. Locuri care ar trebui să îți fie aproape de suflet, cum ar fi şcoala noastră. Liceul East Rockport este a doua noastră casă şi trebuie să îl tratăm ca atare atunci când suntem aici. Aşa că, vă rog, pe fiecare în parte, să încetați cu prostia asta cu stickerele şi să nu uitați să respectați standardele unei doamne texane.

Înclină uşor din cap, apoi se întoarce şi se aşază la locul ei. Se aude un ropot palid de aplauze de la o mână de fete din primul rând — prietenele Emmei. Mie însă îmi vine să urlu. Să o văd pe una dintre noi — chiar dacă e vorba de o fată căreia nu i-a lipsit niciodată nimic — cum se dă de partea conducerii este super-scârbos şi ciudat. Aproape că îmi pare rău pentru Emma — dar nu tocmai.

Acum se apropie iar de microfon directorul Wilson.

— Fetelor, sper să luați aminte la cuvintele colegei voastre şi sper să îmi luați avertismentul foarte, foarte în serios. Sunteți libere. Mergeți imediat la ore.

Tăcute, ne înşirăm spre ieşire, păşind pe scândurile roşii şi roase ale podelei. Fetele se holbează unele la altele, cu ochii cât cepele şi gurile căscate. Entuziasmul vibrant de ieri, dat de sentimentul că se poate, a fost dizolvat de teamă. Mi se strânge inima.

Directorul adjunct Shelly stă la ieşirea din aulă şi se uită la noi în timp ce ieşim.

— Lucy Hernandez? zice când prietenele mele şi cu mine ne apropiem de el.

— Mda? răspunde Lucy.

Nu da, ci mda.

— Ai grijă, data viitoare încearcă să răspunzi cu „Da, domnule director“, spune Shelly pe un ton dojenitor.

Fetele care vin pe culoar ne privesc în timp ce trec pe lângă noi, apoi încep să şuşotească între ele. Claudia e chiar în spatele nostru, împreună cu Sara şi celelalte, iar când mă întorc să văd ce face, observ ce expresie tensionată are pe chip.

— Vreau să vii cu mine, zice domnul Shelly, făcând semn cu arătătorul spre propriul lui piept, ca şi cum Lucy ar fi o copilă obraznică pe care e gata să o

pună la colț.

— De ce? întreabă Lucy şi tremoloul uşor din glasul ei îmi spune că nivelul de bravadă i-a mai scăzut cu o unitate sau două.

— O să discutăm la mine în birou, spune directorul.

Şi cu asta, Lucy se face nevăzută pe coridoarele aglomerate ale liceului.

— Rahat! zic după ce rămânem singure şi mă întorc să mă uit la Claudia, Sara şi celelalte.

— Mă întreb dacă e adevărat că Lucy a făcut stickerele, zice Claudia, încruntată.

— Eu cred sincer că nu, spun şi îmi mut atenția în direcția în care a plecat domnul Shelly împreună cu Lucy.

Ar trebui să mă duc după ei. Ar trebui cel puțin să îi spun domnului Shelly că şi eu am ajutat la organizarea vânzării de prăjituri. Mă cuprinde ruşinea.

— Ce crezi că o să se întâmple cu ea? întreabă Sara.

— Nu ştiu, zic.

Claudia îşi muşcă buza de jos.

— Chiar dacă ea a făcut stickerele alea, nu merită să aibă aşa probleme, zice. Eu cred că fetele au avut un motiv, din moment ce le-au folosit. N-au făcut-o doar ca să-şi bată joc de bunurile şcolii.

— Mda, spun, iar când privirea mea o întâlneşte pe a Claudiei ştiu că acum este şi ea, cu adevărat, o Tupeistă.

Date fiind însă avertismentele directorului Wilson, să fii o Tupeistă nu poate să însemne decât pericol.

Nu ne mai vedem cu Lucy la niciuna dintre ore şi nici la prânz. Îi trimit un mesaj pe telefon, dar nu îmi răspunde. Nu am stare toată ziua, îmi verific mereu telefonul, îl aştept să vibreze cu vreun mesaj de la Lucy în care să-mi spună că e OK. Sentimentul vinovăției creşte în mine şi aproape că îmi provoacă greață.

— Sunt îngrijorată, îi spun lui Seth când ne întâlnim în dreptul dulapului meu, la sfârşitul orelor. Ea o să tragă ponoasele pentru tot, doar pentru că şi-a trecut numele pe formularul ăla de club, ca să poată organiza vânzarea de prăjituri.

Seth se scarpină la ceafă, încruntat.

— Dar n-au nicio dovadă, nu?

— Asta nu contează la noi în liceu, îi spun cu glas scăzut. Dacă vor să i-o pună ei în cârcă, aşa vor face.

Seth clatină din cap.

— Vorbeşti despre locul ăsta de parcă ar fi condus de mafia rusească sau ceva.

E clar că nu înțelege.

— Uneori, aşa mi se pare şi mie, îi spun, încordată.

Exact atunci primesc, în sfârşit, un mesaj.

Poți te rog, te rog, te rog, să vii pe la mine? Acum am ajuns acasă. Îți aminteşti unde stau? Pe Memorial, la numărul 9762. Am mare nevoie să stăm de vorbă.

— E Lucy…, spun, arătându-i telefonul. E acasă. Or fi pus-o să plece mai devreme? Doamne, sper că n-a fost exmatriculată…

Înainte ca Seth să apuce să zică ceva, îi scriu lui Lucy că plec spre ea. Îmi arunc rucsacul pe umăr şi spun:

— Trebuie să mă văd cu ea. Crezi că ai putea să mă duci tu?

— Da, nicio problemă, zice Seth, dar după voce nu s-ar zice că e chiar aşa.

Ieşim în parcare, încercând să ne strecurăm printre ceilalți elevi. Între mine şi Seth s-a lăsat o tăcere stranie.

— Mersi încă o dată, îi spun, dornică să umplu tăcerea. Vreau doar să mă asigur că n-a pățit nimic.

— Mda, m-am prins, zice Seth şi apasă pe cheie să deschidă Honda. Şi deci, când vrei să ne uităm la documentarul pe care urma să-l vedeam azi după-amiază?

— A, da…, spun, în timp ce mă urc pe scaunul din față.

Brusc, am senzația că sunt subiectul unuia dintre acele stupide chestionare-fulger din revistele pentru adolescenți pe care obişnuiam să le citesc prin generală. („Eşti genul Prietenă Veritabilă sau Prietenă din Interes?“ „E vorba de Dragoste sau de Dorință?“ „Ce e mai important pentru tine, Iubitul sau Prietena?“) Lucy are nevoie de mine. Am promis să îmi petrec după-amiaza cu Seth. Nu vreau să dezamăgesc pe niciunul din ei. Vreau să o văd pe Lucy şi să aflu ce i s-a întâmplat azi. Şi vreau să îl sărut din nou pe Seth. Chiar vreau să îl sărut din nou pe Seth.

Dar mai vreau şi ca el să înțeleagă că e posibil ca Lucy să fi dat de necaz şi cât de mult înseamnă asta pentru mine. Şi nu ştiu dacă înțelege.

— Iartă-mă, numai că am sentimentul că tot ce i s-a întâmplat lui Lucy e din vina mea… şi chiar aşa este.

— Nu, nu, eu mă port ca un rahat…, insistă Seth. Nu trebuie să-ți ceri scuze. Trebuie să-i fii alături prietenei tale.

Dă energic din cap, să mă convingă că asta crede de fapt. Şi poate ca să se convingă pe sine în acelaşi timp.

— Putem să ieşim mâine? întreb. Şi în fiecare zi din săptămâna asta? Poate şi în weekend?

Oare de ce tot ce spun sună de parcă ar fi o întrebare disperată? E cu mult mai complicat să ai un Iubit Adevărat decât un Iubit Imaginar.

— Vivian, nu-i nimic. Probabil că ar trebui să-mi mai fac nişte prieteni printre băieţii de aici. Poate chiar să-mi mai scutur puţin de praf talentul meu ascuns la baseball, ca să fiu mai în ton cu tipii cu care stau la prânz.

Îmi trimite un zâmbet cald — genul de zâmbet care ar putea să mă topească, să mă transforme într-o băltoacă sentimentală şi leşinată la picioarele lui, aşa cum li se întâmplă fetelor. Apoi mă întreabă pe unde să o ia şi nu după mult timp oprim în faţa casei în care locuieşte bunica lui Lucy.

— Mersi că m-ai adus, îi spun, răsucindu-mă spre el. Şi îmi pare foarte, foarte rău că nu putem să stăm azi împreună.

Seth nu spune însă nimic, doar se apleacă şi mă sărută delicat, cu multă căldură. Cobor şi simt că mi se învârte capul în timp ce străbat aleea până la uşă.

Lucy îmi deschide brusc, dintr-o mişcare, exact când mă pregăteam să bat.

— Bună, zice. Mă uitam după tine. Mersi că ai venit.

E uşor palidă şi nu zâmbeşte.

Păşesc înăuntru şi realizez deodată cât de puţine ştiu, de fapt, despre viaţa lui Lucy din afara şcolii şi cât de multe poţi să afli când vezi unde locuieşte cineva. Casa bunicii lui Lucy este plină până la refuz cu piese masive de mobilier, din lemn închis la culoare, şi cu tone de nimicuri, de exemplu o colecţie de degetare din ceramică, aşezată pe măsuţa de cafea, şi un raft plin doar cu cochilii. Pereţii sunt decoraţi cu un tapet în dungi albe şi aurii, cu fotografii înrămate împrăştiate peste tot. Privirile zâmbitoare ale unor persoane care presupun că sunt rudele lui Lucy îmi urmăresc fiecare mişcare. Mă uit mai cu atenţie la câteva poze cu o fetiţă cu un surâs molipsitor şi ochii zâmbăreţi — Lucy, probabil.

— Eşti singură acasă? o întreb.

— Nu. Bunica şi fratele meu mai mic sunt în living, se uită la televizor. Vrei să-i saluți?

Nu aşteaptă să-i răspund, ci mă conduce spre partea din spate a casei, unde o femeie cu părul cărunt stă cuibărită pe canapea, alături de un băiețel. Se uită la canalul PBS pentru copii. Fratele lui Lucy nici nu-şi dezlipeşte ochii de la ecranul televizorului.

— Bună, abuelita, zice Lucy şi face un gest cu mâna. Uite, ea e o prietenă de la şcoală, Vivian.

— Bună, scumpo, îmi spune femeia, înclinând din cap. Ai venit să o ajuți pe fata noastră să se țină departe de necazuri? N-a mai fost niciodată până acum trimisă acasă de la ore.

Bunica îşi arcuieşte o sprânceană, iar Lucy doar oftează şi îşi dă ochii peste cap.

— Abuelita, ți-am zis doar că n-am dat de niciun necaz.

Spunând asta, mă trage de încheietura mâinii afară din living şi apoi în sus pe scări.

— Doamne, o iubesc pe buni, zice, dar, sincer, vreau din tot sufletul să avem o casă a noastră.

Mă conduce într-o cămăruță de mărimea unui dressing. Închide uşa în urma mea, iar eu îmi scot rucsacul şi îl las să-mi cadă la picioare. Lucy îşi azvârle pantofii din picioare, iar eu îi urmez exemplul.

— Aici dorm eu, zice, făcând semn cu mâna de jur împrejur. Cel puțin am un loc al meu. Bietul de frate-miu doarme pe canapeaua de jos şi îşi ține toate lucrurile în dormitorul părinților.

Lucy se aşază pe patul dublu înghesuit într-un colț, cu aşternuturile nestrânse, şi îmi face semn să iau loc lângă ea. Practic, e singurul loc unde m-aş putea aşeza, pentru că podeaua e acoperită cu ziare, cărți şi caiete de şcoală. Restul camerei e la fel de înghesuit, pereții sunt acoperiți în

întregime cu postere, cărți poştale şi pagini rupte din reviste. De-a lungul uneia dintre laturile ferestrei micuțe — e singura din încăpere şi se află lângă patul lui Lucy — sunt înşirate post-it-uri de un galben-strălucitor. Pe fiecare e un singur cuvânt, care pe verticală formează mesajul: TĂCEREA TA NU TE VA PROTEJA. Când Lucy mă surprinde uitându-mă la post-it-uri, îmi spune că e un citat dintr-o poetă pe nume Audre Lorde[10].

— Mişto, zic. Îmi place.

— Da, a fost o tipă tare. A murit de mult.

— Cât mai durează până când tu şi ai tăi o să aveți casa voastră?

— Păi, mama tocmai şi-a găsit un job, face facturi medicale la azilul de bătrâni la care lucrează şi tata, aşa că suntem pe calea cea bună. Poate că la sfârşitul lunii viitoare.

— E bine, zic, dând din cap.

Încerc să par degajată şi să o susțin, dar simt dintr-odată că mă apucă plânsul. Mi-l tot imaginez pe nesuferitul de domn Shelly silind-o pe Lucy să îl urmeze pe coridor. Mi-o imaginez mereu singură cu el.

— Deci, începe Lucy, ridicându-şi părul lung, să şi-l prindă fără efort într-un coc în vârful capului. Vrei să afli toate detaliile sângeroase?

— Te implor, spune-mi că nu ai probleme prea mari.

— Păi, n-o să fiu aleasă prea curând eleva-model a săptămânii, asta e clar, zice pe un ton mai blajin. Domnul Shelly m-a dus la el în birou, voia să ştie totul despre clubul Tupeu. Mi-a zis că va transmite directorului Wilson tot ce îi spun şi că toți sunt cu ochii pe mine.

Spunând toate astea, obrajii lui Lucy se aprind, şi ea rămâne cu ochii țintă la aşternutul de pe pat.

— I-am zis că nu am nicio legătură cu stickerele. Adică, am omis să spun că le-am lipit şi eu pe dulapuri, dar am zis că nu eu le-am făcut.

— Te-a crezut? o întreb, cu inima strânsă.

— Poate, zice Lucy, continuând să nu se uite în ochii mei. Greu de spus. Dar n-am mințit, Viv. Tu mă crezi, nu?

Ridică în sfârşit ochii. Senzația de uşoară greață pe care o simțisem mai devreme a devenit acum deplină şi mă cuprinde ca un val.

— Te cred, repet apăsat.

Of, sunt o cretină!

— Domnul Shelly a zis că, dacă mai fac ceva care să aibă legătură cu Tupeu, sunt suspendată de la cursuri şi probabil exmatriculată definitiv, continuă Lucy.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? o întreb.

— Pe urmă m-a trimis acasă mai devreme, spune Lucy şi ridică din umeri. A zis că, de data asta, nu va fi trecută în dosarul meu şcolar ca o exmatriculare temporară, dar vrea totuşi să o iau drept un avertisment serios sau aşa ceva…

Se încruntă, dar apoi, din senin, privirea îi devine sticloasă şi pe obraji i se rostogolesc câteva lacrimi.

— Fir-ar a dracului, zice, ştergându-şi ochii. Iartă-mă, urăsc să plâng de față cu alții.

— Nu, e în regulă, spun, privind în jur prin cameră după un şervețel sau măcar un tricou mai curat, cu care să-şi şteargă ochii.

— Nu-ți face griji, spune ea, scuturând din cap şi trăgându-şi nasul. Sunt OK. Sunt… bine.

Nu îmi mai aduc aminte când am văzut-o prima dată pe Claudia plângând sau când m-a văzut ea pe mine. A fost ceva ce am ştiut întotdeauna că putem să facem una de față cu cealaltă, dar prietenia cu Lucy încă e nouă. Fragilă, chiar. Nu sunt sigură dacă ar trebui să o iau în brațe, aşa cum am

făcut în dimineața când Claudia a venit la mine să îmi spună despre Mitchell. Dorința lui Lucy de a-şi suprima plânsul mă îndeamnă să cred că nu i-ar face plăcere, aşa că mă trag doar mai aproape de ea şi o mângâi puțin pe umăr.

— Îmi pare rău, Lucy. Îmi pare rău că ai trecut prin asta.

Din cauza mea.

Lucy îşi şterge ochii înroşiți cu poala tricoului ei negru.

— Ştii ce mă scoate din sărite cel mai tare? La Houston nu am avut niciodată probleme. Niciodată. La şcoală am fost genul super-tocilară. Eram o elevă de top şi am fost înscrisă în douăzeci de cluburi, gen. Am făcut chiar parte din consiliul consultativ al elevilor. Profesorii mă plăceau. Directorul mă iubea, fir-ar să fie!

În timp ce vorbeşte, îşi agită mâniile, ca să-şi puncteze afirmațiile.

— Aveau un consiliu consultativ al elevilor? întreb, făcând ochii mari de uimire.

— Da! spune Lucy, cumva gânditoare, pe jumătate furioasă.

Se ghemuieşte în colțul patului şi continuă:

— Ştiu că aici par o tipă dură sau ceva, continuă ea, pentru că mă preocupă sincer problemele sociale şi chestii de genu', dar ce vreau cu adevărat este doar să am note bune la şcoală şi să merg la colegiu. N-am nevoie să mă bag în belele, pentru că o să-mi afecteze, gen, admiterea şi bursele şi tot restul.

— Ştiu, spun şi dau din cap. Chiar te înțeleg. Şi îmi pare atât de rău că a trebuit să ți se întâmple aşa ceva.

Timid, întind mâna şi încerc să îi mângâi buclele negre din creştet. Lucy ridică privirea şi reuşeşte un surâs stins. Rămânem amândouă în tăcere, cu excepția suspinelor ei ocazionale. Îmi sprijin capul de geamul rece al ferestruicii şi mă uit jos, în curtea din față. Pe alee, fratele mai mic al lui

Lucy se plimbă cu trotineta în sus şi în jos, părul negru îi flutură pe spate şi nu simte nicio apăsare. Într-un final, Lucy zice:

— Viv, eşti o prietenă bună. Mă bucur tare mult că te-am cunoscut.

— Şi eu mă bucur mult că te-am cunoscut, îi răspund.

Stomacul însă mi se strânge. O prietenă bună nu ar lăsa-o să ducă singură povara tuturor greutăților.

Deschid gura. Apoi o închid iar.

Poate că nu sunt o prietenă bună. Ci doar o laşă.

— Ştii, Tupeu a fost o mană cerească pentru mine, zice şi oftează din rărunchi. Dar mi-aş dori totuşi ca cine o face să ia o pauză. Măcar o vreme, până se calmează spiritele.

Mă doare s-o aud spunând asta şi mă doare s-o văd pe Lucy înfrântă. Dacă aş avea curajul să admit că eu am făcut revista, poate că Lucy şi-ar dori să continue lupta. Singura problemă este că eu cred că o parte din forța Tupeului se datorează faptului că nu se ştie cine a început-o, că este un secret. Oare ar mai avea aceeaşi forță dacă toată lumea ar şti că a fost ideea mea?

— Mă întreb dacă directorul Wilson a speriat-o pe cea care a lansat-o, indiferent cine o fi, suficient de tare încât să înceteze.

Pun întrebarea cu glas tare, să văd ce o să spună Lucy.

— Indiferent cine a lansat Tupeul, nu pare să se sperie prea tare şi prea uşor, răspunde ea. Dar eu sunt speriată. Sunt convinsă că administrația o să stea cu ochii ațintiți îndeaproape pe noi toate. Ştiu şi eu? N-aş vrea să o spun, dar chiar cred că Tupeul ar trebui să ia o pauză.

— Mda, probabil, zic, încercând să scap de senzația de vid care a pus stăpânire pe mine.

Oare tocmai am decis să opresc Tupeul?

Exact atunci începe să-mi zbârnâie telefonul şi mi-l scot din buzunar.

Hei, ce face Lucy?

— Aaa, e tipul tău? zice Lucy, dându-mi uşor un ghiont cu piciorul.

— Poate, răspund şi îi arunc o privire încruntată.

— Păi, dacă nu e el, atunci ar fi bine nici să nu afle cine îți dă mesaje care te fac să ai o mutră aşa de caraghioasă…

— Uite, îi spun, arătându-i ecranul telefonului. Vrea doar să ştie cum te simți.

— Uau, un tip din East Rockport care nu e nesimțit, exclamă Lucy. Ar trebui suflat cu aur, gen.

Râd tare şi îi răspund lui Seth.

Se simte destul de bine, având în vedere ce s-a întâmplat, dar încă mai stăm de vorbă… pot să te sun mai târziu?

Seth îmi răspunde imediat:

Da, sigur… doar să nu uiți de iubitul tău amărât şi singuratic.

Roşesc scurt. Iubit. Este pentru prima dată că Seth foloseşte cuvântul acesta cu mine.

Nu te uit… pe cuvânt

*— OK, intervine Lucy, ajunge cu atâta drăgoste*ală*. Hai să coborâm să vedem dacă nu putem să dăm iama în înghețatele Klondike pe care le ține bunica la congelator.*

Zicând asta, se dă jos din pat şi se duce spre uşă. Eu îmi strecor telefonul înapoi în buzunar, capul mi se învârte la gândul băiatului frumuşel care zice că e iubitul meu, şi inima mă doare din pricina sentimentului că, brusc, Tupeul a călcat frâna. Nu ştiu ce să cred despre toate astea, dar probabil că

ar fi prea mult să cer ca viața mea să fie sută la sută clară sută la sută din timp.

Audre Lorde (1934–1992): scriitoare şi activistă feministă americană. (N.t.)

Capitolul 18

Mă giugiulesc cu iubitul meu.

Chiar dacă Seth şi cu mine ieşim împreună de aproape două luni — de la Crăciun, de fapt —, uneori am nevoie să mă opresc (o clipă) în mijlocul unei giugiuleli, ca să-mi amintesc că da, Seth Acosta este iubitul meu. Şi ne giugiulim când vreau eu.

Felul în care mă sărută în locul acela, chiar după ureche.

Felul în care nu se poate opri să îmi atingă părul, să-şi treacă degetele prin el iar şi iar, până când mi se face pielea de găină.

Felul în care se uită la mine cu ochii lui negri, cu obrajii îmbujoraţi, înainte să se contopească cu mine şi să ne sărutăm din nou.

Doar că, în mod normal, asta se întâmplă la el în maşină sau pe plajă sau în living la mine, înainte ca mama să se întoarcă de la lucru. Astă-seară se întâmplă la el acasă — în casa lui plină de picturi ciudate şi de mobilă elegantă şi lucioasă —, opusul absolut al stilului lui buni, care a optat pentru stilul rustic. (Nu se zăreşte niciun afurisit de flecuşteţ împodobit cu un cocoş, asta e clar.) Pare cumva o chestie de adulţi să ne giugiulim în casa lui. Sau cel puţin o chestie ceva mai sofisticată.

În sfârşit, ne dezlipim unul de altul, să ne recăpătăm suflul.

— Părinţii mei o să se întoarcă în curând, zice Seth clipind.

Încearcă să îşi vină în fire.

Din capătul canapelei unde stau, mă uit la el cu o privire fixă. Îmi vine să sar din nou pe el.

— Da, zic, nu vreau să arăt prea mozolită când or ajunge aici.

— Nu ştiam cuvântul ăsta, mozolit, râde Seth.

— Acum îl ştii.

Un zâmbet mi se întinde şi mie pe faţă şi mă aplec să îl sărut iar.

E o dovadă că sunt super-nebună după Seth, dacă risc până şi să mă sărut cu el atât de aproape de momentul când mama şi tatăl lui vor ajunge acasă cu cina. Nu i-am mai văzut până acum, dar mama lui Seth a insistat să vin la ei astăzi, vineri — în weekendul dinaintea Sfântului Valentin —, ca să ne cunoaştem personal.

— Vrea doar, gen, să afle cine eşti, pentru că ne petrecem atâta timp împreună, mi-a explicat Seth cu câteva zile în urmă, când m-a întrebat dacă n-aş vrea să trec pe la ei.

— Te-ai înroşit? l-am întrebat.

— Nu, mi-a răspuns, deşi era clar îmbujorat.

Într-un final, Seth şi cu mine reuşim să ne oprim din sărutat la marele fix, pentru că, în doar câteva clipe, pe uşă apar părinţii lui, cu pungi de plastic pline cu mâncare de la House of Beijing, singurul restaurant chinezesc din East Rockport. Odată cu ei intră şi nişte arome delicioase şi stomacul meu scoate un chiorăit discret.

— Vivvy? se aude o voce feminină, iar eu mă ridic de pe canapea şi o văd pe mama lui Seth.

Părul lung şi grizonant, strâns bine într-o coadă de cal. Un chip frumos, cu o tuşă de ruj fix în mijloc. Blugi negri şi un tricou tot negru, cu un text scris cu argintiu în mijloc. Brăţări rotunde, argintii şi turcoaz la ambele mâini. Vine direct la mine şi mă îmbrăţişează. Miroase a pudră pentru bebeluşi.

— Abia aşteptam să te cunosc, scumpo!

— Bună ziua, spun eu, nerăbdătoare să o fac pe femeia aceasta să mă placă, întrebându-mă care era lucrul potrivit de spus.

Se pare însă că nu trebuie să spun nimic. Mama lui Seth se prezintă singură („Te rog să-mi spui Zoe. Şi te rog să-i spui pe nume şi tatălui lui Seth, Alejandro, bine?“), apoi nu se mai opreşte din vorbit. Gen, deloc. Vorbeşte în timp ce scoate din dulapuri vesela din ceramică de culoare verde, ca să pună masa. Vorbeşte în timp ce îşi scoate telefonul şi scrie un mesaj. În timp ce îşi strecoară braţul în jurul taliei lui Alejandro şi îl sărută pe obraz mai drăgăstos decât m-aş fi aşteptat de la un cuplu care e căsătorit de o sută de ani.

Vorbeşte despre Austin şi despre East Rockport şi despre artă şi politică şi vreme şi despre faptul că în zonă nu se găsesc restaurante cu mâncăruri tradiţionale de bună calitate şi despre manichiuri şi muzica soul şi despre ghetele mele, care îi plac foarte mult. Vorbeşte despre cum tocmai a găsit şi a comandat online o umbrelă de soare italienească vintage, pe care o adoră pur şi simplu, şi vorbeşte despre cum crede că tocmai a avut o revelaţie legată de lucrarea care i-a fost comandată recent. („Trebuie doar să ascult cum cântă ideea înăuntrul meu, înţelegi?“) Are o voce sprintenă, melodioasă şi sigură, iar când ajungem să ne aşezăm cu toţii în jurul mesei de bucătărie — e modernă şi complet albă, la fel ca scaunele —, nu mai ştiu dacă ar trebui să zâmbesc, să dau aprobator din cap sau să râd la tot ce spune Zoe Acosta. Dar sigur e că mă simt epuizată.

Exact atunci Alejandro îmi oferă nişte vin.

— Alb sau roşu, Viv? mă întreabă, cu câte o sticlă în fiecare mână.

Alejandro e mai tânăr ca Zoe. E frumos, ca Seth. Pe braţul stâng îi coboară un şarpe tatuat, care i se încolăceşte în jurul încheieturii mâinii.

Credeam că mama mea e cool, dar, sincer, în comparaţie cu mama şi tatăl lui Seth, parcă ar fi preşedinta Asociaţiei de Părinţi.

— Ah, exclam şi mă uit la Seth, care stă de partea cealaltă a mesei şi îşi pune meticulos moo goo gai pan[11] pe farfuria verde-deschis.

— Scumpo, nu trebuie neapărat să bei, dar noi suntem de acord ca Seth să bea puțin vin la cină, îmi spune Zoe.

— Nu vreau vin, zice Seth, fără să ridice privirea.

Mi se pare oarecum încordat, dar nu sunt sigură dacă nu îmi imaginez doar.

— Nici eu, spun… mi-e bine aşa.

Mai demult, când am fost curioasă, mama m-a lăsat să iau o înghiţitură din vinul ei („Să nu-i spui lui buni, da?“), apoi am băut şi bere naşpa, doar pe jumătate rece, pe la petreceri stupide puse la cale când părinții unuia şi altuia erau plecați din oraş, dar niciodată un adult nu mi-a oferit de băut într-un mod atât de degajat.

Alejandro nu îmi mai oferă vin şi a doua oară, iar tot restul cinei el şi Zoe continuă să discute între ei. Din când în când, Zoe îmi mai strecoară câte o întrebare simplă, gen dacă m-am născut în East Rockport şi ce cred că vreau să studiez la colegiu şi aşa mai departe. Reuşesc să îi dau răspunsuri simple şi la obiect, apoi mă relaxez şi o ascult pe Zoe cum reia conversația pe tema ei favorită — adică ea însăşi —, pe care a abandonat-o ca să îmi pună mie întrebări.

Când Alejandro începe să strângă masa şi Zoe pune de cafea, Seth îmi aruncă o privire în care se citeşte limpede disperarea. Cu sprâncenele arcuite, îmi spune din vârful buzelor: „Hai să plecăm“. Strâng din umeri, temându-mă să nu par nepoliticoasă. Seth se ridică pur şi simplu în picioare, strânge farfuria lui şi pe a mea şi zice:

— Gata, cred că ar cam trebui s-o duc pe Vivian acasă.

— Dar abia ce-ați ajuns! exclamă Zoe, întorcându-se şi apropiindu-se de mine.

Îmi prinde mâinile în ale ei, de parcă aş fi gata să mă aventurez într-o pădure întunecoasă, fără intenția de a mă mai întoarce vreodată.

— Viv şi mama ei au de făcut o chestie împreună, explică Seth, minţind cu neruşinare.

Zoe arborează o mină exagerat de bosumflată, coborând colţurile gurii, ca un U inversat.

— Bine, îţi dăm drumul doar dacă tu şi mama ta veniţi la noi într-o seară, la cină. Da, preciosa[12]?

Accentul ei spaniol e groaznic. Îşi pune mâinile în şold, iar Alejandro vine de la chiuveta din bucătărie, îşi strecoară braţele în jurul taliei ei şi o sărută pe gât.

— E clar că tu şi mama ta trebuie să veniţi într-o seară, spune şi tatăl lui Seth, ridicând privirea şi zâmbindu-mi.

Bag de seamă că are nişte cercei minusculi cu diamant — câte unul în fiecare ureche.

— Eşti gata, Vivian? zice Seth şi îşi bagă în buzunar cheile luate de pe blat.

— Sigur, răspund.

Mă ridic şi le ofer, lui Zoe şi Alejandro, cel mai politicos surâs.

— Mi-a părut foarte bine să vă cunosc. Vă mulţumesc pentru cină, a fost delicioasă.

— Mulţumim că eşti cel mai drăgălaş lucru din lume, spune Zoe, eliberându-se din îmbrăţişarea lui Alejandro, ca să mă cuprindă într-o ultimă şi sufocantă îmbrăţişare.

Odată ajunşi în maşină, Seth bagă cheia în contact, dar, în loc să pornească motorul, se uită la mine şi se lasă pe spate.

— Şi uite aşa sunt părinţii mei, spune, pe tonul unui prezentator care de ani de zile prezintă acelaşi spectacol de bâlci.

Zâmbesc şi încerc să îmi dau seama ce să spun.

— Au fost… drăguți. Pe bune.

— Mă scot din minți, zice şi porneşte motorul. Vrei să mergem pe plajă? Nu e prea rece.

— Da, de ce nu?

Pun o melodie a trupei feminine din Louisiana de care tocmai am aflat, şi Seth dă aprobator din cap. Îmi dau seama că e necăjit din cauza cinei.

— Părinții tăi chiar sunt drăguți, doar că sunt…

Îmi caut cuvintele câteva clipe şi în cele din urmă spun:

— Sunt tumultoşi.

— Mă rog, sunt OK, zice Seth. Nu că aş avea motive să mă plâng de ei. Mi-au cumpărat maşină. Mă lasă să fac cam tot ce vreau. Nu sunt imposibili sau ceva. Adică, în esență sunt oameni acceptabili, gen. Doar că nu prea se controlează… Mai ales mama.

Dau din cap şi mă uit pe geam la oraşul care trece în viteză pe lângă noi, învăluit în noapte. Mă gândesc la mama, la cum s-a mutat înapoi în oraşul natal, după moartea tatei. La cum a muncit din răsputeri ca să reuşească să termine şcoala. La cum m-a crescut, mamă singură, făcându-mă să înțeleg — în lucrurile mici, ca şi în cele importante — cât de mult contam. M-a pus întotdeauna pe primul loc, încât a uitat să mai trăiască şi pentru ea însăşi.

— Mă întreb dacă mama nu a renunțat prea mult la sine, zic.

— Cum aşa?

Şi eu mă străduiesc să înțeleg mai bine, aşa că vorbesc lent, cu glas scăzut.

— Păi, de fapt, când era adolescentă, ura ideea de a trăi în East Rockport şi şi-a construit un plan întreg cum să plece de aici şi chiar a făcut-o. Apoi, din cauza mea, a trebuit să se întoarcă şi să locuiască într-o casă de lângă cea a bunicilor. Lucrează până seara târziu ca să o scoată la capăt cu banii. Iar

tipul ăsta, John, cu care se vede, e doar al doilea iubit pe care l-a avut de când o ştiu.

Seth opreşte maşina într-o parcare publică de pe plajă. Mai văd alte câteva maşini, parcate mai departe. Pare să fie seara giugiulelilor.

— Vrei să coborâm şi să ne plimbăm puțin? întreabă Seth.

— Da.

Ne strecurăm pe lângă câteva cutii goale de bere şi un prosop de plajă verde cu galben abandonat, iar Seth îmi prinde mâna într-a lui. Luminile din East Rockport clipesc de pe partea cealaltă a golfului. E aproape romantic, dacă poți să treci cu vederea mirosul de peşte din aer.

— Deci, crezi că mama ta o să plece vreodată de aici? zice Seth. După ce ai să pleci tu?

Ridic din umeri.

— Cine ştie? Cred că deja s-a obişnuit aici. Sincer, treaba cu John pare destul de serioasă.

Fac o pauză şi Seth mă aşteaptă să îmi limpezesc gândurile.

— Ştiu că mă plâng de el, pentru că a votat cu republicanii, dar adevărul este că mama chiar pare să îl placă şi tipul pare OK pe bune. Cred că pentru mama e bine să se dedice şi unor chestii care o fac fericită.

— Eu sunt convins că ai mei o să se întoarcă la Austin când se încheie experimentul ăsta nebunesc despre un orăşel texan. Întotdeauna se iau după toanele lor.

Mă cuprinde un sentiment oribil.

— Dar nu foarte curând, nu? Crezi că o să se plictisească repede de East Rockport?

Încerc să o spun pe un ton degajat.

— De ce? face Seth, râzând. Ți-ar fi dor de mine sau ceva?

— Taci din gură… Da.

— Cred că performance-ul lor va dura cel puțin până ce termin eu liceul. Aşa că nu plec nicăieri.

Acum e rândul meu să zâmbesc. Ne ducem la mesele de picnic şi ne aşezăm unul lângă altul. Seth mă strânge de mână. Eu îmi sprijin capul pe umărul lui.

— Mi-a făcut plăcere să-i cunosc pe ai tăi.

— Ei, mă bucur că nu te-au copleşit cu totul. Sunt pur şi simplu ciudați. Doamne, la un moment dat mama chiar a…

Se opreşte, ca şi cum l-a luat gura pe dinainte.

— Nu contează…

— Acum trebuie să-mi zici.

— E jenant.

— Ce? insist, împungându-l uşor cu cotul.

Cu ochii ațintiți asupra golfului, îmi răspunde:

— Când am împlinit şaisprezece ani şi după ce am început să ies cu Samantha, mama mi-a cumpărat pur şi simplu o cutie cu prezervative. Le-a ambalat elegant, cu hârtie, cu fundiță şi toate alea.

Seth cu prezervative. Seth făcând sex cu Samantha. Seth dornic să facă sex cu mine. Prezervative, sex, Seth, sex, sex şi iar sex. În esență, cam asta este tot ce-mi trece prin minte când îl aud.

— Şi a trebuit să desfaci cadoul în fața ei?

— Da! răspunde Seth, care strigă şi râde în acelaşi timp. Mi-a pus cutia pe farfurie, la cină. Tata a făcut o fotografie. Nu mi-a rămas decât să sper că n-au postat-o pe undeva…

— Nu vorbeşti serios.

— Vorbesc foarte serios.

— Pfui!

— Exact. Mama a zis că la olandezi aşa se procedează şi că s-a gândit că era, ce ştiu eu, o chestie progresistă sau ceva.

— Uau!

Deşi inima îmi bate tare, îmi adun curajul să îl întreb.

— Deci, tu şi Samantha…?

Seth scutură din cap că nu, abia perceptibil.

— Niciodată. Nu ştiu… adică, eram… interesat, n-am de ce să te mint. Dar ea n-a fost sigură. Aşa că, gen, nu s-a întâmplat.

Îmi dau părul pe după ureche, simţindu-mă brusc îndrăzneaţă.

— Deci, niciodată, gen… n-ai făcut-o?

— Nu, răspunde, şi vocea îi devine abia o şoaptă. Tu?

— Nu! spun apăsat. Ţi-am zis doar că nu am mai ieşit niciodată cu cineva până acum.

— Bine, bine. Mă întrebam şi eu.

Mă strânge iar de mână, râzând uşor. Îmi trec degetul mare peste unul dintre nodurile degetelor lui şi îi inspir mirosul mentolat, delicios.

— Cred că dacă îți place cineva mult — îi şoptesc şi tot corpul îmi vibrează —, gen, mult-mult, şi îți pasă de acea persoană şi sunteți împreună de ceva timp, e OK s-o faci.

Întotdeauna am crezut asta. Chiar şi înainte să îl cunosc pe Seth.

— Da. Şi eu cred la fel.

Simt mii de furnicături pe piele, obrajii îmi ard şi am ameţit nițel. Mă aplec spre Seth şi ne sărutăm şi e cumva un tip nou de sărut. Un sărut plin de tot mai multe posibilități. Şi asta e deopotrivă înfricoşător şi incitant.

Până la urmă, vine vremea să o pornesc spre casă, aşa că după un ultim sărut ne dezlipim unul de altul şi ne întoarcem la maşina lui Seth. În drum spre casa mea, zice:

— Se apropie Sfântul Valentin.

— OK, zic şi îi arunc o privire, dar să ştii că nu fac sex cu tine săptămâna viitoare.

Seth izbucneşte în râs.

— OK! Doar voiam să-ți amintesc. Că, gen, chestia asta, ziua asta romantică aprobată la nivelul societății, se întâmplă săptămâna viitoare.

— Da, miercuri. Te rog să nu-mi cumperi un ursuleț de pluş.

— Ce? face Seth, ridicând o sprânceană. Am apucat să te cunosc suficient cât să nu fac una ca asta.

— În East Rockport cuplurile iau foarte în serios Sfântul Valentin, în stilul ăsta ultra-siropos. Grămezi de ursuleți de pluş pe burta cărora stă scris: TE IUBESC. Grămezi de ciocolată ieftină şi tone de trandafiri.

— N-aş putea să-i fac niciodată aşa ceva unei Tupeiste, zice Seth, intrând pe strada mea.

— Nu-mi mai aminti de povestea asta, că mă deprim, răspund şi mă încrunt la imaginea mea reflectată în geamul portierei.

— Scuze, n-am vrut.

— Nu-i nimic. Doar că mi-aş fi dorit ca totul să se fi terminat altfel…

Ziua încântătoare în care fetele au lipit stickere cu Tupeu în toată şcoala pare să fie la milioane de ani depărtare. De când directorul Wilson ne-a amenințat pe toate, iar Lucy a avut probleme, lucrurile au revenit la normal, varianta East Rockport. Mitchell şi amicii lui continuă să le ceară fetelor să le facă un sandvici. La sfârşitul lunii ianuarie, a urmat o rundă scurtă, dar cruntă de verificări la ținută. Nici n-am mai încercat să organizăm o altă vânzare de prăjituri în folosul echipei feminine de fotbal, pentru că nu ar mai fi fost la fel de interesant dacă o făceam sub un alt nume.

— E cool că ați încercat, zice Seth, dar e greu de crezut că există ceva care să schimbe vreodată permanent lucrurile în şcoala aia.

Farurile maşinii îmi luminează strada.

— Măcar ştii că mai ai doar un an şi scapi de aici.

Mă încrunt, puțin iritată.

— Poate, zic. Dar mai rămân şi alte fete după plecarea mea. N-am conceput revista pentru mine. Am făcut-o pentru fete.

Clatin din cap:

— Oricum, nu contează. Sună ca şi cum aş fi încrezută şi naşpa.

— Nu, te înțeleg, zice Seth, intrând pe aleea noastră.

Ridic ochii şi văd că luminile sunt aprinse. Mama e acasă.

— Nu ştiu dacă poți să înțelegi cu adevărat, spun oftând. Nu înainte să se joace cineva cu tine de-a brânci-şi-pipăială.

— Poți să te joci tu cu mine de-a brânci-şi-pipăială, dacă asta te ajută, zice Seth.

Fărâma din mine care şi-ar dori ca el să nu ia în glumă toate astea se dizolvă imediat ce buzele ni se lipesc.

— Pe curând! adaugă zâmbind, şi eu mă topesc, pentru a nu ştiu câta oară în seara asta.

Intru şi o găsesc pe mama ghemuită pe canapea, uitân-du-se la televizor.

— Cum a fost cina? mă întreabă.

— OK. Părinții lui Seth sunt artişti din Austin şi sunt puțin cam… tumultoşi, cred că s-ar putea spune.

— Vai, ştiu genu' ăsta de artişti-din-Austin, zice.

— Mă duc să-mi iau nişte înghețată. Vrei şi tu?

— Da, chiar vreau.

Mama pare încântată. Poate pentru că în ultima vreme nu am mai stat aşa, împreună.

Aduc două boluri cu înghețată de ciocolată şi mă aşez lângă ea pe canapea, să-i povestesc despre Zoe şi Alejandro. Chiar o imit pe Zoe, cu tot cu accentul ei caraghios când rostea cuvinte în spaniolă. Mama râde cu poftă.

— Să nu râzi, îi spun. Vor să venim amândouă la ei la masă, într-o seară.

Mama dă ochii peste cap, dar continuă să râdă şi pe mine asta mă bucură. E prea mult de când nu am mai râs împreună, de când n-am mai vorbit despre cum ne-am petrecut ziua şi nu ne-am mai cuibărit împreună pe canapea. Mă întreb dacă John o face uneori să râdă la fel de mult ca mine. Sper că da.

Ia fiecare de câteva ori din înghețată şi pe urmă mama zice:

— Deci, se pare că între tine şi Seth lucrurile… devin serioase. Chiar, voi folosiți expresia asta?

— Mamă, zău!

— Nu vreau să spun decât că petreceți foarte mult timp împreună. Vreau să fiu sigură că nu ai nelămuriri…

Mă gândesc la mama lui Seth, la cum a împachetat prezervativele şi le-a lăsat pe farfuria lui, la cină. Obrajii mi se îmbujorează, doar puțin.

— Mamă, pe cuvânt că, dacă am vreo întrebare, la tine vin. Dar nu acum. Acum sunt bine.

— Bine?

— Chiar îl plac, zic şi o privesc insistent. Foarte mult.

Mama mai ia o linguriță de înghețată şi zâmbeşte.

— Întrebam doar. Nu te lua de mine.

Decid că trebuie să schimb subiectul.

— John unde e? Credeam că ieşiți împreună.

— A fost în tura de noapte. Poate că mă văd cu el mâine, la micul dejun. Vrei să vii şi tu?

— Poate, zic şi ridic din umeri. Tu vrei să vin?

— Ar fi drăguț.

— Bine.

Mama îşi pune pe măsuță bolul cu înghețată şi se apleacă mai aproape de mine. Părul ei lung mă gâdilă pe obraz.

— Mulțumesc. Ştiu că nu îl placi pe John cine ştie ce, zice în şoaptă şi puțin tristă.

— Nu, mamă, nu e vorba de asta…

Mă gândesc la mama lui Seth, care face ca totul în viața ei să fie despre ea, şi la mama mea, care face ca partea cea mai mare din viața ei să fie despre mine. Îmi pun şi eu bolul lângă al mamei şi mă cuibăresc sub brațul ei.

— Mamă, ai regretat vreodată că ai rămas blocată aici, în East Rockport, din cauza mea?

Mi-e greu s-o întreb asta, aşa că n-o privesc drept în ochi.

— Nu, bineînțeles că nu. Am fost plecată. Am văzut lumea. M-am distrat copios.

Eu mă gândesc la cutia cu tinerețea mea irosită.

— Te-ai întrebat vreodată ce s-ar fi întâmplat dacă tata nu murea?

Se lasă tăcerea şi simt pieptul mamei cum se ridică şi coboară încet.

— Sigur, zice şi vocea i se frânge puțin de tot. Dar în viața asta trebuie să înfrunți ce ți se întâmplă. Trebuie să iei ce ți se oferă. Şi faptul că m-am întors aici… mi-a permis să-mi termin şcoala. M-am împăcat cu buni şi bunicul. Ei au ocazia să-şi vadă nepoata crescând. Astea sunt lucruri bune.

— Da, zic. Aşa este.

— Ştiu că John nu e genul cu care te aşteptai să mă combin, dacă ți-ai imaginat vreodată că o să mă combin cu cineva.

Întinde mâna şi îşi trece degetele delicate prin părul meu.

— Adevărul este că atunci când eram de vârsta ta, nici eu nu m-aş fi aşteptat să mă combin cu el. Dar să ştii, Viv, că îl plac cu adevărat. Îmi place mult să petrec timp cu el.

Mă uit în ochii ei. Vreau să ştie că sunt sinceră.

— Mă bucur, mami. Chiar mă bucur. Meriţi să fii cu cineva bun.

Mama zâmbeşte cu gura până la urechi şi mă sărută pe frunte.

— Tu eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat, zice.

Îi place să îmi spună asta. Când eram mică, mi-o spunea întotdeauna când mă gâdila sau îmi împletea părul, sau când se învârtea cu mine în braţe.

— Te iubesc, mami, zic în loc de răspuns şi mă strâng şi mai tare în ea.

— Şi eu te iubesc, bombonica mea.

— Nu mi-ai mai spus aşa de ani de zile.

— Ştiu. E un alint de fetiță. Şi tu nu mai eşti chiar fetița mamei.

— Aaa, zău, nu fi aşa de sentimentală.

Este totuşi ceva în spusele ei care mă face să simt o căldură în tot corpul, ca atunci când eram micuță şi după baie mama mă învelea într-un prosop pufos şi se culcuşea lângă mine.

— Of, niciodată nu mă laşi să fiu sentimentală.

— Bine, fie. Dar numai astă-seară.

— În regulă. Cum spui tu, bombonică.

O vreme, rămânem ghemuite una în cealaltă şi nici măcar nu simțim nevoia să vorbim.

Miercuri, de Sfântul Valentin, ajung la şcoală şi le văd pe fete cu pungi de bomboane ieftine, roz-cu-roşu, pe care le oferă prietenilor, şi pe băieți ținând în mâini ursuleți de pluş şi garoafe triste, deja ofilite. Ştiu că e o

sărbătoare idioată, artificială, dar nu mă pot abține să nu mă întreb dacă Seth o să facă şi el ceva. Am în rucsac o carte cu povestirile lui Shirley Jackson, pentru că odată am vorbit la oră despre The Lottery şi lui Seth părea să-i fi plăcut. Recunosc, mi se pare foarte tare ca, de Sfântul Valentin, să-i dau lui Seth o carte cu povestiri horror. Nu corespunde tradiției din East Rockport.

Dar toată dimineața nu dau de el. Nu e nimic la mine pe dulap şi nici înăuntru. Primesc un mesaj în care îmi zice: La mulți ani veseli de Ziua Ursulețului de Pluş, urmat de un grup de emoji cu inimioare roşii, şi mă întreb dacă nu cumva Seth e prea cool pentru Ziua Sfântului Valentin. Nu cool ca mine, care i-am adus o carte horror de Shirley Jackson, ci cool la un cu totul alt nivel, unde sărbătoarea asta pur şi simplu nu există.

Inima mi se strânge puțin de dezamăgire. Şi asta mă face să mă simt caraghioasă.

Vine apoi ora de engleză. Intru în clasă şi stomacul îmi zvâcneşte de emoție, pentru că ştiu că o să-l văd. În jurul meu, câteva fete strâng în mâini dovezi ale dragostei adolescentine. Câteva dintre ele îşi compară cadourile.

Apoi, când se sună de intrare, apare Seth, îmbrăcat cu un hanorac negru peste un tricou tot negru. Se aşază în banca lui şi se uită zâmbind la mine.

E aşa de drăguț, că uneori îmi taie respirația.

Ridică din umeri şi îşi scoate hanoracul, pe care îl lasă să cadă pe spetează. Tricoul de dedesubt e fără mâneci şi acolo, pe brațul lui stâng, e desenată cu markerul o inimă neagră, destul de mare pentru ca eu s-o pot vedea de la locul meu, aflat în capătul celălalt al clasei.

Iar înăuntrul inimii — cu litere negre ca tăciunele, scrise cu migală — numele vivian.

Printre şuşotelile restului clasei, Lucy se întoarce la mine şi zice „Mamă, mamă“, dar eu nu-i văd fața, pentru că mă uit în ochii negri ai lui Seth, care zâmbesc, şi îi zâmbesc şi eu, din toată inima, şi sunt sigură că sunt primul om de pe Pământ care se simte atât de viu şi de lucid.

Bucăţele de pui prăjit amestecate cu ciuperci, morcovi şi alte legume. (N.t.)

„Scumpo“ (în spaniolă, în original). (N.t.)

Capitolul 19

E ideea Claudiei să facem o petrecere în pijama şi să invităm pe toată lumea, inclusiv pe Lucy. Îmi spune despre asta într-o dimineață de martie, devreme, în timp ce ne întoarcem de la şcoală. Aerul Texasului are doar o vagă urmă de umiditate, prevestire a ceea ce are să urmeze.

— O să fie ca atunci când eram mai mici, în şcoala generală, zice şi îmi zâmbeşte. Putem să ne uităm la nişte filme horror şi să facem înghețată glazurată.

— Ia te uită, Domnişoară Nostalgică, zic şi îi zâmbesc la rândul meu.

— M-am gândit doar că ar fi distractiv. Bineînțeles, doar dacă nu eşti prea ocupată…

— Nu, nu sunt prea ocupată, zic şi roşesc un pic.

Îmi e tot mai uşor să le vorbesc prietenelor mele despre Seth. De la declarația publică de iubire, făcută cu carioca de Sfântul Valentin, am devenit în mod oficial un cuplu în Liceul East Rockport. Iar starea de euforie pe care mi-o dă relația noastră (ne sărutăm, stăm împreună, ne sărutăm, stăm împreună) este suficientă cât să estompeze amestecul de furie şi tristețe pe care îl simt când mă gândesc cum directorul Wilson a reuşit să omoare mişcarea Tupeu într-o singură întrunire, plină de amenințări.

Prima vineri din martie ne găseşte deci pe Lucy, Sara, Meg, Kaitlyn şi pe mine înghesuite în camera Claudiei. Ascultăm muzică şi mâncăm chipsuri şi ciocolată, în timp ce Lucy ne lipeşte pe mâni tatuaje temporare şi comentăm bârfele cele mai recente.

— Să ştiți că e al naibii de mişto petrecerea asta, zice Megan uitându-se la tatuajul ei temporar cu Femeia Fantastică. Au trecut secole de când n-am mai făcut ceva de genul ăsta.

— Îmi aminteşte de scena aia cu petrecerea în pijamale din filmul Grease, zice Kaitlyn. Hai să ne punem măşti cu nămol.

— Hai să nu ne punem şi să zicem că ne-am pus, bombăne Lucy.

Râdem toate. Claudia râde cel mai tare. O clipă, suntem într-o bulă perfectă de fericire şi nimic nu poate să ne-o strice.

Asta până când Sara se opreşte din derulat mesajele de pe telefon şi spune, destul de plat:

— Hopa! Rahat! Nebunia Lunii Martie.

Nebunia Lunii Martie. Cum am putut să uit?

— Ia să văd, zice Kaitlyn şi se trage repede lângă Sara, să se uite la ecranul telefonului.

— Ce-i cu Nebunia asta? întreabă Lucy, încruntată. Cumva e chestia aia cu meciuri de baschet la colegiu?

— Nu, nu e baschet la colegiu, răspunde Sara cu un oftat.

Şi uite aşa, aşezate oarecum în cerc, îi explicăm lui Lucy care-i faza. În East Rockport, Nebunia Lunii Martie este, într-adevăr, inspirată de campionatul de baschet între colegii, pentru că presupune competiție şi clasamente, dar asemănările se opresc aici. Totul e aşa de scârbos, încât aproape că mă aştept ca Lucy să spargă un geam sau să urle de furie. Dar ea doar tace, în timp ce noi îi povestim despre această fermecătoare tradiție a Liceului East Rockport.

Tradiția se referă, cred, la ceva valoros care se repetă, dar Nebunia Lunii Martie de la Liceul East Rockport nu se bazează pe valori — nu pe unele decente, în orice caz. E vorba de un clasament care cuprinde şaizeci şi patru de fete, din toți anii de studiu, aproximativ un sfert din fetele fiecărei clase.

Restul nu sunt incluse, pentru că se consideră că nu au şanse să fie votate. Clasamentul e realizat de băieții din ultimii doi ani de studiu care fac legea în şcoală: sportivii şi tipii populari. Indivizi de genul lui Mitchell Wilson. Pe parcursul câtorva săptămâni, aceştia aplică un sistem complicat de votare, la care se adaugă mărturii directe. Fetele sunt comparate între ele şi, în cele din urmă, pe locul întâi se clasează o fată din anul trei sau patru, care este numită — neoficial — Cea Mai Futabilă din East Rockport.

Iar băieții postează totul online. Fiecare actualizare a clasamentului şi numele tuturor fetelor.

Lucy stă cu ochii pe telefonul Sarei. Mă aşteptam să facă o criză de furie, aşa cum numai Lucy poate, dar ea doar ridică din umeri.

— Ce aşteptări ai putea să ai de la un astfel de oraş? zice. Mai vreau nişte Doritos.

Se depărtează de telefonul Sarei şi îşi îndeasă mâna într-un bol de plastic plin cu chipsuri. Se simte descurajare în tonul ei, ceea ce pe de o parte aproape că mă face să plâng, iar pe de alta, mă înfurie.

— Claudia, uite, eşti în clasament! exclamă Sara, mărind imaginea de pe ecran.

— Ce? face Claudia, dar toate vedem că aşa e.

Claudia e singura dintre noi care figurează în clasament. Se îmbujorează şi mă întreb dacă se gândeşte la ce i-a făcut Mitchell acolo, pe coridor, înainte de vacanța de Crăciun. Mă întreb cât de mult a influențat incidentul acela oribil locul ei în clasament.

— Vă amintiți când eram în clasa a IX-a? întreabă Meg. Voiam să fim incluse în clasament. Şi eram geloase pe fetele mai mari care erau acolo?

— Mda, zice Claudia, ca şi cum ar încerca să-şi aducă aminte.

— Şi acum? întreb şi o privesc prudent pe Claudia, care doar ridică din umeri.

— E scârbos, zice, dar de ce să vă mint… Acum parcă sunt tentată să urmăresc prostia asta, să văd dacă avansez sau nu în clasament.

— E un rahat, zice Lucy, de lângă castronul cu Doritos.

Mă crispez, însă Claudia îi aruncă o privire şi dă afirmativ din cap.

— Da, aşa e, zice.

— Am putea să facem un pact, intervin eu. Să nu ne mai uităm niciodată la clasament?

Kaitlyn scutură din cap.

— Nu merge decât dacă suntem toate de acord să ne îngropăm telefoanele în curtea Claudiei şi să nu mai intrăm pe internet o lună de aici încolo. Nu poți să-l eviți.

Ştiu că are dreptate Kaitlyn, aşa că nu răspund. Singurul sunet vine dinspre Lucy, care ronțăie Doritos.

— Hei, face Claudia, rupând în sfârşit tăcerea. Cred că mama are o sticlă veche de vin roşu de care a uitat, ascunsă în bucătărie. Toată lumea doarme. Nu vreți să vedem dacă dăm de ea?

— Da, haide, zice Lucy. Vinul roşu merge super cu brânză contrafăcută — aşa am auzit, cel puțin.

Cât ai clipi, ajungem să sorbim vin din paharele de suc înflorate, râdem când ne vedem buzele şi dinții colorați în roşu şi totul e din nou în ordine. Adevărul însă este că Nebunia Lunii Martie nu mi-a ieşit cu totul din cap. Nici pe departe. Topul din telefonul Sarei mi s-a cuibărit în minte, iar ideea că fetele din East Rockport sunt evaluate şi clasificate şi comparate doar în funcție de posteriorul, sânii şi fețele lor mă face să nu pot adormi, nici chiar atunci când celelalte fete — inclusiv Lucy — dorm liniştite în jurul meu, sforăind uşor în liniştea nopții.

Spre finalul săptămânii, în timp ce mă îndrept spre şcoală şi repet în minte formulele pe care trebuie să le ştiu pentru testul la mate care urmează, o zăresc pe Kiera Daniels aşezată pe treptele intrării laterale în şcoală, cu ochii în telefon. E încă destul de devreme şi nu sunt prea mulți elevi în preajmă. Cerul e cenuşiu şi e destul de frig.

— Bună, îi zic.

— Bună, răspunde Kiera, ridicând ochii spre mine. Care-i treaba?

— Mai nimic, spun şi strâng din umeri. Tu ce faci?

Kiera scutură din cap.

— Mă uit la chestia asta cu Nebunia Lunii Martie.

— Mda, zic şi pufnesc.

— Sunt în clasament, mă anunță Kiera plat, ridicând telefonul spre mine, ca şi cum aveam nevoie să mi-o dovedească.

Mă gândesc că poate e OK dacă mă aşez lângă ea. Aşa că mă aşez şi răceala cimentului mi se strecoară prin blugi.

— Să te… felicit? zic, nesigură.

Kiera doar mă priveşte încruntată.

— E o idioțenie. E un rahat total, din multe privințe.

— Ştiu, îi spun, bucuroasă că pot să vorbesc despre asta. Doar că… treaba asta chiar se întâmplă. Şi nimeni nu o pune în discuție.

Kiera nu-mi mai răspunde. Îşi muşcă buza de jos şi se uită iar la telefon, apoi îl închide şi îl azvârle în rucsac.

— Ştii ce mă enervează la culme? Iubitul meu crede că e cool că am fost aleasă. Gen, îl face pe el să fie şi mai cool, ceea ce e respingător. La fel de respingător e şi că fata care câştigă oricum e întotdeauna albă, gen. Iar toate

fetele care nu sunt albe se supără din cauza asta… Şi ştii ce, partea cea mai de rahat e că idioțenia asta are, gen, o câştigătoare.

Mă încrunt.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Că întotdeauna câştigă o fată albă.

— Păi, fără supărare, zice Kiera, țintuindu-mă cu privirea, dar şi tu eşti tot albă, aşa că nu aveai de ce.

Apoi îmi zâmbeşte şi se strâmbă. Mă gândesc deci că e în regulă şi îi surâd la rândul meu.

Kiera şi cu mine rămânem o vreme acolo, pe scări, fără să ne vorbim. Peticele triste de iarbă, care reprezintă aşa-zisa pajişte a campusului East Rockport, se întind dinaintea noastră. E o dimineață rece şi mohorâtă, mai ales pentru luna martie în Texas, iar eu sunt într-o dispoziție de rahat.

— Mi-ar plăcea să mai putem face nişte vânzări de prăjituri, poate sub un alt nume, nu Tupeu, spune Kiera într-un târziu. Se apropie sezonul meciurilor de fotbal feminin şi echipamentul meu nu mai e nou de mult, înțelegi.

Se încruntă puțin.

— Dar poate că nici aşa nu am fi în siguranță, cât Wilson e cu ochii pe noi.

— Mda, şi eu m-am gândit la fel, îi răspund. Ar fi super să mai facem o colectă, dar prietena mea Lucy, care a organizat-o pe prima, a fost trimisă acasă în ziua adunării din amfiteatru. Şi nici măcar n-a fost ea cea care a făcut stickerele, dar tot au trimis-o acasă. Mi se pare pur şi simplu prea riscant. Chiar dacă nu folosim numele Tupeu.

— Îmi dau seama, zice Kiera, dând din cap afirmativ. Doar că, indiferent cine sunt fetele care au făcut fanzinul, e nasol că s-au oprit complet.

— Da, spun şi eu, descurajată, de parcă altă fată ar fi făcut fanzinele Tupeu, iar acum ar fi dispărut.

I-a luat locul o fată care are un iubit super-drăguț şi de treabă şi îşi petrece timpul liber giugiulindu-se pe plajă şi gândindu-se când ar trebui să facă sex pentru prima dată.

Şi fata asta e formidabilă.

Dar îi este dor de Tupeu.

O pală de vânt trece peste noi, mişcând câteva chiştoace şi frunze moarte. Apoi Kiera zice:

— Poate că ar merge făcut ceva în afara campusului. Un loc unde Wilson să nu poată ajunge.

— Da, poate.

E o idee, una la care nu m-am gândit până acum. Dar unde şi cum s-ar putea face? Pare să implice multă muncă şi riscuri mari şi nu mă simt cine ştie ce entuziasmată.

Nu vreau să rănesc sentimentele Kierei, aşa că adaug repede:

— E o idee bună.

Kiera înclină încet capul, apoi se uită dincolo de pajişte şi îmi arată ceva cu degetul.

— Uite-l pe tipul tău.

— Da, zic, văzându-l pe Seth că vine spre noi.

Chiar dacă sunt emoționată că îl văd — întotdeauna sunt emoționată când îl văd —, o parte din mine ar vrea să rămân acolo şi să continui să discut cu Kiera. Să încerc să lămuresc treaba asta cu Tupeistele, deşi nu pot să îi spun că eu sunt cea care a început totul.

— Atunci o iau din loc, zice Kiera, ridicându-se în picioare şi scuturându-şi pantalonii.

— Bine.

— Mă bucur că am vorbit, mai adaugă.

— Şi eu la fel.

Nu apucă totuşi să se depărteze prea tare că strig după ea:

— Kiera!

— Da?

Se întoarce să mă privească.

— S-o ia dracu' de Nebunie!

Pe chipul ei apare un zâmbet larg.

— Da, s-o ia dracu'! strigă, ridicând în aer amândouă degetele mijlocii.

Seth se apropie şi mă ridic şi eu de jos. Ne sărutăm scurt.

— Despre ce vorbeai cu Kiera?

Îl pun la curent cu Nebunia Lunii Martie şi îi spun despre Kiera, care a trecut de prima selecție.

— A, am văzut pe net cum stă treaba. O tâmpenie.

— Da, chiar tâmpenie, adaug şi eu. Dar că tot sunt deprimată din cauza asta.

— Păi, să nu uiți un lucru, spune Seth în timp ce îşi strecoară brațul pe după talia mea şi mă trage spre el să mă sărute din nou. Nu toți tipii sunt aşa.

Nici nu îmi dau seama că o fac, dar îngheț brusc şi mă feresc puțin.

— Ce-ai pățit? mă întreabă Seth, încruntat.

— Doar…, zic şi oftez.

Din ce în ce mai mulţi elevi vin spre şcoală. Cobor vocea.

— Îmi lipseşte Tupeul, spun şoptit. Atât. Mi-e dor să mai caut mijloace de a reacționa față de toate cretinismele din şcoala asta. Şi tu îmi spui că nu toți băieții sunt aşa, dar asta nu mă ajută să mă simt mai bine. Pentru că unii dintre băieți sunt aşa. Foarte mulți, de fapt.

Seth cască ochii. Nu îmi dau seama dacă e surprins sau se simte jignit.

— Vivian, sunt tipi în şcoala asta care nu se implică în Nebunia Lunii Martie. Băieții cu care iau uneori prânzul… tipii care joacă în echipa de baseball. Ei nu sunt genul ăla de băieți. Eu nu sunt genul ăla de băiat. Şcoala asta nu e toată groaznică. Adică, noi doi suntem împreună, nu? Şi oricum, până la urmă o să termini şcoala şi o să pleci de aici. Pur şi simplu nu vreau să te văd aşa supărată.

Inspir adânc. Cum să îl fac să înțeleagă? Nu pricepe că Tupeu nu e — nu era — doar o chestie amuzantă pe care o făceam ca să fiu cool sau diferită, ca foştii lui prieteni hipsteri din Austin. Eu voiam sincer să schimb lucrurile în Liceul East Rockport. Poate că am fost naivă să cred că pot, dar în adâncul meu mă gândisem că s-ar putea întâmpla.

— Ce-i? întreabă Seth.

— Lasă…

— Te simți…? Gen, ce se întâmplă? mă întreabă iar, depărtându-se un pas de mine, încurcat, cu fruntea încrețită.

— Nimic, răspund şi scutur din cap. Las-o baltă.

Sunt iritată din cauza lui, dar sunt iritată şi din cauza mea. Pentru că nu găsesc cuvintele cu care să îi pot explica. Sunt absolut sigură că nu o face intenționat, dar Seth e şi el tot băiat şi nu poate să înțeleagă cum e să traversezi un coridor şi să ştii că eşti judecată după cât de mari îți sunt sânii sau fundul. Nu va înțelege niciodată ce înseamnă să trebuiască să te

gândeşti de două ori la orice vrei să pui pe tine şi la cum te aşezi sau cum mergi ori te ridici, ca nu cumva să atragi o atenție nedorită. Nu va înțelege niciodată cât de înspăimântător şi de aiurea te simți când pare că eşti proprietatea vreunui căpcăun care decide că poate să te apuce şi să te atingă, şi să te catalogheze când şi cum doreşte.

Se sună pentru prima oră, lung şi tare. Pe lângă noi se scurg deja şuvoaie de elevi, ciocnindu-se de Seth şi de mine, în timp ce noi stăm acolo, țintuindu-ne cu privirea, stânjeniți pentru prima dată de când ne cunoaştem.

— Pot să te conduc până la clasă? mă întreabă Seth, şi vocea îi este doar un pic tensionată.

— Nu vreau să ne certăm, murmur eu, cu ochii la vârful pantofilor.

— Nici eu. Vivian, eu chiar te plac. Gen, foarte tare.

— Şi eu te plac.

— Atunci, hai să intrăm, da? Poate vorbim despre asta mai târziu?

Dau din nou din cap şi urcăm amândoi scările spre intrarea principală. Păşesc înăuntru şi mă izbeşte mirosul produselor de curățenie amestecat cu deodorant Axe. Aud voci care strigă — mai ales voci de băieți, pentru că fetele chibzuite nu țipă — şi prind cuvinte gen Nebunia Lunii Martie şi târfă proastă şi mamă, ce bunăciune.

Îmi încleştez pumnii. Mă simt ca un fitil gata să se aprindă. Sau ca primul tunet ce se aude înainte de furtună. Când Seth se întoarce spre mine să îmi spună la revedere, înainte de a merge la prima lui oră, tresar de parcă uitasem că e şi el acolo.

Tupeu

Numărul 4 Gratuit!

Tupeistele riposteaza!

... și vă vânează!
... și nu vă uită chipul!
... și vă reține numele!

TUPEU atrage atenția
asupra tâmpeniilor sexiste
de la LER. TUPEU
nu renunță!

TUPEU VA ÎNVINGE!

Ai stat vreodată să te gândești...

Că Nebunia Lunii Martie este doar un alt mod în care anumiți băieți din LER tratează fetele ca pe niște obiecte? PLUS că ne întărâtă pe noi, fetele, una împotriva alteia? Creează un gen de concurență acolo unde ar trebui să fie unitate. Idealizează un anume tip de frumusețe (albă și slabă) în detrimentul tuturor celorlalte. Ne face să ne rușinăm și ne umilește. E ceva scârbos și grosolan, dar tolerat de școală și de comunitate.

NEBUNIA LUNII MARTIE
ESTE O TÂMPENIE!
SĂ NU UITAȚI ASTA!

Nu uita...

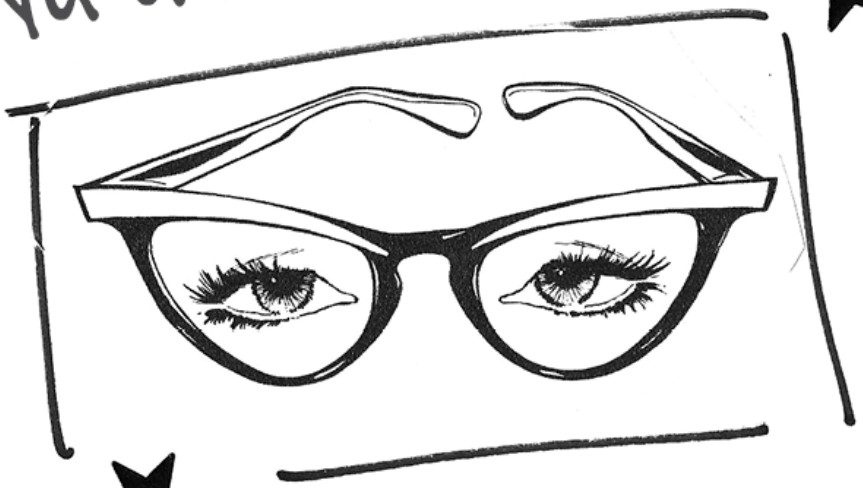

TUPEU VEGHEAZĂ MEREU!

Capitolul 20

E dimineața de după ce am distribuit numărul patru din Tupeu, iar când mă vede, Lucy are o expresie pătimaşă şi senină.

— S-a întors! îmi strigă, gata să-mi sară în brațe.

Are un exemplar în mână.

Clipesc repede şi casc. Am făcut azi-noapte numărul patru, mânată de o furie nestăpânită. Când l-am terminat şi am dat fuga cu bicicleta la COPIAZĂ SINGUR, era deja zece jumătate seara. Mama a lucrat în tura de noapte, aşa că nu a trebuit să mă grăbesc să ajung înaintea ei acasă. Frank, tipul de la copiator, mi-a tot repetat că e „cel mai cool număr de până acum“. Când m-am întors pedalând acasă, eram în al nouălea cer, aşa de agitată şi de exaltată, că nu am putut să mă culc decât pe la unu dimineață. M-am uitat pe YouTube la videoclipuri vechi cu Bikini Kill şi am recitit iar şi iar numărul patru din Tupeu. De fiecare dată când amenințările directorului Wilson începeau să îmi sfredelească mintea, puneam următorul videoclip, cu volumul şi mai tare. Riscurile pe care mi le-am asumat odată cu acest nou număr — s-ar putea ca Lucy să aibă de suferit, să fie chiar exmatriculată — au fost prezente constant în mintea mea, tot timpul cât am decupat, lipit şi îndoit foi. Acum însă am terminat cu directorul Wilson. Gata cu tâmpeniile de la Liceul East Rockport. Gata cu amuzamentul şi cu joaca.

— Da, îi răspund, am văzut şi eu.

Lucy se uită la prima pagină, apoi îl deschide şi se uită atent la cuvintele şi desenele pe care le-am ales cu atâta grijă, în timp ce ascultam Bratmobile şi Team Dresch[13].

— Numărul ăsta e… nu ştiu cum să-l descriu. Cred că e mult mai intens decât cele de până acum.

— Zici tu? întreb, uitându-mă peste umărul lui Lucy, ca şi cum atunci vedeam totul pentru prima oară.

Lucy are însă dreptate. Cât am făcut numărul asta din Tupeu, am simțit cum furia îmi curge prin vene ca un şuvoi. Ca un şarpe veninos. Iar dimineață, înainte să distribui exemplarele, am tras pe mine un hanorac şi m-am simit ca un soldat care pleacă într-o misiune periculoasă decis să reuşească, oricare ar fi prețul. Furia a fost suficientă cât să mă facă aproape să uit în ce situație periculoasă mă puneam. Şi pe Lucy la fel.

— Cred că e mult mai agresiv, zice ea, cu ochii încă în Tupeu. Doar că nu face niciun apel la acțiune. Fără stickere ori halate de baie sau ceva. E doar… furie.

— Păi, încep eu, închizând cu putere uşa dulapului, sunt destule motive de furie.

— Da, evident.

Ne alăturăm valului de elevi care umplu clasa, învăluit de ecoul glasurilor ricoşând în pereți şi de zgomotul pantofilor scârțâind pe gresie.

— Ştii, mă întreb dacă nu cumva l-a făcut fata aia, Marisela Perez.

Ridic din sprâncene, dar imediat încerc să maschez cât sunt de surprinsă.

— Ce te face să spui asta? o întreb.

— Îți aminteşti dimineața aia când am văzut-o cum pune stickerul pe Tim Fitzpatick? De-aia zic, pare genul cu destul curaj ca să facă o revistă de genu'.

— Mda, zic eu. Păi, poate să fie la fel de bine ea sau oricare alta.

— Sper doar să nu ajung iar să fiu chemată la biroul directorului din cauza asta, mai spune Lucy, şi mie mi se strânge stomacul.

— N-au cum să ştie cine e, îi spun. Uite, tu te gândeşti că e Marisela.

— Da, zice Lucy şi ridică din umeri. Ai dreptate.

Îmi dau totuşi seama că e puțin îngrijorată.

O ia fiecare în altă direcție şi ne promitem să ne revedem la ora de engleză. Eu mă uit pe coridoare, caut chipul lui Seth. După dialogul pe care l-am avut ieri-dimineață în fața şcolii, lucrurile au fost puțin ciudate între noi. Chiar puțin stânjenitoare. Nu sunt sigură. Nici măcar nu i-am spus despre ultimul număr din Tupeu. Mă îngrijorează ce ar putea să însemne faptul că nu am simțit nevoia să îi împărtăşesc asta.

După-amiază, mă duc să iau cina la bunici. După o porție de macaroane cu brânză de la Stouffer's şi o salată iceberg înecată în sos picant, am rămas să îmi fac temele la ei în living, în timp ce ei doi s-au uitat la televizor, la Roata norocului. O ascult pe buni dând repede răspunsuri absurde (Nilul! Podul de pe râul Kwai! Old Man River!), îmi las gândurile să rătăcească înapoi, spre toamna trecută, înainte de Tupeu. Când am început să fac fanzinul, am simțit că deschid o cale nouă. Că dezvălui un secret care trebuia spus. O vreme, m-am simțit senzațional. Apoi a apărut Seth, care era — care este — inteligent, cool şi foarte drăguț. Şi asta a fost formidabil. Fanzinul a ajuns însă pe locul doi.

De când a început Nebunia Lunii Martie, ceva s-a schimbat din nou. Acest al patrulea număr din Tupeu mă îmboldeşte să fac iarăşi ceva, dar nu ştiu sigur ce anume.

— Eşti bine, scumpo? mă întreabă preocupată buni, în timpul unei pauze de publicitate, aplecându-şi puțin capul într-o parte.

— Ce-ți veni să mă întrebi?

— Ei, în primul rând stai acolo, cu ochii ațintiți în perete, de când a început ultima rundă din Roata norocului, intervine bunicul. Pari la fel de confuză ca o capră pe un gazon sintetic.

Mă înroşesc puţin şi mă uit la caietul meu de mate cu spirală. Ţin în mână un creion, dar de rezolvat n-am rezolvat decât o problemă.

— Am tot felul de chestii pe cap, zic. Nimic serios.

— E ceva despre care ai vrea să vorbim? întreabă buni.

Mă gândesc să încerc să-i explic bunicii despre Tupeu şi Seth şi Nebunia Lunii Martie. Îmi este foarte dragă, dar ştiu că n-ar putea să înţeleagă. Buni şi bunicul văd lucrurile în felul lor. Trebuie să mergi duminica la biserică, nu trebuie să mai porţi haine albe după Ziua Muncii[14] şi trebuie să spui întotdeauna „Crăciun fericit“, nu „Sărbători fericite“.

— Chiar n-am nimic, zic şi mă silesc să zâmbesc. Sunt doar obosită, probabil.

Buni îmi zâmbeşte la rândul ei. Răspunsul pe care i l-am dat e pe înţelesul ei şi pare să îl liniştească şi pe bunicul. Se întorc la emisiunea lor, şi eu încerc din nou să mă concentrez asupra problemelor de matematică, doar că peste câteva clipe telefonul începe să vibreze.

Bună, te superi dacă trec pe la tine mai târziu? Mama ta e acasă?

E Seth. Azi, la şcoală, nu prea am vorbit pe bune cu el. Ştiu că a văzut fanzinul, pentru că mi-a spus-o după ora de engleză. A zis că e cool şi că e foarte mişto că m-am apucat iar de Tupeu. Dar nu am avut o discuţie prea lungă.

Îi răspund că sunt la bunici, dar că o să ajung acasă peste câteva minute.

Cool, îmi scrie drept răspuns.

Inima începe să îmi bată mai repede. Oare asta este varianta lui Seth pentru replica „trebuie să vorbim“, care apare întotdeauna înainte de o despărţire în tâmpeniile alea de comedii romantice?

Le spun lui buni şi bunicului că trebuie să mă duc acasă şi îi sărut pe amândoi pe obraz. Bunicul mă conduce până la uşă şi se uită după mine

până ce ajung acasă.

— Te iubesc! strigă.

— Şi eu te iubesc, bunicule!

Rămân în living, să pot sta cu ochii pe uşa din faţă. Seth ştie că trebuie să parcheze maşina în josul străzii, ca să evite să fie văzut de bunicii mei. Când îl zăresc venind pe alee, cu mâinile îndesate în buzunarele blugilor şi capul plecat, primul meu gând este: Înnebunitor de drăguţ! Îl urmăresc strecurându-se pe aleea dintre casa noastră şi a vecinilor, apoi intră pe uşa din spate, pe care am descuiat-o deja.

— Bună, zice, dându-şi gluga jos de pe cap. Mă simt ca un agent secret când mă strecor în felul ăsta.

Zâmbesc. De fapt, pun pariu că mama ştie deja că Seth vine pe la noi când ea nu e acasă. Dar e mai bine dacă nu-i amestecăm şi pe bunici.

— Scuze, îi spun. Dar clar nu vrei să te vadă bunicul. Are o puşcă!

— Bineînţeles că are.

Acesta e momentul în care, în mod normal, ar trebui să mă sărute şi să ne prăbuşim pe canapea şi să începem să ne giugiulim, în timp ce eu mă întreb dacă şi când o să mergem mai departe decât ne-ar permite timpul pe care îl avem. Însă de data asta Seth rămâne nemişcat şi mă aud zicând brusc:

— Ne despărţim?

Seth holbează ochii, sincer surprins. Clipeşte o dată, apoi încă o dată.

— Nu! Ce? Nu, dacă nu cumva vrei tu să te desparţi de mine.

Roşesc, stânjenită. Simt că joc rolul iubitei nesigure şi urăsc asta. Clatin din cap şi mă uit la vârful pantofilor.

— E o prostie, spun. Dar simt că… din dimineaţa aia când m-ai văzut vorbind cu Kiera… ne purtăm ciudat.

— Vrei să vorbim?

Dau din cap că da şi ajungem împreună pe canapea.

— Deci, care-i treaba?

Îmi muşc buza şi încerc să aleg cuvintele potrivite.

— Nu ştiu…., încep eu. Nici măcar nu ştiu ce încerc să spun. Doar că am simți că… încercai să mă faci să cred că faza asta cu Nebunia Lunii Martie nu e chiar aşa de gravă. Pentru că tu nu eşti ca ceilalți. Şi am fost frustrată pentru că, bineînțeles, ştiu că tu nu eşti ca ceilalți, gen. Dar la East Rockport există băieți idioți…

Seth dă din cap şi se scarpină după ceafă.

— Mda, am văzut, zice.

— Nu sunt supărată pentru că nu există băieți buni la East Rockport. Sunt supărată pentru că există aşa de mulți nesimțiți. M-am supărat din cauza fazei cu Nebunia Lunii Martie, nu are legătură cu tine.

— Da, răspunde Seth, răsuflând uşurat. Cred că şi eu am fost cam nesimțit.

— Nu nesimțit… Ai fost doar puțin… neştiutor, gen. Sau defensiv?

— Am senzația că nu reuşesc să spun ce trebuie în privința asta, zice Seth.

— Nu, chiar spui ce trebuie. E OK.

Îmi zâmbeşte uşor.

— Promit că o să încerc să fiu… mai atent.

Nu sunt foarte sigură cum ar putea Seth să înțeleagă. Poate că spune asta gândindu-se că asta se cuvine să spună. Sincer, nici măcar nu sunt sigură ce aş vrea ca el să spună. Poate că nici nu există ceva care se cuvine spus.

— Chiar mi-a plăcut ultimul număr din Tupeu, zice. N-am spus-o numai aşa, într-o doară, mai devreme. Este un număr diferit de data asta.

Îmi smulg o aţă din blugi, amintindu-mi ce spusese Lucy despre acest număr.

— Diferit în ce fel?

Nu îndrăznesc să ridic ochii la Seth.

— Poate că e ceva mai intens. Nu că ar fi neapărat ceva rău sau mai ştiu eu ce… Îmi plac desenele pe care le-ai ales. Mi se pare cool că te-ai reapucat. Plus că te face fericită, nu?

Nu sunt sigură că aş descrie drept fericire starea în care sunt atunci când concep Tupeu. Mai degrabă mă simt importantă. Şi, cu siguranţă, necesară. Dar nu fac decât să zâmbesc şi să înclin din cap. Seth întinde mâna şi îşi trece degetul mare peste genunchiul meu. Un fior ca un şoc electric îmi străbate tot corpul. Mă uit la el cu subînţeles.

— A, vrei să ne facem de cap sau ceva? întreb, ca şi cum aş fi surprinsă.

— Nu ştiu. Dar tu?

Vorbeşte degajat, ca şi cum am discuta despre ce vrem să vedem pe Netflix.

— Taci din gură, spun şi îi arunc o pernă în cap.

— Când ajunge acasă maică-ta? zice, coborând glasul.

Trecem la vorbit în şoaptă. Respir mai repede.

— Cam într-o oră.

— Bine, spune, dând din cap.

E aşa de aproape de mine acum, că îi simt mirosul de săpun şi after-shave şi aroma de dropsuri Tic Tac cu mentă, pe care le-a supt probabil înainte să vină la mine. Mă sfredeleşte cu ochii lui negri.

Vreau să sar pe el chiar acum. Şi chiar o fac, mă întind să îl sărut şi simt că devin una cu el, uit de sentimentele mele confuze şi alung impresia că discuția pe care tocmai am avut-o nu a schimbat absolut nimic. Că nu a fost nimic altceva decât o purtare politicoasă din partea lui, înainte de o giugiuleală.

În clipa de față însă, cu mâinile lui mângâindu-mă pe spate şi cu buzele căutând locul acela anume de pe gâtul meu, mă decid să nu îmi pese prea tare.

Nu mult după ce am difuzat numărul patru din Tupeu — poate la o săptămână sau cam aşa —, într-o luni dimineață sunt surprinsă să o găsesc pe Kiera Daniels aşteptându-mă lângă dulap. Când mă vede apropiindu-mă, îmi face un semn din cap.

— Bună, îi zic.

— Bună.

Se uită peste umăr şi, cu voce joasă, îmi zice:

— Chiar dacă nu s-a întâmplat nimic rău după apariția ultimului număr, trebuie să păstrăm tăcerea la şcoală. Ca să fim în siguranță.

Îmi pune pe ascuns în palmă o hârtiuță împăturită. Mă simt ca o spioană dintr-un film vechi.

Cobor ochii şi despăturesc hârtia.

Apoi mă uit la ea şi zâmbesc.

— E ideea ta?

— Da, zice Kiera, zâmbind. Am conceput-o împreună cu Amaya. După ce am vorbit noi două… şi după ultimul număr din Tupeu, m-am tot gândit că vreau neapărat să fac ceva. Ştiu că trebuie să avem mare grijă. Dar ştiu că… merită.

— E aşa de mişto, zic şi îmi dau seama că zâmbesc cu gura până la urechi, de mă dor obrajii. Cum faci rost de sală?

— Bunicul meu e veteran al Războiului din Vietnam, spune Kiera, mustăcind. I-am zis că e vorba despre un club al fetelor şi că vrem să discutăm despre modalități de a susține echipa de fotbal.

— Nu pot să cred!

— Ba chiar aşa.

Râde tare şi eu fac la fel. Îmi aduc aminte de zilele acelea din generală, când Kiera şi cu mine încercam să ne facem împreună propriile noastre cărți din seria Jurnalul unui puşti. Chiar am rămas peste noapte la ea acasă de câteva ori, când mama lucra în tura de noapte. Stau şi vorbesc cu ea acolo, pe coridor, şi mi se pare o aiureală că nu am rămas prietene.

— Ştii ceva? M-am despărțit de Marcus.

Trupe americane de punk. (N.t.)

În Statele Unite, Ziua Muncii se serbează în prima zi de luni din septembrie. (N.r.)

TUPEU EXPOZIȚIE DE ARTĂ ȘI ARTIZANAT

Încasările vor fi donate echipei de fotbal feminin

Mâncare și băutură

Muzică și dans

Produse artizanale de vânzare

ACCESUL PERMIS DOAR PENTRU FETE

DACĂ VĂ INTERESEAZĂ, VORBIȚI CU KIERA ȘI AMAYA

NU POSTAȚI PE NET, DAR DAȚI VESTEA MAI DEPARTE!

TOATE FETELE SUNT BINE-VENITE!!!!!

SÂMBĂTA ASTA!!

SALA VETERANILOR

5 DOLARI INTRAREA

Fac ochii cât cepele. Kiera era împreună cu Marcus Tucker — centru înaintaş în echipa Piraților din East Rockport — încă de la începutul liceului. Erau unul dintre „cuplurile serioase“.

— Îmi pare rău, îi spun.

— Să nu-ți pară. Nu-mi plăcea cum mă tratează. Se purta ca şi cum el ar fi fost darul lui Dumnezeu, doar pentru că joacă fotbal. Când am văzut ce entuziasmat e că am fost inclusă în clasamentul ăla tâmpit, mi-am dat seama că am terminat-o.

— Atunci, bravo ție, spun, dând din cap.

— Mda, zice Kiera. N-a fost tocmai uşor, dar m-am hotărât să pun totul în joc pentru organizarea chestiei ăsteia — arată spre fluturaş —, şi m-a ajutat să depăşesc momentul.

— Ai nevoie să te ajut cu ceva? o întreb.

— Doar să le dai de veste şi altor fete care crezi că ar fi interesate.

Zâmbesc.

— Pot să fac asta. Ar fi modul perfect de a ne purifica după Nebunia Lunii Martie.

Kiera dă ochii peste cap.

— Ai văzut că a câştigat Emma Johnson?

— De fapt, am încercat să ignor tot rahatul ăla, dar, da, am văzut. Nu mă surprinde că au ales-o pe ea.

— Nici pe mine. Bun, trebuie să mă duc la ora de spaniolă. Dar ne vedem sâmbătă?

— Da, zic şi inima îmi palpită de entuziasm. Ne vedem sâmbătă.

La ora de engleză, o văd pe Emma Johnson. E aşezată în banca ei şi ia notițe în timp ce vorbeşte domnul Davies. Tocmai a câştigat titlul de Fata cea mai Futabilă. Mă gândesc să o invit la evenimentul organizat de Kiera, dar e ca şi cum m-aş gândi să invit la un picnic al beţivilor pe cineva care n-a pus picătură de alcool în gură toată viața lui. Emma umblă doar cu cei din elită, cu jucătorii de fotbal cei mai cool şi cu fetele cele mai populare din trupa de majorete. Şi a fost cea care a luat cuvântul împotriva mişcării Tupeistelor la adunare.

Motivele împotriva invitării Emmei sunt întemeiate. Dar nu îmi iese din minte un pasaj de pe coperta unuia dintre albumele Bikini Kill, care spune că, în felul lor, toate fetele sunt soldați, chiar şi cele cu părul tapat, care ies cu sportivii. Despăturesc din nou fluturaşul Kierei şi văd cuvintele TOATE FETELE SUNT BINE-VENITE. Când se sună de ieşire, mă gândesc să o bat pe Emma pe umăr şi să-i zic: „Bună, ştiu că noi n-am vorbit niciodată şi tu abia dacă ştii că exist, dar mă întrebam dacă n-ai vrea să vii şi tu la chestia asta, împreună cu fetele pe care Nebunia Lunii Martie le scoate din minți, deşi pe tine porcăria asta pare să te avantajeze“.

Nu spun însă nimic. Zăresc doar o fluturare scurtă a părului ei blond, în timp ce iese din clasă.

Capitolul 21

Trag uşa grea de la Sala Veteranilor şi imediat mă învăluie mirosul stătut de ţigară.

— Pfui, miroase ca salonul nostru înainte să ne părăsească tata, zice Claudia, încreţind din nas.

Lucy, Sara, Kaitlyn şi Meg sunt şi ele cu noi. Clipim toate în timp ce ochii ni se obişnuiesc cu semiîntunericul sălii decorate cu lambriuri, care nu a mai fost renovată de prin anii 1970, cel puţin. Într-un colţ, lângă barul gol, atârnă două reclame la berile Lone Star şi Shiner Bock.

— Bună, zice Amaya, venind către noi.

Mă uit în jur. Au venit vreo douăzeci de fete. Inima mi se strânge un pic. E un număr chiar mic, dacă luăm în calcul cât de mare este Liceul East Rockport. Dar îmi spun că e încă devreme.

— Cinci dolari, zice Amaya, deschizând o cutie de pantofi. Ne scoatem cu toatele bancnotele mototolite, Amaya ne mulţumeşte că am venit şi ne spune că putem pune pe masa pentru vânzare prăjiturile pregătite.

Cele mai multe dintre fete sunt din echipa de fotbal. Muzica duduie şi prietenele mele şi cu mine ne ţinem grupate în timp ce păşim, stângace, împrejurul sălii.

— Hei, iată-vă, spune Kiera, venind spre noi.

E îmbrăcată cu blugi de culoare închisă şi un maiou roz-strălucitor. Are un ruj roz, asortat.

— Mă bucur că aţi reuşit să veniţi.

— E foarte mişto aici, zice Lucy, chiar dacă nu se întâmplă nimic de fapt.

Ştiu că vrea ca Kiera să o placă. Să se bucure că a venit şi ea.

— Mersi, zice Kiera, uitându-se în telefon. Sper să mai vină câteva fete. Prietenele mele, Maci şi Charity, sunt pe drum.

— Cool, spun, dând din cap.

Kiera surâde şi o ia înainte, iar eu şi prietenele mele continuăm să ne plimbăm prin sală, ţinând în mână farfurii de carton cu prăjitură de lămâie şi fursecuri cu fulgi de ciocolată.

În jurul sălii, fetele au tot felul de chestii de vânzare pe mese pliante. Marisela Perez are zeci de mici brăţări aducătoare de noroc, făcute de mâna ei, fiecare de vânzare pentru cinci dolari. Sunt făcute din mărgeluşe delicate din plastic colorat, înşirate ca drajeurile.

— Sunt drăguţe, zice Claudia, întinzând mâna să atingă una.

— Mersi, zice Marisela, alegând una dintre creaţiile ei. Le fac doar ca să mă amuz şi le vând verişoarelor mele. Acum e prima dată când încerc să le vând altora, înţelegi. Dar mă ajută şi pe mine, de vreme ce sunt şi eu în echipa de fotbal.

— O să cumpăr şi eu una înainte de încheierea serii, zice Claudia, iar Marisela surâde.

După ce ducem prăjitura cu lămâie şi fursecurile la masa unde se vând dulciurile, continuăm să explorăm. Vedem bijuterii, magneţi şi stickere de vânzare. Inima îmi tresaltă când zăresc fanzinele Tupeu — toate numerele, inclusiv primul — întinse pe o masă, în rânduri ordonate, să ia cine doreşte. Probabil Kiera a făcut cópii noi, pentru că desenele sunt puţin şterse şi mai neclare decât cele din exemplarele făcute de mine.

Recunosc imediat masa Kierei. E plină cu desenele ei. Un rând de copaci desfrunziţi, iarna, care se întind până la orizont. Două mâini cu degetele împreunate. Un singur ochi, care se uită insistent la tine. Desenele ei sunt

toate alb-negru şi sunt cu adevărat remarcabile. A evoluat foarte mult de pe vremea când ne făceam cărți care semănau cu Jurnalul unui puşti.

— Sunt aşa de… mişto, zice Lucy, care abia dacă se poate abține. Îmi aminteşte de fostul meu club FASS din Houston.

Claudia şi celelalte fete par ceva mai puțin sigure, dar decidem să ne reluăm mersul stângaci, grupat, prin sală — Claudia vrea să cumpere una dintre brățările Mariselei —, iar după ce ne terminăm turul, deja au mai sosit câteva fete. Nesigure şi agitate, par să fie din anii mai mici. Ridic o mână şi le zâmbesc în semn de salut, iar ele îmi răspund tot cu un zâmbet.

Uşa se tot deschide şi din ce în ce mai multe fete îşi fac apariția, destule cât să fim nevoite să strigăm ca să ne auzim peste muzică. Aerul se încinge, devine sufocant, iar Kiera şi Amaya deschid ferestrele, pentru că aerul condiționat nu merge prea bine. Luciul transpirației ne face pielea să strălucească. Prietenele mele şi cu mine hotărâm să bem nişte limonadă.

— O vreți simplă sau… îmbogățită? întreabă fata de la masă, privindu-ne cu subînțeles.

— Îmbogățită? se miră Claudia cu glas tare, iar fata îi mai aruncă o privire.

O recunosc. Este una dintre jucătoarele de fotbal. Cred că o cheamă Jane.

Lucy îi dă Claudiei un ghiont cu cotul şi vedem toate că jos e o pungă de hârtie din care iese o sticlă subțire.

— Votcă, şopteşte Jane şi ne face cu ochiul.

— Îmbogățită, te rog, zice Lucy fără să ezite, întinzând banii.

Curând, avem în mână pahare de plastic cu limonadă îmbogățită. Nu după mult timp, Claudia începe să se mişte încoace şi încolo, în ritmul muzicii, cu un surâs şmecheresc pe chip.

— Mă simt foarte… bogată, ne spune şi râdem toate.

Sala e deja aproape plină, fete din aproape toate grupurile din Liceul East Rockport se mişcă încoace şi încolo, se amestecă unele cu altele şi, cu dolarii câştigaţi ca babysittere sau economisiţi din banii de buzunar, cumpără brăţările Mariselei şi desenele Kierei şi stickere pe care scrie: TUPEU MAXIM.

Ne strigăm una alteia „bună“ sau „salut“ şi „vai“, ne îmbrăţişăm şi ne sărutăm pe obraz şi ne punem la curent cu una, cu alta, ignorând pentru o dată liniile invizibile care ne separă în rase, clase sociale, ani de studiu şi niveluri de popularitate — categorii atât de diferite, de ale căror limite ţinem cont întotdeauna. Unele dintre fete dansează, se mişcă lejer, cu libertatea dată de absenţa oricărui băiat care să le privească. E o atmosferă vibrantă şi ameţitoare şi transpirată şi atât de plină de veselie. Dintre toate chestiile pe care le-am făcut până acum, reuniunea asta îmi dă cea mai intensă senzaţie că suntem şi noi Fete Rrrrebele, la fel ca mama în tinereţe. În acelaşi timp, este o experienţă foarte personală — experienţa mea, experienţa noastră. A fetelor din Liceul East Rockport. Suntem Tupeiste şi ne simţim mai bine ca niciodată.

După vreo oră şi ceva, Kiera se îndreaptă spre o mică scenă din capătul opus al sălii, ia un microfon şi bate în el de câteva ori.

— Ăăă, vă rog, puţină atenţie.

Pe faţă îi alunecă un zâmbet leneş şi sunt foarte sigură că şi ea a băut cel puţin o limonadă îmbogăţită. Iau şi eu o înghiţitură din al doilea meu pahar de limonadă. Îmi simt buzele semiamorţite.

În sală se face linişte şi ne întoarcem toate spre Kiera. Odată ce ne-a făcut atente, se apleacă la microfon.

— Aşa, întâi de toate…, începe ea, făcând o pauză cât se poate de dramatică, Tupeistele ripostează!

Spre încântarea şi surpriza mea, fetele din jurul meu aclamă şi strigă, iar câteva ridică paharele lor roşii. Kiera continuă.

— Evenimentul acesta dedicat fetelor este senzațional şi am strâns o groază de bani pentru echipa de fotbal feminin, destul cât să putem cumpăra echipamente din acest secol, cred. Aşa că vă mulțumesc pentru că ați venit. Gata, dați drumul la muzică.

Lumea aclamă din nou şi în curând dansăm toate, unduindu-ne armonios trupurile. O privesc pe Lucy învârtindu-se şi zbuciumându-şi buclele negre, o aud pe Claudia râzând şi fredonând (groaznic) şi îmi dau seama că asta înseamnă să fii feministă. Nu umanistă sau egalitaristă sau mai ştiu eu ce. Ci feministă. Nu e un cuvânt rău. După ziua de azi, s-ar putea să devină cuvântul meu preferat. Pentru că, de fapt, nu înseamnă decât fete care se susțin unele pe altele şi vor să fie tratate ca ființe umane într-o lume care le spune întruna că nu sunt nicidecum aşa ceva.

După încă vreo oră, afară începe să se întunece şi Kiera face un nou anunț la microfon. Sala trebuie să se închidă. Fetele huiduie, până când Kiera promite să organizeze o altă întâlnire a Tupeistelor, altă dată, iar anunțul stârneşte alte ovații. Kiera le reaminteşte fetelor să plece acasă pe jos dacă au băut prea multă „limonadă pentru adulți“ şi să meargă în grupuri.

— Eu pot să conduc fără probleme, zice Sara. N-am băut.

Kaitlyn şi Meg pleacă împreună cu ea, dar Claudia şi cu mine convenim să mergem acasă pe jos, cu Lucy, care nu stă prea departe de sală şi a venit tot pe jos.

— Poate că ar trebui mai întâi să încercăm să dăm o mână de ajutor la curățenie?

Propunerea vine de la Claudia, care arată spre Kiera şi Amaya şi alte câteva fete care strâng mesele pliante şi aruncă paharele în saci mari de plastic pentru gunoi.

— Da, ar fi frumos, e de acord şi Lucy.

Ea şi Claudia se grăbesc să le ajute, iar eu mă ofer să duc la tomberon câțiva dintre sacii cu gunoi.

Împing uşa din spate şi aerul fierbinte şi umed al nopții mă împresoară ca o îmbrățişare prea strânsă. Când o deschid, uşa scrâşneşte peste pietrişul din parcare.

— Hei, bună, se aude din apropiere o voce feminină.

Ridic privirea şi clipesc, încercând să îmi obişnuiesc ochii cu întunericul. Le văd pe Marisela şi Jane dezlipindu-se dintr-o îmbrățişare despre care pot doar să presupun că e mai mult decât prietenească. Jane îşi trage în jos tricoul. Marisela tuşeşte. Am dat peste un secret şi, dacă nu ar fi aşa de întuneric, Marisela şi Jane ar putea să vadă în ce hal m-am înroşit.

— Încercam doar să arunc astea, zic, arătând anemic spre sacii de la picioarele mele. Îmi pare rău că v-am întrerupt.

Sper că tonul meu spune că e OK. La East Rockport sunt doi băieți care şi-au recunoscut homosexualitatea, amândoi sunt în clase terminale şi amândoi sunt la secția de teatru. Stau mereu împreună şi, chiar dacă eu nu cred că sunt împreună, toată lumea crede asta, iar ei sunt mereu calul de bătaie al celor care fac glume cretine şi promit să se roage pentru izbăvirea lor. Înțeleg de ce probabil fiecare dintre ei are un calendar în care urmăresc câte zile au mai rămas până ce vor putea să plece din locul ăsta.

Nu cunosc însă nicio fată care să fi declarat că e lesbiană de când sunt eu în Liceul East Rockport. Adică, zvonuri au existat, evident. Dar au rămas doar atât. Zvonuri.

— Să nu spui la nimeni, da? zice Marisela, lăsând nerostit — dar evident — acel ceva pe care nu trebuie să îl spun.

— N-o să spun nimănui, îi răspund apăsat şi clatin din cap.

Şi chiar n-o să spun. Nici măcar lui Lucy sau Claudiei. Pentru că, într-un oraş ca East Rockport, ce se petrece între Marisela şi Jane este acel gen de lucru pe care nu poți risca să îl cunoască prea multă lume.

— Mersi, zice Jane.

Îşi încrucişează braţele pe piept şi evită să mă privească în ochi. Îmi e cumva milă de ea şi de Marisela.

— Stai să te ajut, se oferă aceasta din urmă şi îmi ia unul din sacii de gunoi.

Îi aruncăm amândouă în tomberonul albastru din spatele sălii.

— OK, zic. Păi, eu mă întorc înăuntru.

— Bine, spune Marisela.

Apoi, după o clipă, continuă:

— A fost distractiv în seara asta. Cred că a fost cea mai mişto seară de când mă ştiu.

Vorbeşte lent, semn că a băut şi ea destul de multă limonadă, iar Jane îşi întoarce privirea spre ea şi zâmbeşte cu toată gura, de i se văd şi gingiile.

— Da, chiar fost fain, zic, zâmbind la rândul meu.

Cât timp Claudia şi cu mine o conducem pe Lucy până acasă, o ţinem tot într-un căscat şi abia dacă ne putem târî picioarele pe trotuar.

— Dacă vreţi, se oferă Lucy, puteţi să rămâneţi la mine peste noapte sau pot să vă duc eu cu maşina. N-am băut decât un pahar din limonada aia, şi asta a fost acum câteva ore.

Acceptăm oferta lui Lucy de a ne duce acasă, pentru că ai noştri sunt treji şi ne aşteaptă şi nici nu avem ce ne trebuie ca să dormim la ea. Îi trimit mamei mesaj că sunt pe drum. Când Lucy ajunge cu mine acasă, Claudia e deja pe jumătate adormită, pe bancheta din spate.

— Noapte bună, Claudia, îi murmur peste umăr.

— Îhî…

— Mă bucur tare mult că a organizat Kiera toată treaba asta, zice Lucy. Dacă n-aş şti că îi sperii pe bunici şi pe maică-ta, aş claxona de fericire.

Întind eu mâna şi apăs pe claxonul maşinii lui Lucy de două ori — tiii-tiii.

— Ce dracu'? exclamă Claudia şi se ridică brusc în capul oaselor, clipind şi frecându-se la ochi.

Lucy şi cu mine râdem.

— Tupeu! strig când cobor din maşină.

— Tupeu! strigă şi Lucy.

Apoi claxonează încă o dată şi demarează.

Mama apare în uşă să mă întâmpine.

— Viv, ce se întâmplă? Ai pățit ceva?

Îi zâmbesc, o trag spre mine şi o îmbrățişez cu drag.

— Iartă-mă, ne prosteam şi noi.

— Duhneşti!

— Da, asta e…

Deschid frigiderul după ceva rece de băut. Îmi torn nişte suc de portocale.

— Deci cum a fost? mă întreabă.

I-am spus mamei că o să merg la o strângere de fonduri pentru echipa de fotbal, unde vin numai fete, dar nu i-am dat cine ştie ce detalii.

— Mami, a fost foarte distractiv, dar sunt frântă de oboseală.

Vreau să mă bag în pat cât am încă proaspete în minte amintirile acestei seri, ca să adorm în timp ce le reiau în gând.

— Au venit multe fete? vrea să ştie mama.

Stă aplecată peste blatul din bucătărie, cu ochii la cum dau peste cap paharul de suc din doar câteva înghițituri. Nu mi-am dat seama cât de sete îmi era.

— Da, zic şi pun paharul în chiuvetă. O grămadă.

— Minunat. Îmi place ideea. Cine a organizat colecta, mai exact?

Începe să mă doară puțin capul. Poate că e de la limonadă. Mă frec la tâmple şi închid ochii.

— Fetele din echipa de fotbal şi alte câteva, îi spun şi mă duc spre coridor.

— M-am întâlnit întâmplător cu mama Claudiei şi ea mi-a zis că e vorba despre un grup numit Tupeu? A văzut fluturaşul la Claudia.

Mă opresc în dreptul uşii de la camera mea, cu spatele la mama.

— A, da…

Mă surprinde că prietena mea nu a ținut fluturaşul ascuns mai bine.

Inima începe să îmi bată repede. Oare să-i spun mamei despre fanzin? Probabil că o să i se pară cool şi chiar ar putea avea nişte sfaturi valabile despre cum să continui.

Îmi dau însă seama deodată că Tupeu nu este doar despre mine. Şi în mod clar nu e despre mama. Tupeu e o mişcare care aparține tuturor fetelor din Liceul East Rockport. Spiritul petrecerii de la Sala Veteranilor este al nostru şi numai al nostru.

— Eşti şi tu băgată în treaba asta? zice mama, care nu se dă bătută. Mă refer la Tupeu. E un nume cool.

— Păi, m-am dus în seara asta acolo, aşa că, da, într-un fel sunt implicată, îi răspund, în timp ce mă dezbrac de haine şi îmi caut pijamaua. Mamă, vreau să mă culc, da? Mi-e somn de nu mai pot. Am dansat şi chestii şi mă dor toate alea. Nu vrei să vorbim mâine?

În sfârşit, îmi adun curajul să mă întorc şi să mă uit la ea.

— Sigur, da, hai că vorbim mâine, e mama de acord, dar privirea îi e un pic tristă, vocea îi pare puțin melancolică. Arăți ca şi cum te-ai fi distrat bine.

— Chiar m-am distrat, mami, pe cuvânt, îi răspund şi o sărut pe obraz.

După ce pleacă, îmi verific telefonul şi mă prăbuşesc pe pat. Am câteva mesaje de la Seth. În ultimul îmi scrie:

Cum a fost? Distracție, sper.

Îi tastez un răspuns rapid.

Suuuuuuper distractiv, mersi de întrebare, îți spun mai multe mâine, că mi-e somn! xo

Îmi las telefonul pe jos şi adorm, cu mintea plină de imaginile fetelor care dansau împreună, zâmbeau şi se țineau de mână şi descopereau că sunt îndreptățite să spună ce gândesc.

Întâlnirea din Sala Veteranilor a schimbat energiile din şcoală — în sens pozitiv. Fete care în mod normal nu prea relaționează între ele se salută pe culoar şi îşi zâmbesc atunci când trec una pe lângă cealaltă. Adică, lucrurile sunt în multe privințe neschimbate — îi aud pe băieți certându-se pe tema Emmei Johnson, dacă merita sau nu să câştige Nebunia Lunii Martie, deşi nu e în ultimii doi ani de liceu, iar Mitchell şi prietenii lui încă le mai cer fetelor să le facă sandviciuri şi încearcă în continuare câte un brânci-şi-pipăială —, totuşi, în acele prime câteva zile de după evenimentul pus la cale de Kiera ceva a fost altfel. Ca şi cum suntem toate puțin mai conştiente. Mai treze.

— Mă întreb dacă autoarele Tupeului, oricine ar fi, sunt din clasa a XII-a, zice Claudia când ne întâlnim cu Lucy în fața şcolii, înainte să sune de prima oră. Când o să termine liceul, poate că buletinul n-o să mai apară.

— Mda, zice Lucy, strângându-şi părul în coadă de cal, dar chiar dacă autoarele sunt în ultimul an, aproape că nu contează. După sâmbăta trecută, nu aveți senzația că Tupeistele ar putea continua să existe, orice ar fi?

— Deci nu crezi că l-a lansat Kiera? o întreabă Claudia.

Lucy clatină din cap.

— Nu cred. Fluturaşul Kierei arăta altfel decât buletinele. Aşa cum şi fluturaşul meu pentru vânzarea de prăjituri arăta altfel. Pentru că nici eu nu sunt cea care a făcut buletinele.

— Cred că Lucy are dreptate, spun.

— Deci zici că nu Kiera a făcut buletinele? întreabă Claudia.

— Da, asta zic. Dar ideea e că nu contează deloc cine le-a făcut, chiar dacă o să termine şcoala. Pentru că Tupeu e ceva ce aparține tuturor.

Mă uit la Claudia, ezit, apoi spun:

— Adică, eu cred că aparține fetelor pe care le interesează să fie feministe.

Claudia nu îmi răspunde. Dă doar din cap, ca şi cum ar vrea să se mai gândească. În clipa aceea, îmi vibrează telefonul.

Vino la intrarea principală, n-o să-ți vină să crezi!

— E Sara, zic, zgâindu-mă la mesaj. Se întâmplă ceva în fața şcolii.

Ocolim clădirea spre treptele de la intrarea din față. În jurul scărilor care duc spre cele două uşi de metal mari şi cenuşii, e adunată o grămadă de lume. Uşile abia dacă se văd, pentru că sunt acoperite cu fluturaşi mici, roz-strălucitor. Rumoarea elevilor creşte cu fiecare clipă care trece.

Sara ne zăreşte şi vine în fugă la noi, cu un fluturaş în mână. Cu răsuflarea tăiată, ni-l întinde, iar noi ne holbăm la el.

— Frate, zice Lucy, ce dracu'?

Pentru că, efectiv, nu e altceva de zis.

PROTEST TUPEU!!!

VINEREA ASTA
LA ÎNCEPUTUL ORELOR

M-AM SĂTURAT SĂ TAC.
MITCHELL WILSON A ÎNCERCAT
SĂ MĂ VIOLEZE LA O PETRECERE.
NU MAI VREAU SĂ TAC!
DIRECTORUL WILSON ȘI CONDUCEREA LICEULUI

AU REFUZAT SĂ MĂ ASCULTE!

DACĂ SUSȚINEȚI ACEST PROTEST,
SUSȚINEȚI TOATE FETELE,
SUSȚINEȚI O MIȘCARE

CARE REFUZĂ SĂ TOLEREZE
VIOLENȚA ÎMPOTRIVA FETELOR!

Capitolul 22

Bineînțeles că nu se vorbeşte decât despre asta. Ciudat, însă la East Rockport aproape că e mai linişte ca de obicei. Pentru că lumea este aşa de şocată de fluturaşi, încât se vorbeşte în şoaptă, cu glas scăzut. Parcă ne ferim şi să deschidem gura; mai degrabă ne uităm unii la alții cu o expresie care zice: „Îți vine să crezi?“

Ici şi colo mai prind frânturi de conversație.

— L-a văzut cineva pe Mitchell?

— Cine crezi că a făcut asta?

— O fi adevărat?

Lucy trebuie să ne părăsească, se duce la prima oră, dar Claudia şi cu mine mergem împreună la ora de istorie. Claudia ține mâna încleştată pe fluturaş şi ochii îi trec iar şi iar peste cuvintele scrise pe el.

— Claudia, fii atentă, îi zic, trăgând-o de umăr. Era cât pe ce să te loveşti de un perete.

— Ce? face Claudia, ridicând în sfârşit ochii la mine. A, scuze.

— Eşti OK?

Se încruntă şi clatină din cap. Nu e nevoie de vorbe ca să îmi dau seama la ce se gândeşte când se uită țintă la fluturaş. Aş fi putut să fiu eu…

Claudia intră la ora de istorie, dar, când sunt gata să păşesc şi eu în clasă, de după colț apare Seth, cu un fluturaş în mână, la fel ca toată lumea. Se apleacă să mă sărute, dar eu sunt ca de gheață. Nu am chef de sărutat.

— Ai pățit ceva? mă întreabă, retrăgându-se un pas.

E ofensat şi, o clipă, asta i se vede pe chip. Mă prefac să nu fi observat.

— Nu, sunt bine, zic. Doar că… fluturaşul ăsta… E tulburător.

— Ştiu. Ai idee cine a făcut-o?

Clatin din cap că nu.

— Crezi că e adevărat?

Acum e rândul meu să mă dau în spate. Gâtlejul mi se crispează. Mă apasă ceva în piept.

— Sigur că e adevărat, spun.

Mă uit împrejur şi îi spun cu glas foarte scăzut:

— Ți-am zis doar ce i-a făcut Claudiei.

Seth dă din cap, ca şi cum ar fi uitat cu totul de Claudia.

— Da, sigur… Adică, ştiu că a făcut ce mi-ai zis. Şi e dezgustător. Dar fata asta — zice şi ridică fluturaşul în aer — spune că a încercat să o violeze.

— Ştiu. Şi?

— E totuşi o acuzație foarte serioasă pe care să i-o aduci unui tip, atâta tot.

Nici măcar nu ştiu ce să zic. Mă uit fix la Seth. Vreau ca el să fie de partea mea. Să o apere pe fata asta împreună cu mine.

— Uite ce e, nu spun că nu e adevărat, zice Seth, agitat. Doar că e o acuzație destul de serioasă şi eu sunt, gen, surprins că a dat-o aşa, pe față, în loc să lase conducerea să se ocupe.

— Dar a zis că n-au vrut să o asculte, şi când Claudia s-a dus la conducerea şcolii, i-au zis să profite de vacanța de iarnă ca să uite ce s-a întâmplat.

Simt că îmi iau foc obrajii. Trag de bretelele rucsacului ca să-l lipesc mai tare de mine.

— Ştii, zic, o să întârzii.

— Bine, în regulă, îmi spuneam şi eu părerea. Nu spun că nu s-a întâmplat.

— Mie mi se pare că aşa a sunat, mă răstesc eu. Ca şi când chiar asta spuneai.

— Vivian, stai, calmează-te. Nu vreau…

— Hai că vorbim mai încolo, spun, furioasă. Şi să nu-mi spui tu mie să mă calmez.

Seth se dă înapoi, de parcă i-am tras un pumn zdravăn în plex.

Intru în clasă, clipesc des ca să îmi opresc lacrimile care nu ştiam că ameninţă să o ia la vale pe obraji.

— Eşti bine? mă întreabă Claudia când mă aşez în banca din faţa ei.

— M-am…

Caut cuvântul potrivit, dar nu există.

— M-am certat cu Seth. A zis că se întreabă dacă fata care a făcut fluturaşul spune sau nu adevărul.

Exact atunci se sună de intrare, însă profesoara noastră, doamna Robbins, nu e la catedră. Toată lumea vorbeşte numai despre fluturaşi. Claudia se apleacă spre mine, cu o expresie preocupată.

— Îmi pare rău, Vivvy. Ce s-a întâmplat?

Nu apuc totuşi să-i răspund, pentru că brusc apare doamna Robbins, care intră în clasă cu un pas mai hotărât decât a avut vreodată. Bate din palme şi strigă la noi să facem linişte.

— Tocmai vin de la o şedinţă urgentă a cadrelor didactice, zice, cu aerul că o şedinţă urgentă a cadrelor didactice ar fi echivalentul unor tratative pentru dezarmare nucleară. Directorul Wilson urmează să facă un anunţ. Trebuie să îl ascultaţi cu mare atenţie.

Se uită la noi toţi, dar se vede că privirea ei îngheţată zăboveşte ceva mai mult asupra fetelor.

După câteva clipe, în staţia radio se aude un piuit scurt. Apoi directorul Wilson începe să vorbească şi vocea lui fornăită tremură de furie.

— Elevi ai Liceului East Rockport, mi s-a adus la cunoştinţă că prin şcoală circulă un fluturaş care vă îndeamnă să luaţi parte la un protest organizat mâine.

Mi-l imaginez stând la el în birou, în picioare, şi vorbind la microfon ca dictatorul cine ştie cărei ţărişoare.

— Orice elev care va chiuli de la ore ca să participe va fi imediat suspendat şi tot imediat voi deschide procesul exmatriculării definitive, continuă directorul.

La auzul vorbelor lui, toate capetele se întorc şi încep şuşotelile. Doamna Robbins bate iar din palme şi strigă:

— Atenţie, elevi!

— În ce priveşte situaţia în sine semnalată de fluturaş, continuă directorul Wilson, vă informez că la nivelul conducerii se cercetează aceste acuzaţii. Evident, principala noastră preocupare este siguranţa elevilor.

Vorbele lui sunt doar de formă şi într-atât de rizibile, că nu pot să mă abţin şi mă întorc în scaun, să dau ochii peste cap la Claudia şi Sara. Nu îmi pasă dacă doamna Robbins mă vede.

— Acum, înapoi la oră, zice directorul. Personalul nostru de pază se ocupă chiar acum să îndepărteze fluturaşii. Orice alt fluturaş descoperit va fi confiscat.

Mă întorc cu fața spre catedră şi clocotesc de furie. Directorul cercetează acuzațiile care îl vizează chiar pe ticălosul de fiu-său. Mai degrabă aş crede că e posibilă o vizită a marțienilor în timpul pauzei de prânz.

Doamna Robbins încearcă să îşi țină ora, dar cu toții suntem neatenți. Mintea mi se învârte în cerc, mă tot gândesc la Seth şi la grevă. Când se sună de pauză, Claudia ne întreabă, pe Sara şi pe mine, dacă vineri participăm la protest.

— Cred că da, zic, în timp ce ne croim drum pe culoar.

Mă surprind vorbele ieşite din gura mea. Dar este singurul răspuns posibil. Singurul care e logic.

— Nu te temi că o să fii exmatriculată? mă întreabă Claudia preocupată, schimonosindu-şi gura.

O fată pe care nu o ştiu chiar aşa de bine — e doar în clasa a IX-a, cred — aude ce vorbim.

— Ştiți ce, zice, Wilson nu poate să ne exmatriculeze dacă mergem toate la protest. Tupeistele ripostează, corect?

Mi-o amintesc de la colecta din Sala Veteranilor şi în clipa aceea ştiu cu certitudine că mişcarea Tupeistelor nu îmi mai aparține. E un gând emoționant şi terifiant în acelaşi timp.

Exact atunci începe să țârâie telefonul Claudiei, care se uită la el şi pufneşte.

— Ce-i? întreabă Sara, alarmată.

— Verificați-vă telefoanele, zice Claudia. Meg ne-a trimis un mesaj.

Wilson a scos-o pe Lucy din clasă de la prima oră… nu s-a mai întors. Era FURIOS.

— Rahat! zic eu. De ce a trebuit să fie aşa de conştiincioasă şi să înregistreze cererea aia pentru vânzarea de prăjituri?

— Dar nu ea a făcut fluturaşii, nu? întreabă Sara.

— Nu, dar Wilson vrea doar să aibă pe cine să dea vina, explic eu.

Mi-o amintesc pe Lucy plângând la ea în cameră, îngrijorată de bursa pentru facultate. Mi se strânge stomacul.

— Doamne, sper că n-a chemat-o decât ca să o chestioneze.

Vine şi ora de engleză, dar nici urmă de Lucy, nimeni n-a văzut-o şi nu apare la clasă. De fapt, nici pe Mitchell Wilson nu l-a văzut nimeni, şi asta provoacă murmure. Când Seth intră în clasă, nu se uită la mine şi nici eu nu-l privesc. Înghit cu greu şi încerc să ignor durerea pe care o simt în gât. Îmi muşc obrazul pe interior ca să nu plâng. Totul mi se pare complet de rahat.

Înainte ca domnul Davies să înceapă ora, îi trimit lui Lucy un mesaj, pentru a zecea oară.

Unde eşti???? Te rog spune-mi că eşti bine.

Nimic.

În fine, la sfârşitul zilei, îmi răspunde.

Am fost exmatriculată. Sunt praf… te rog, poţi să vii la mine? Dar numai tu, bine? Nu suport mii de întrebări de la toată lumea.

Îi scriu imediat înapoi.

Ajung eu cumva la tine, promit.

O iau la fugă pe coridoare, să o caut pe Claudia, sperând că a împrumutat maşina mamei ei ca să vină la şcoală, aşa cum mai face uneori. Când dau de ea, îi spun ce s-a întâmplat şi o întreb dacă poate să mă ducă până la Lucy. Acceptă fără să ezite.

Pe drum, îi spun Claudiei că Lucy vrea să merg doar eu la ea.

— Nu te supăra.

Mă gândesc la cum eram la începutul anului. La vremurile când reacționa cu oarecare iritare față de Lucy.

Claudia dă din cap.

— E în regulă. Înțeleg, zice şi opreşte în dreptul casei unde locuieşte bunica lui Lucy. Spune-i că îmi pare rău, bine?

Îi zâmbesc celei mai bune prietene de când mă ştiu şi dau să deschid portiera.

— Hei, face Claudia şi mă opreşte.

Mă întorc şi o văd privindu-mă insistent. Îşi muşcă buza de jos.

— Ce-i? Eşti bine?

— Da, atâta că…

Vocea îi tremură uşor.

— Cred că vreau să particip şi eu la protest. Ştiu că e o nebunie, poate. Dar o parte din mine chiar vrea s-o facă. Să-i ia dracu' şi pe Mitchell Wilson, şi pe taică-său!

Zâmbesc cu toată gura şi mă întind să o îmbrățişez.

— Eşti foarte tare, îi şoptesc la ureche. Şi o prietenă foarte bună.

Îmbrățişarea ei îmi lasă o senzație de bine, de căldură şi familiaritate.

— Te iubesc, Viv, îmi şopteşte la rândul ei.

— Şi eu te iubesc.

Când bat la uşa din față a casei, îmi deschide bunica lui Lucy, încruntată, cu colțurile gurii lăsate.

— Nu sunt sigură dacă ar trebui să te las să intri, zice. Lucy nu a avut niciodată necazuri la şcoala dinainte. Suspendată? Qué barbaridad![15]

— Abuelita, te rog, las-o să intre! se aude din capătul scării vocea lui Lucy, speriată şi tensionată.

Bunica lui Lucy îşi dă discret ochii peste cap şi face un pas înapoi. Ajung repede în camera înghesuită a lui Lucy. Prietena mea stă ghemuită pe pat, cu ochii roşii de atâta plâns.

— Sunt varză.

Întinde mâna spre maldărul de şervețele mototolite răsfirate în fața ei, alege unul relativ curat şi se şterge la ochi cu el.

— Vai, Lucy, îmi pare rău, îi spun, după ce mă aşez pe pat.

Toată vina pe care o simțisem atunci când Lucy a fost trimisă acasă, după şedința despre stickere, începe să urce iar în mine şi simt că mă ia cu greață.

— Ce s-a întâmplat?

Cu fraze lungi şi repezite, punctate de suspine înăbuşite, Lucy îmi povesteşte cum a fost scoasă cu forța de la prima oră şi dusă la biroul directorului Wilson („E ca un altar închinat echipei de fotbal american acolo, dacă vrei să ştii.“) Şi cum directorul Wilson a acuzat-o că ea a făcut fluturaşul, de vreme ce pe el apărea cuvântul Tupeu. Când Lucy a negat şi a refuzat să ofere vreo informație, directorul Wilson i-a spus că nu o crede.

— Deci, crede că tu l-ai acuzat pe Mitchell că a încercat să te violeze?

— Asta e chestia, zice Lucy, ridicându-se în capul oaselor şi frecându-se la ochi. Ştie că nu pe mine a încercat să mă violeze — ceea ce e adevărat —, dar m-a tot acuzat că eu am făcut fluturaşul.

— Deci, crezi că ştie pe cine a încercat să violeze Mitchell?

Lucy ridică din umeri, ia în mână şervețelul, îl face ghem şi îl aruncă pe jos, la marginea patului.

— Da… Adică, în fluturaş se spune că fata s-a dus şi i-a spus directorului, aşa că trebuie să ştie.

— Şi acum ce? o întreb, încruntată.

— Mâine sunt suspendată, zice. Nu mă exmatriculează, dar zice că anul viitor o să ia legătura cu toate colegiile la care aplic, să îi informeze despre ce am făcut.

La faza asta mă aştept să înceapă să se jelească, dar ea se trage cu spatele la perete şi se uită în gol, paralizată.

— Mi-aş dori să aflu care fete au făcut revista, zice. Le-aş întreba ce dracu' să fac mai departe.

Inima începe să îmi bată tare şi mi se pune un nod în gât. Deschid gura, dar o închid la loc.

Nu pot să o fac. Dar trebuie s-o fac.

— Deci, continuă Lucy, mâine n-o să fiu la şcoală. S-a asigurat directorul să nu fiu acolo la protest. De vreme ce crede că eu sunt lidera Tupeistelor, probabil crede că dacă lipsesc n-o să pot influența prea tare acțiunea.

Odată ce am s-o spun, nu mai e cale de întoarcere.

Îmi privesc mâinile. S-au încleştat aşa de tare pe cuvertura cu flori de lavandă a lui Lucy, că mi s-au umflat venele de la nodurile degetelor.

— Trebuie să-ți spun ceva, zic, şi e prea târziu să mă mai opresc.

— Ce?

Înghit cu greu. Trag adânc aer în piept.

— Eu am făcut toate numerele din Tupeu, spun în sfârşit. Lumea le spune buletine, dar sunt fanzine. Eu am făcut stickerele şi am pus la cale chestia cu halatele de baie şi pe aia cu steluțe şi inimioare pe mâini. Eu am fost. M-am inspirat de la Fetele Rrrrebele, un grup din care a făcut parte mama în

anii ’90. Singurul om în afară de mine care ştie e Seth, dar cred că acum ne-am despărțit sau ceva… Dar eu am făcut-o. Eu am început totul.

Începe să mi se strângă gâtlejul. Înghit şi simt că-mi arde fața.

Lucy se uită la mine şi apoi, încet, trupul îi alunecă jos din pat, până ajunge pe podea.

— Lucy?

Se uită în sus la mine şi zice, încet şi apăsat:

— Faci mişto de mine.

— Nu, spun, clătinând din cap. E adevărat.

Inima încă îmi bate repede şi încearcă să țină pasul cu ceea ce tocmai am făcut.

— Dar n-ai scris şi fluturaşul de azi-dimineață? mă întreabă Lucy, îngrijorată.

— NU! Kiera a organizat chestia de la Sala Veteranilor şi tu ai făcut vânzarea de prăjituri. Dar habar n-am cine a făcut fluturaşul. Sau cine a pus stickerele pe maşina directorului Wilson.

— Pe bune, Viv? exclamă Lucy şi se ridică în picioare.

— Eşti supărată pe mine?

Simt că mi se umezesc ochii, dar îmi țin lacrimile în frâu. Nu eu sunt cea care a dat de necaz. Lucy ar trebui să fie furioasă pe mine. Am mințit-o aşa de mult.

— De ce să fiu supărată pe tine? zice, aproape strigând. Şi de ce m-am ridicat în picioare?

Pe urmă se lasă iar să se prăbuşească pe pat.

— Lucy, nu pot să te las pe tine să plăteşti pentru asta, îi spun, cu vocea sugrumată. Nu pot să te las pe tine să dai de belea pentru protest, când nici măcar nu eşti tu cea care a născocit Tupeu.

Mă imaginez denunțându-mă singură la directorul Wilson. Buni şi bunicul vor fi scandalizați. Nu prea ştiu ce părere o să aibă mama. Dar aşa este corect să procedez.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus până acum. Probabil că ar fi trebuit s-o fac. Toată treaba asta a scăpat pur şi simplu se sub control.

Lucy se ridică în capul oaselor.

— Vai, Viv, nu-i nimic. Mă rog, cred că mă deranjează puțin că nu mi-ai spus. Dar adevărul e că mişcarea Tupeistelor aproape că a fost mai puternică pentru că n-a avut o lideră, ştii? Gen, înțeleg de ce ai făcut lucrurile în felul ăsta.

Apoi îmi aruncă un surâs trist.

— Şi oricum, poate că e mai bine că n-am ştiut. Am avut mereu probleme să-mi țin gura.

Reuşesc să zâmbesc. E drăguț din partea ei că reacționează aşa de bine. Şi totuşi…

— Trebuie să mă duc să discut cu Wilson, îi spun. Trebuie!

— Crezi? Deja m-a scos pe mine țap ispăşitor pentru că mi-am pus numele pe formular. Probabil că Wilson nici măcar nu te-ar crede. Şi mai degrabă ar da vina pe o mexicancă din alt oraş decât pe o fată albă şi drăguță care a trăit toată viața ei aici.

Mă întind pe spate. O crăpătură subțire traversează tavanul. O urmăresc cu privirea până când ochii mi se umplu în sfârşit de lacrimi. Le las să îmi curgă pe obraji, nici măcar nu încerc să le opresc.

— Viv?

— Totul s-a dus de râpă, zic. Mişcarea Tupeistelor mi-a scăpat de sub control. Iar acuma Seth şi cu mine ne-am certat şi tu ai necazuri şi totul e varză. Şi la ce bun? N-o să se schimbe nimic. Nimic. Ar fi trebuit să fac aşa cum mi-a zis mama şi să nu ies în evidență, să ajung la facultate şi să scap de aici.

— Nu, Viv, zice Lucy şi mă scutură. Nu. Ce vorbeşti acolo? A meritat să faci toate numerele astea din Tupeu. Gândeşte-te la sâmbăta trecută. Gândeşte-te la faptul că fata aia pe care a agresat-o Mitchell n-ar fi dat lucrurile în vileag dacă nu exista Tupeu. La dracu', recunoaşte măcar că fanzinul tău e motivul pentru care noi două am devenit prietene.

Ridic privirea spre Lucy şi zâmbesc. În spatele ei zăresc bilețelele galbene cu citatul din Audre Lorde.

TĂCEREA TA NU TE VA PROTEJA.

— Crezi că ar trebui să merg la protest? o întreb.

Lucy se uită fix în ochii mei şi dă din cap.

— Ştii răspunsul, zice. Mie nici măcar nu-mi pasă dacă iau toată vina asupra mea. Pentru mine merită, dacă protestul o să aibă loc până la urmă. O să scriu un eseu despre el pentru înscrierea la facultate. Dacă nu vine nimeni la protest e ca şi cum aş fi fost suspendată de pomană. Înseamnă că Wilson câştigă.

Dau din cap şi ştiu că Lucy are dreptate.

— Cine crezi că a făcut fluturaşul? o întreb.

— Nu ştiu. Treaba aiurea e că ar putea să fie aproape oricare dintre fete. Dar, indiferent cine e, fata spune adevărul. Eu o cred din toată inima.

Mă crispez când îmi amintesc de îndoielile lui Seth. Îi povestesc lui Lucy despre discuția mea cu el de mai devreme.

— Uneori cred că până şi celor mai buni dintre tipi le vine greu să înțeleagă, zice Lucy pe un ton trist. Şi cred că Seth e un tip cu adevărat

super. Pe bune. Dar dacă el nu a trecut prin aşa ceva, nici nu are cum să înțeleagă, cred.

— Crezi că e un tip super? întreb cu glasul sugrumat de lacrimi.

— Da, zice Lucy, asta cred.

— Lucy, continui eu cu voce tremurătoare. Mă bucur aşa de mult că suntem prietene.

— Şi eu, îmi zâmbeşte Lucy. Şi tot nu-mi vine să cred că tu ai făcut buletinele alea.

— Fanzine! Se numesc fanzine.

— OK, fanzine, repetă şi dă ochii peste cap.

Se întinde să mă ia în brațe. O îmbrățişare zdravănă, adevărată, care vrea să-mi spună: „Am înțeles. Sunt aici pentru tine“.

*

Bunica lui Lucy nu vrea să o lase să mă ducă acasă cu maşina, aşa că trebuie să fac pe jos tot drumul de la ea până la mine acasă, un drum lung. Pe la jumătatea lui, îmi bâzâie telefonul. E un mesaj de la mama.

Tocmai am primit un mesaj automat de la şcoala ta… ceva despre un protest?

Fir-ar! Wilson trage toate semnalele de alarmă.

Mda, e o poveste mai lungă… o fată l-a acuzat pe Mitchell Wilson că a încercat să o violeze. Şi nişte fete organizează un protest pentru că şcoala nu face nimic în privința asta.

Omit deliberat să-i spun care a fost rolul meu în crearea mişcării care a culminat cu acest protest.

Telefonul începe să sune la doar câteva secunde după ce trimit mesajul. Mă opresc în mijlocul trotuarului ca să răspund.

— Mami?

— Ce se petrece în şcoala aia? zice, fără să mă salute măcar.

Aud în fundal voci care strigă şi obişnuita hărmălaie de la urgențe.

— Exact ce ți-am scris în mesaj, îi spun.

— Doamne, parcă nu s-a schimbat nimic în toți anii ăştia, bombăne mama, cu o voce exasperată.

— Ce zicea mesajul automat?

— Doar că a fost pus la cale un protest şi că cine participă va fi suspendat şi chiar exmatriculat.

Directorul Wilson nu glumeşte, dacă a mers până acolo încât să anunțe părinții. Stau nemişcată în aerul de aprilie. Mă uit la casa din fața mea şi îmi doresc să fi fost casa mea, să fi ajuns deja acasă, să mă ascund sub cuvertura din camera mea.

— La ce oră ajungi diseară? o întreb pe mama şi brusc iar îmi vine să plâng.

— Am întâlnire cu John. Vrei să o anulez?

— Da, zic şi acum chiar că plâng din nou.

— Vivvy, ai pățit ceva? Vrei să vin acasă chiar acum?

— Mami, eu şi Seth cred că ne-am despărțit, îi spun şi lacrimile îmi curg pe obraz. Totul e varză!

— Vai, scumpo, acuma pleacă mama.

Strâng tare din ochi şi încerc să mă calmez.

— Nu, nu, e OK. Nici măcar nu sunt acasă încă. Mă întorc de la Lucy pe jos. Vino când poţi tu, da?

— Bine. Eşti sigură că nu vrei să vin chiar acum?

— Da, spun şi inspir adânc. Mi-e bine.

Mama mă pune să îi promit că o să-i dau mesaj când ajung acasă şi că mă duc la bunici dacă sunt prea supărată, dar adevărul e că singurul loc unde vreau să fiu e la mine în cameră, doar eu cu mine. Vreau să pun Bikini Kill cât se poate de tare şi să mă ghemuiesc în pat, să-mi las trupul să absoarbă textul melodiilor, până când adun destulă putere pentru a ține piept lucrurilor care o să se întâmple în continuare.

Mama mă găseşte în pat. Mă ustură în gât de la cât am plâns acasă la Lucy şi de la plânsul care m-a luat iar, imediat după ce am ajuns acasă.

Se ghemuieşte şi ea lângă mine, fără o vorbă, şi mă ia în brațe, aşa îmbrăcată în uniforma de asistentă. O vreme nu spune nimic. Stă doar lângă mine. Până şi Joan Jett vine alături de noi, de parcă ar şti că am nevoie de companie. Lipită de burta mea, se face ghem şi toarce ca un motor diesel.

— Vrei să vorbim? spune mama în sfârşit.

— Da.

Fixez cu privirea posterele formațiilor care îmi plăceau prin clasa a IX-a şi îi povestesc esențialul despre fluturaş şi protest, apoi, cu voce gâtuită, îi spun despre cearta mea cu Seth.

— Mă simt groaznic, îi zic şi mă întorc spre ea.

Mama oftează şi se ridică în capul oaselor, îşi desface părul prins în coadă şi apoi şi-l strânge la loc.

— Mai spune-mi o dată, cum s-a încheiat discuția?

— I-am spus să înceteze să-mi mai spună să mă calmez. Îmi pare rău că am zis-o, dar în acelaşi timp, nu-mi pare. Pentru că am vorbit serios.

Mama dă din cap.

— Ştii care e chestia care îmi plăcea cel mai tare la taică-tu? zice, iar eu ridic uşor din sprâncene, pentru că nu vorbim aproape niciodată despre tata. Adică, sunt multe lucruri care îmi plăceau la el, dar chestia pe care o adoram mai mult decât orice altceva era că ştiam că pot să-i spun orice şi tot eram OK. Putea să-mi sară muştarul sau să o iau razna. Puteam să mă enervez. Şi se enerva şi el pe mine. Aşa se întâmplă într-o relație. Oamenii nu sunt perfecți. Dar în adâncul meu ştiam că mă iubeşte aşa cum sunt. Ştiam că mă acceptă aşa cum sunt. Şi de aceea spun că a fost un om bun.

Mă gândesc la ce mi-a spus Lucy mai devreme.

— Seth e un tip de treabă, zic.

Mama dă iar din cap.

— Aşa se pare, din câte mi-am dat seama.

— Dar n-a înțeles chestia cu fluturaşul… ce a făcut Mitchell…

— Mai are de învățat. Treaba e că tipii sunt toți îndoctrinați cu aceleaşi rahaturi.

— Nu m-am gândit niciodată la ăsta…

— Vivvy, stai liniştită, o s-o rezolvați. Fac pariu.

Mă trage spre ea şi mă sărută pe creştet. Ridic din umeri, nu sunt prea sigură.

— Chiar dacă o rezolvăm sau nu, tot nu ştiu dacă să mă duc la protest, răspund, rozându-mi unghia de la degetul mare.

— Deci, grupul ăsta, Tupeu, a chemat la protest?

Mama e îngrijorată, i se citeşte în voce. Iar eu am gura uscată. A fost în regulă să vorbesc cu mama despre Seth. M-am simțit bine. Dar acum ne aventurăm pe un teren mai dificil.

Cu ochii la posterele mele, ca să evit contactul vizual, îi explic cum stă treaba:

— Da, pe fluturaş apărea cuvântul Tupeu, zic. Dar nimeni nu ştie exact ce fată l-a făcut.

Aş putea să îi spun mamei despre fanzinul meu. Aşa cum i-am spus lui Lucy. Aş putea. Dar am gura parcă plină cu nisip.

— Păi, nu prea pricep.

Îi arunc o privire şi îmi simt obrajii îmbujorați, aşa că întorc iar capul în altă parte.

— Grupul ăsta, Tupeu, e ca un fel de club sau ce? Cu preşedintă şi toate alea?

— Nu chiar.

Dacă ar şti ea…

Mă întorc pe-o parte, cu spatele la mama. Dacă îi spun că eu am dat naştere acestei mişcări, ar fi ca şi cum aş încredința-o unui adult, aproape ca şi cum le-aş lua-o fetelor de la liceu.

— Păi, un protest e o chestie destul de importantă, nu crezi?

Întinde mâna să mă mângâie pe cap. E un gest tandru, dar simt că îngheț.

— Da, aşa e, îi răspund, tot cu spatele la ea.

Mă decid să încerc marea cu degetul.

— Tu crezi că ar trebui să mă duc? Chiar dacă directorul Wilson amenință că exmatriculează fetele care participă?

Se lasă tăcere.

— Ironia sorții, nu? zice mama într-un final.

Mă întorc şi mă uit la ea peste umăr.

— Cum adică?

Mama clatină din cap şi îmi explică:

— De atâtea ori am insistat la buni şi bunicul că toate nebuniile mele din liceu au fost doar un mijloc de a mă lupta cu Sistemul… Şi acum tu îmi ceri voie să participi la o manifestare de nesupunere civică.

— Înțeleg… Dar tot nu mi-ai spus ce crezi că ar trebui să fac.

Inspiră adânc şi spune:

— Pe când aveam nouăsprezece ani, îmi imaginam că o să fiu o mamă care, la o întrebare ca asta, îi va spune copilului ei să meargă, clar. Dar mama în care m-am transformat în realitate vrea să-ți spună că mi-e frică. Frică de ceea ar putea să însemne asta pentru viitorul tău. Pentru facultate. Vivvy, chiar nu ştiu…

Simt un nod în stomac. Pentru că ştiu că, în final, singura persoană care va fi în stare să decidă ce e de făcut în privința protestului sunt eu. Îmi trag cuvertura peste față.

— Vrei să te las puțin singură? mă întreabă mama, cu vocea înăbuşită.

— Da.

Apoi însă scot nasul de sub cuvertură. Nu vreau să închei aşa discuția noastră. O grimasă îi strâmbă gura, semn că îşi caută cuvintele potrivite. Până la urmă, zice:

— Viv, ştii că te iubesc. Şi indiferent ce hotărăşti… orice s-ar întâmpla… o să te iubesc întotdeauna şi o să te susțin întotdeauna.

Nodul din stomac se mai destinde puțin. Dar nu suficient încât să vreau să îi spun despre Tupeu. O iubesc pe mama. Dar pur şi simplu nu cred că ar face față.

Încă are o expresie nesigură când se dă jos din pat şi iese din camera mea, cu Joan Jett pe urmele ei. Mă ascund sub cuvertură, cu telefonul lângă mine, şi aflu o grămadă de lucruri despre protest. Fetele discută dacă ar trebui sau nu să participe, şi cei mai mulți dintre băieți spun că e o prostie. Le trimit mesaje Claudiei şi celorlalte prietene ale mele şi le întreb dacă au de gând să participe. Toate îmi răspund acelaşi lucru, cu variații.

Cred că da. Dar mi-e frică.

Marisela scrie că s-a săturat ca băieții din East Rockport să se poarte ca nişte nesimțiți şi să le trateze pe fete ca şi cum sunt proprietatea lor. Toată lumea e de acord cu ea, dar câțiva băieți încep să posteze că ea acuză toți băieții de nesimțire şi se iscă o întreagă dezbatere. Kiera postează o poză cu Femeia Fantastică şi un citat al unei anume Angela Davis: „Când cineva se angajează într-o luptă, trebuie să o facă pe viață“. Caut pe net şi aflu că Angela Davis a fost o feministă de culoare, închisă pentru că a luptat să îşi susțină convingerile. Ca să fiu sinceră, prin comparație, protestul nostru pare o chestie destul de neînsemnată.

Mă lupt cu imboldul de a-i trimite un mesaj lui Seth.

El văd că nu îmi scrie nimic.

În scurt timp, mama îmi aduce nişte lasagna reîncălzită, rămasă de la cina de ieri. Mă forțez să iau câteva înghițituri.

— Aş vrea să mă culc, îi spun.

— Dar nu e nici măcar nouă.

— Da, dar dacă adorm, nu mai trebuie să mă gândesc la nimic.

Mama dă din cap şi strânge farfuria. Apoi îmi îmbrac pijamaua şi rămân în întuneric. Dar trece mult până să adorm, cu mintea vraişte şi inima bătându-mi puternic, cu gândul iar şi iar la ziua de mâine, mâine, mâine.

„Îngrozitor!“ (în spaniolă, în original). (N.t.)

Capitolul 23

Protestul ar trebui să aibă loc de la amiază şi până după ora mea de engleză. Conform fluturaşului, trebuie să ne ridicăm şi să ieşim din şcoală atunci când se sună, înainte ca profesorii să strige prezența.

La ora protestului, noi avem engleză, un curs cu prezență foarte mare. O să fie acolo nu doar Seth, ci şi Mitchell. Bineînțeles că şi Lucy ar fi prezentă, dacă n-ar fi suspendată de la ore.

Practic, nimeni nu vorbeşte decât despre asta, iar când eu şi prietenele mele ne adunăm pe treptele şcolii, ca să discutăm tot despre asta, primim toate mesaj de la Lucy.

Când începe protestul, să-mi trimiteți poze. Am o idee.

Când, a scris ea, nu dacă. Am mâna amorțită, însă reuşesc să-i răspund.

Ce idee?

O să vezi, voi doar trimiteți-mi poze cu fetele care ies la protest.

— Chiar credeți că o să aibă loc? zice Sara.

— Cred că ceva o să se întâmple, răspunde Claudia.

— Unele dintre fete au postat aseară chestii foarte dure, aşa că păreau hotărâte să participe.

— Deci voi mergeți? ne întreabă Meg.

— Cred că da, îi răspund.

Acum însă, când e iminent, simt că am un bolovan în stomac. Mă gândesc la faptul că o să fiu suspendată. Poate chiar exmatriculată. Mă şi văd stând în faţa şcolii cu alte cinci sau şase fete. Apoi îmi aduc aminte de vorbele fetei dintr-a IX-a, de acum câteva zile.

— Wilson nu poate să ne exmatriculeze dacă ieşim toate la protest.

Se sună pentru prima oară şi ne îndreptăm toate spre intrare, dar îmi simt mintea goală atât în timpul orei, cât şi când se sună şi ne ducem la dulapuri. Atmosfera în şcoală este electrizată. Nervii sunt întinşi la maximum. Profesorii stau cu toţii pe coridoare, adunaţi în grupuleţe, şi şuşotesc între ei. Nu i-am văzut niciodată aşa de implicaţi de la începerea anului şcolar.

Mă uit după Seth, dar nu-l văd.

Dau însă cu ochii de Mitchell Wilson şi maimuţoii lui, care stau împreună, ca în fiecare zi, bând Mountain Dew. Glasurile lor puternice, de băieţi siguri pe ei, răsună pe holuri şi îmi fac pielea de găină.

Dacă ies şi ei la protest, au pus-o.

N-o să iasă. N-au curaj.

În sfârşit, ora de engleză. Domnul Davies ne distribuie fişe de lucru şi îşi drege glasul, apoi priveşte la ceasul din perete.

Secundele se scurg cu greu.

Mă uit spre Seth, care a intrat în clasă fix când s-a sunat. Îmi iau privirea de la el şi mi se pare că, în clipa următoare, se uită şi el la mine, dar nu mă întorc.

Mai sunt cinci minute până la 11:15.

— Vrea cineva să citească fragmentul? ne întreabă domnul Davies.

Îşi încrucişează braţele pe piept, apoi le lasă iar în jos. Face grimase şi ne ţintuieşte pe toţi cu privirea, cu o expresie ursuză.

Nu se oferă nimeni. Într-un final, domnul Davies îl strigă pe unul dintre prietenii lui Mitchell, şi acesta, cu o voce şovăitoare, începe să citească un scurt pasaj.

— John… Steinbeck a fost un autor american… care a scris… numeroase romane. Este mai ales recunoscut pentru capodopera sa, Fructele mâniei — pentru care a câştigat premiul Pulitzer.

Tic-tac-tic-tac.

Inima începe să-mi bată cu putere. A mai rămas doar un minut. Tensiunea este aşa de mare, că îmi vine să țip.

— În 1962… John Steinbeck a câştigat… Premiul Nobel pentru Literatură. Lucrările lui Steinbeck abordează… frecvent teme privind… nedreptatea.

Țârrrrrr.

Tresărim cu toții, deodată, şi domnul Davies se îndreaptă spre computer să facă prezența, ca şi cum nu s-ar aştepta să se întâmple ceva. Toată lumea urmăreşte pe toată lumea. Vreau să mă ridic. Vreau să stau în picioare. Dar sunt încremenită. Mă uit pe coridor, în speranța că o să văd trecând vreo elevă cu pletele fluturând. Aştept cu disperare să aud zgomot de voci de la fetele care se adună să iasă în marş din şcoală.

Mitchell Wilson hăhăie pe înfundate. Mitchell Wilson este aproape sigur un violator.

Ridică-te, Vivian. Ridică-te!

Muşchii picioarelor mi se încordează şi, chiar când sunt gata să mă ridic în picioare, sunt întreruptă.

De Emma Johnson.

Regina Emma. Emma majoreta. Emma cea cu maniere de doamnă, vicepreşedinta consiliului elevilor. Acea Emma.

Se ridică în picioare, îşi scoate o carioca din buzunar şi — cu obrajii ei ca de păpuşă de porţelan, îmbujoraţi de ceva ce am înţeles repede că e furie — îşi scrie pe braţul stâng cuvântul TUPEU.

Mâna îi tremură.

Apoi se întoarce spre fundul clasei. Se uită la Mitchell cu ochii plini de o furie atât de formidabilă, încât faţa ei îmi evocă vocea lui Kathleen Hanna.

— Mitchell, zice Emma, cu glasul limpede şi tăios, du-te dracului!

Şi iese din clasă.

Nu ajunge să facă mai mult de doi paşi dincolo de uşă că mă ridic la rândul meu şi o urmez, cu pielea zbârlită şi inima în flăcări. În clipa aceea nici măcar nu îmi mai pasă dacă se mai ia vreo fată după mine. Tot ce ştiu este că nu o voi lăsa pe Emma să iasă de una singură la protest.

Până să o prind eu din urmă, Emma a ajuns deja la jumătatea coridorului. Mai sunt alte câteva fete pe la dulapuri, privind aiurea în jur, neştiind ce să facă.

— Eşti OK? o întreb.

Plânge şi lacrimile îi curg pe obraz. Machiajul ei perfect e acum întins tot. Două pârâiaşe negre îi coboară pe obraji. Şi le şterge cu mâna.

— Sun OK, zice. Dar ce facem mai departe?

— Tu ai fost, nu-i aşa? Cea care a făcut fluturaşul?

— Da, răspunde Emma dând din cap.

Primul meu impuls e să o iau în braţe, dar nu sunt sigură că ar vrea să fie atinsă.

— Hai să ieşim, îi spun, cu glasul ridicat, să mă audă şi celelalte fete. Haide să mergem la intrarea principală. O să ne decidem acolo.

— Mulțumesc, zice Emma şi suspină.

Fetele de pe coridor mă urmează şi, pe măsură ce înaintăm, încep să se deschidă uşile tot mai multor clase. Le zăresc pe Kiera şi Meg, pe Marisela, Amaya şi Kaitlyn. Când păşesc afară, pe față au o expresie de incertitudine, apoi, când văd că nu sunt singure, încep să zâmbească.

O văd şi pe Claudia. Mă vede şi ea pe mine. Scoate limba, este aşa de încântată. Începem să fim tot mai multe, şi încă foarte repede. Cel puțin jumătate dintre fetele din liceu ies la protest. Poate chiar mai multe. De îndată ce fetele din clase aud gălăgia, se încumetă şi ele să iasă. Profesorii dau buzna pe coridoare, strigă la noi că vom fi exmatriculate.

Uite ce e, Wilson nu ne poate exmatricula dacă ieşim toate.

O văd şi pe fata dintr-a IX-a, zâmbeşte aşa de tare, încât fața pare că o să i se despice în două.

Continuăm să mărşăluim, călcăm în picioare amenințările directorului Wilson şi avertismentele profesorilor. Mărşăluim pentru că toate insultele care ne-au fost adresate merită să fie călcate în picioare. Să trecem cu tăvălugul peste ele. Să le facem una cu pământul. Mărşăluim cu Converşii noştri, cu şlapii în culori pastel şi cu tocurile noastre cui. Picioarele se mişcă, ne legănăm brațele, buzele noastre sunt strânse, o line dreaptă şi tăioasă.

Mărşăluim fără o vorbă. Nici măcar nu şuşotim. Ne mişcăm doar, cu privirea la cele din fața noastră. Păr blond strâns în coadă de cal şi păr negru împletit şi păr castaniu şi păr roşcat. Păr tuns pixie sau dat pe spate şi prins cu clame ieftine ori aranjat cu grijă în bucle lejere care încă mai miros a fixativul folosit de dimineață.

Singurul sunet care se aude este scârțâitul paşilor noştri pe pardoseală. Dar dacă asculți cu destulă atenție, ne auzi bătăile inimilor.

Acum răsună clic-clacul uşilor mari şi grele, de metal, ale intrării în şcoală. Se deschid şi vedem cum lumina de afară pătrunde pe coridorul central. Clipim şi mijim puțin ochii, dar nu ne oprim din mers. Nu ne oprim, ieşim.

Nu dăm înapoi.

Când ne adunăm toate în dreptul treptelor din fața şcolii, mă aplec spre Emma.

— Vrei să le spui ceva? o întreb. Despre motivul pentru care suntem aici?

— Da, zice şi zăresc puțin din vicepreşedinta consiliului elevilor, care dă să iasă la suprafață.

Se adună şi inspiră adânc de câteva ori.

— Dar vrei să stai şi tu lângă mine?

— Da, spun. Bineînțeles.

Fetele se uită cum Emma şi cu mine ne urcăm pe treapta cea mai de sus. Se adună strâns în jurul nostru.

— Hei, fiți atente! le strig. Emma are să ne spună ceva!

Şi atunci îl văd pe Seth. Într-o parte, în fața treptelor, separat de noi, fetele. E acolo, împreună cu alți câțiva băieți — unii dintre tipii cu care stă uneori în pauza de prânz. Când vede că mă uit la el, îmi face semn din cap. Apoi ridică pumnul strâns, cu degetul mare în sus, semn că e OK. E cel mai siropos gest pe care l-a făcut vreodată. Îi răspund cu un zâmbet şi îmi concentrez iar atenția asupra Emmei.

Emma se uită la marea de fete din fața ei, iar când încearcă să vorbească, vocea i se gâtuie. Îmi pun mâna pe umărul ei şi în ochi i se citeşte recunoştința.

— Întâi de toate, începe ea, vreau să vă mulțumesc pentru că ați venit. Şi vreau să spun că n-am vrut să se ajungă aici. Când Mitchell Wilson a încercat să mă agreseze, la petrecerea de săptămâna trecută…

Vocea iarăşi i se frânge. Apoi din spate aud o fată care strigă:

— Te credem!

Emma închide ochii strâns, se calmează şi apoi continuă.

— Am reuşit să scap. Ulterior însă, când am încercat să-i spun directorului Wilson, acesta n-a vrut să mă creadă. Mi-a zis că mi-am închipuit! Că nu-i nimic şi să uit. Ei bine, n-am de gând să uit! Şi nici liceul nu vreau să uite!

La auzul cuvintelor Emmei, fetele strigă aprobator. Țipă, bat din palme şi huiduie. O zăresc pe Claudia în mulțime. Are ochii roşii de plâns. Îmi simt inima gata să explodeze.

Deodată se aud răcnete în spatele nostru. Ne întoarcem şi îi vedem pe directorul Wilson şi pe domnul Shelly şi pe toți ceilalți din conducere venind spre noi ca o haită aţâţată. Domnul Shelly are în mână un clipboard şi încearcă să scrie şi să meargă în acelaşi timp. Fălcile îi tremură, are fața roşie şi asudată.

Directorul Wilson ține un nenorocit de megafon în mână.

— Fetelor, răcneşte în megafon, vă ordon să vă aşezați în linie dreaptă, ca domnul Shelly să vă poată nota numele! Vă fac la toate formele de suspendare şi inițiez procedurile de exmatriculare.

Se repede la mine şi la Emma.

— Emma, zice directorul, lăsând jos megafonul. Ți-am zis că o se rezolve.

— Dar nu ați rezolvat nimic, domnule director Wilson! strigă Emma la el, cu pumnii strânşi.

E tulburător să o văd pe Emma Johnson cea perfectă răcnind astfel la o autoritate.

Şi e de-a dreptul formidabil!

Mă uit la mulțimea de fete. Câteva dintre ele fac poze cu telefonul.

— Să înțeleg că tu eşti răspunzătoare pentru grupul acesta, Tupeu? Tu şi Lucy Hernandez?

Emma se încruntă şi pe fața ei se vede că e încurcată.

— Da, zice, eu am organizat protestul ăsta.

— Şi tot tu ai fost în spatele celorlalte activități ale grupului Tupeu? întreabă iar directorul Wilson. Împreună cu domnişoara Hernandez?

Emma clatină din cap că nu şi ştiu că în sfârşit a sosit momentul. Mă întorc să îl privesc pe directorul Wilson drept în ochi, recunoscătoare că sunt înaltă. Deschid gura şi spun, cât pot de tare:

— Domnule director Wilson, eu am lansat mişcarea Tupeu. Eu am făcut fanzinele şi stickerele şi le-am pus prin toalete. Eu am fost!

Emma cască ochii mari şi aud cum un murmur se răspândeşte în mulțimea de fete. Ştiu că tocmai m-am condamnat să nu mai absolv niciodată liceul, dar în clipa aceasta merită din plin — mă simt atât de bine, încât mi-aş dori să pot da timpul înapoi, ca să mai spun cuvintele astea pentru prima oară în fața tuturor.

— Stați puțin, se aude o altă voce, şi când întorc capul o văd pe Kiera urcând treptele. Viv n-a fost singura fată din spatele mişcării Tupeu. Şi eu am ajutat la organizare.

Directorul Wilson se uită în jos la Kiera cum s-ar uita la o gânganie sau ca şi cum tocmai ar fi simțit un pârț. Kiera îl fixează cu privirea, neclintită.

— Kiera şi Viv n-au fost singurele, se aude încă o voce din mulțime. Şi eu am ajutat la lansarea mişcării.

Ştiu şi fără să mă uit că e Marisela.

— Aşteptați, zice altă fată. Nu sunt doar ele. Şi eu am ajutat.

E fata aceea din clasa a IX-a care a zis că directorul Wilson nu ne poate pedepsi pe toate.

— Şi eu am ajutat! vine încă o voce de undeva din mijlocul mulțimii.

E Claudia.

— Şi eu! strigă alta.

Apoi încă una. Alta. Şi alta. Şi tot aşa, până când fiecare îşi asumă cu mândrie responsabilitatea, iar directorul Wilson începe să-şi piardă cumpătul. Gâfâie tare şi îi aruncă priviri tăioase domnului Shelly.

— Notezi numele astea? se răsteşte el, şi domnul Shelly dă din cap în timp ce scrie grăbit pe clipboard.

— Uitați ce e, domnule director Wilson, spune Emma, ridicând vocea, nu v-ați prins. Noi nu mai tăcem!

Atunci îmi amintesc că ea e şefa majoretelor şi că e persoana cea mai potrivită pentru momentul acesta. Se întoarce cu fața la mulțime şi îşi duce mâinile pâlnie la gură.

— Tupeu suntem noi! strigă Emma, cu o voce plină şi pătrunzătoare. Tupeu suntem noi!

Într-o secundă repetăm şi noi cu ea, bătând din palme, 1–2–3.

— Tupeu suntem noi! Tupeu suntem noi!

Palmele îmi sunt umede de sudoare din pricina soarelui de aprilie, a emoțiilor şi bucuriei, dar aplaud şi scandez şi nu-mi pasă că directorul e la doar câțiva paşi de mine. Şi ştiu deja foarte bine că şi dacă ajung la o sută de ani, tot o să-mi amintesc această clipă.

Bat şi mai tare din palme. Strig şi mai tare.

Directorul Wilson îşi ia megafonul şi începe să răcnească, dă indicații. Strigăm şi noi, îl acoperim. Vocile noastre sunt aşa de puternice. Aşa de multe.

Aşa de frumoase.

Directorul Wilson se trage într-o parte, să discute cu domnul Shelly şi cu ceilalți din conducere. Arată cu degetul şi gesticulează, pare disperat, iar noi continuăm să strigăm. Continuăm să batem din palme. Până la urmă, îşi ia megafonul şi strigă cât îl țin plămânii:

— Restul orelor de azi se suspendă. Vom continua procedurile de exmatriculare pentru voi toate. Părăsiți campusul chiar acum!

Auzindu-l, izbucnim în chiote. Simțim că am învins. E o victorie, chiar dacă directorul Wilson încearcă să ne facă să credem că am pierdut. Mă întorc şi o privesc pe Emma Johnson, o fată cu care abia dacă am vorbit în cei trei ani de liceu. O fată cu care întotdeauna am crezut că nu am nimic în comun.

De fapt însă e doar o fată din East Rockport. Exact ca mine.

— Vivian, îți mulțumesc, îmi zice Emma şi întinde brațele, să mă îmbrățişeze.

O îmbrățişez şi eu, strâns, şi ordinele disperate ale directorului Wilson, care cere să ne dispersăm, devin doar un zgomot de fundal. Sincer, abia dacă îl mai aud.

Capitolul 24

Ne împrăştiem şi părăsim campusul în timp ce directorul Wilson continuă să urle în megafon că orele se sistează. O pierd pe Emma în înghesuiala creată. Nici pe Seth nu-l mai văd. Claudia mă ia însă de mână şi mă conduce la maşina ei Tercel. Imediat ce închidem portierele, se întoarce spre mine, cu cheile încă în mână.

— Tu ai făcut numerele alea din Tupeu? zice, cu ochii holbaţi, ca şi când acum mă vede pentru prima oară, deşi ne cunoaştem practic de când ne-am născut.

— Da, îi răspund şi simt că tot haosul şi şocul acestei după-amiezi încă vibrează în mine.

— Uau! face Claudia şi se întoarce să privească ţintă prin parbriz la fetele care se îndreaptă spre casă, unele dintre ele scandând încă „Tupeu suntem noi!“ şi bătând viguros din palme.

— Te rog, nu te supăra că nu ţi-am mărturisit, îi spun, cuprinsă de grijă că poate Claudia nu va înţelege. N-am spus nimănui. Mă rog, Seth ştie. Dar numai pentru că m-a surprins când puneam fanzinele în toalete. Şi ieri i-am spus lui Lucy. M-am simţit prost că a luat asupra ei vina pentru toate.

Claudia se întoarce iar să mă privească. Mă opresc din turuit.

— Ţi-a fost teamă că n-o să pricep? mă întreabă. De aia nu mi-ai zis?

Nu îmi dau seama dacă e jignită sau doar curioasă.

— Poate, puţin, recunosc. Dar m-am şi gândit că devine cu atât mai riscant cu cât ştie mai multă lume despre asta.

— Înțeleg, spune şi dă aprobator din cap. Şi chiar aşa e, când ai pus primul număr… poate că n-aş fi înțeles. Deloc.

— Deci nu eşti supărată?

— Nu, zice şi clatină din cap. Doar… uluită. Dar şi… oarecum mândră. Nu, nu doar oarecum. Mândră de-a dreptul.

Îmi trimite cel mai larg şi mai luminos surâs.

— Chiar dacă probabil tocmai ce am provocat suspendarea tuturor? Şi poate exmatricularea?

Claudia dă ochii peste cap.

— Ai văzut ce de fete au ieşit azi la protest? Mai mult de jumătate dintre fetele din şcoală. Sute dintre noi. Nu îmi pasă cât de bine poate Mitchell să dea cu piciorul în minge. Boul de taică-său n-o să ne poată alunga din şcoală cu un şut în cur.

Izbucnesc în râs:

— Ia te uită ce limbaj dur.

O tachinez, dar de fapt sunt aşa de uşurată că secretul a fost dezvăluit, că prietena mea mă înțelege, că e de părere că nu o să avem neplăceri.

Ridică din umeri şi spune:

— Vrei să mergem la tine? Poate mă ajuți să găsesc o cale de a-mi anunța părinții.

— Da, hai să mergem. Mama e la muncă.

Nu trece mult şi stăm întinse pe patul meu, cu sucuri şi cu telefoanele în mână, în timp ce Joan Jett s-a ghemuit între noi.

Şi aşa aflu că Lucy Hernandez a devenit virală.

Folosindu-se de pozele şi filmările făcute de fete în timpul protestului, Lucy a creat o postare pe blog, nu doar despre cele petrecute azi după-amiază, ci despre tot ce s-a întâmplat în ultimul an la Liceul East Rockport. Totul, de la spectacolele cu majorete, peste măsură de costisitoare, până la porcăria aia de brânci-şi-pipăială şi demenţa controalelor arbitrare la ţinută. A relatat toate activităţile Tupeistelor, de la halatele de baie şi până la stickere şi protest. A inclus chiar şi poze cu fanzinele pe care le-am făcut. Şi pe urmă a distribuit postarea pe toate reţelele sociale posibile.

Nu doar atât, dar a trimis-o şi către toate blogurile şi site-urile acelea feministe care îi plac — bloguri şi site-uri realizate de fete cool din New York şi Los Angeles. Fete care par să existe într-un univers paralel, care nu seamănă nicidecum cu East Rockport.

Toate au preluat şi au distribuit povestea lui Lucy.

Până spre seară, Tupeu nu mai este doar un fenomen din East Rockport. Sau din Texas. E ceva global şi se răspândeşte cu aşa viteză, că nici nu mai pare real.

FETELE DINTR-UN ORĂŞEL TEXAN SE REVOLTĂ ÎMPOTRIVA UNUI DIRECTOR DE ŞCOALĂ SEXIST [CU IMAGINI VIDEO]

TUPEISTELE RIPOSTEAZĂ — ŞI ÎL TRIMIT PE DIRECTORUL ŞCOLII LOR LA PLIMBARE!

PUTERRRREA FEMININĂ DIN LICEUL EAST ROCKPORT SE RRRREVOLTĂ

— La dracu’! zice Claudia, în timp ce citeşte ultimele titluri de articole.

Suntem deja după o pizza congelată şi am trecut la înghețată mâncată direct din cutie.

— Claudia a zis „la dracu'“, îi explic eu lui Lucy la telefon, în timp ce iau o lingură de înghețată, iar ea râde cu gura până la urechi.

— Spune-i mersi, zice Lucy. Îți vine să crezi ce s-a întâmplat?

— După cum au mers lucrurile anul ăsta, cred că şi da, şi nu. Mai eşti pedepsită?

— Da, răspunde Lucy. Slavă Domnului că ai mei nu mi-au luat telefonul. Aşa am reuşit să postez toate astea.

— Ce o să se întâmple acum? o întreb pe Lucy.

— Nu ştiu. Dar sper sincer că toată atenția stârnită înseamnă că directorul Wilson şi Mitchell nu vor rămâne nepedepsiți pentru ce a pățit Emma. Şi oricine altcineva.

— Lucy, îi spun, zâmbind în telefon, eşti o eroină.

— Ei, mă rog. Tu eşti cea care a pornit mişcarea.

— Eu am pornit-o, dar noi toate am făcut-o puternică.

— Bine, recunosc, sunt o eroină. Dar acum trebuie să mă duc să ajut la curăţenie în bucătărie.

— Nu-mi vine să cred că stai acolo, în camera ta, şi părinții tăi habar nu au că ai devenit un fenomen mondial.

— Poate doar unul american, mă contrazice Lucy.

— Ba, nu. Vorbesc despre tine şi nişte fete din Anglia.

— Vai, termină, zice, dar după voce îți dai seama că e mândră de ea.

Şi uluită.

— Ne vedem mai târziu.

— Abia aştept, îi zic.

După ce termin de vorbit cu Lucy, Claudia îşi ia ochii din telefon şi îl aruncă deoparte. Mai ia câteva linguri de înghețată şi mă întreabă:

— Deci, ce o să urmeze? Cu Wilson, adică. Nu cred că o să ne exmatriculeze, dar tu crezi că o să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Nu cred că poate s-o facă, îi răspund, în timp ce îmi verific telefonul. Hei, ia uite. Încep să dea ştirea şi site-urile locale.

Îl zăresc pe Seth în una dintre fotografiile postate de un site local de ştiri şi îmi derulez mesajele, în speranța că e vreunul de la el. Nimic.

Claudia şi cu mine ne ducem în living, cu Joan Jett pe urmele noastre, şi aici ne şi găseşte mama, nu peste multă vreme. Stăm pe canapea şi trecem în revistă posturile locale de televiziune, ascultăm cum prezentatori cu părul înfoiat vorbesc despre ceea ce ei numesc „un protest important“ la Liceul East Rockport.

— Am aflat de la radio, spune mama, uitându-se la ecranul televizorului.

Cu gura căscată şi ochii holbați, zice:

— Vivvy, scumpo. Aia eşti tu, la televizor?

Mama îşi pune telefonul pe blatul din bucătărie şi se scarpină după ureche.

— Gata, cred că în sfârşit i-am convins pe bunici că nu ajungi la închisoare.

Ghemuită în colțul canapelei, mă uit la mama. A devenit foarte tăcută de când i-am recunoscut că eu sunt cea care a inițiat mişcarea Tupeu, odată cu fanzinele, iar asta i-a declanşat Claudiei nevoia urgentă de a pleca acasă.

— Sunt supărați? o întreb spăsită pe mama.

Nu-mi răspunde, ci se duce la dulapul unde ține o sticlă mică de whisky. Îşi pune două cuburi de gheață într-un pahar de suc — poc, poc — şi apoi toarnă peste ele o cantitate nu prea mare de lichid chihlimbariu. Vorbeşte doar după ce ia o gură zdravănă.

— Nu cred că sunt supărați, Vivvy. Doar şocați.

Vine în living şi se aşază pe canapea, lângă mine.

— Vivian pe care ei o ştiu n-ar face aşa ceva.

— Dar tu eşti supărată?

O sorbitură. Încă una. Îmi bate inima. Apoi începe, cu voce blândă, alegându-şi cu grijă cuvintele:

— Cred că acum înțeleg în sfârşit că eşti fata mea mai mult decât mi-am închipuit. Şi că Vivian pe care o cunosc eu devine… un om matur.

— Şi asta e… de rău? zic şi îmi strâng genunchii la piept.

Vocea mi se frânge şi rămân chiar şi eu surprinsă.

Când mă aude, ochii mamei se umezesc aproape imediat. Şi-i apasă cu buricele degetelor, dar apoi renunță. Câteva lacrimi i se strecoară pe obraz.

— Mami, te rog să nu te superi.

Mă trag spre ea. Nu mă aşteptam, cred, ca mama să fie bucuroasă. Dar nici să se poarte aşa, că nici nu ştiu ce înseamnă.

— Vai, Vivian, dar nu sunt supărată. Sau poate zece la sută supărată, să zicem. Că ai ținut totul în secret.

Se opreşte şi din voce se simte că e uşor afectată.

— Te-ai gândit că nu poți să ai încredere în mine?

— Mamă, îmi pare rău, îi spun, frângându-mi mâinile, apăsată de vinovăție. Nu e vorba că n-aş fi avut încredere. Atâta că… a fost ceva ce am vrut să fac de una singură.

— Bine, şopteşte mama. Să ştii numai că poți întotdeauna să-mi spui orice.

— Ştiu, mamă.

Apoi, poate ca să o fac să simtă că a fost în permanență implicată, zic:

— Ştii, ideea mi-a venit de la cutia ta cu suvenire de Fată Rrrrebelă.

— Ştiam eu că ar fi trebuit să ascund cutia aia în pod, spune mama, dându-şi peste cap ochii înroşiți de lacrimi.

— Deci, nu plângi pentru că eşti supărată?

— Nu, zice şi scutură din cap. Nu, plâng pentru că… pentru că… la dracu', nici măcar nu ştiu de ce plâng. Pentru că sunt mândră şi surprinsă. Şi pentru că eu sunt bătrână şi tu eşti o copilă — dar se pare că nu mai eşti chiar o copilă. Pentru că viața e ciudată uneori şi exact când credeam că mi-am pus-o în ordine, iar se întâmplă ceva ciudat.

— Deci, chiar eşti… mândră?

Îmi arcuiesc buzele într-un fel de zâmbet plin de speranță.

Mama se uită la mine pe deasupra paharului cu whisky.

— Sincer? Da.

Zâmbetul meu devine mai larg.

Mama dă din cap şi mai ia o înghițitură din pahar.

— De fapt, zice, aproape că vreau ca directorul Wilson să încerce să vă exmatriculeze, pe tine şi pe celelalte fete.

Izbucneşte deodată în râs, aşa de tare că Joan Jett fuge din living.

— Dacă dobitocul ăla crede că o să alunge din şcoală jumătate dintre fete pentru că a încercat el să muşamalizeze o tentativă de viol, o să aibă de furcă cu mine!

Şi ridică pumnul în aer.

— OK, mamă, calmează-te.

E pe cale să îmi răspundă când se aude soneria de la intrare. E aproape nouă seara.

— John? o întreb, privind peste umăr spre uşă.

— Nu, încă e la muncă, îmi răspunde în drum spre uşă.

Câteva clipe după aceea, revine în living cu Seth.

Vai, cum e ziua asta!

— Îmi pare rău că vin aşa târziu, spune Seth, cu ochii întâi la mama, apoi la mine. Dar voiam neapărat să vorbesc cu Viv. Personal.

Am gura uscată. Mi s-a făcut pielea de găină pe braţe. Iar Seth mă priveşte cu ochii lui negri. Îmi amintesc de semnul aprobator pe care mi l-a făcut azi cu mâna, în timpul protestului.

— Bună, îi spun.

Privirea mamei face ping-pong între noi, apoi spune, în sfârşit:

— Uite ce e, sunt eu o mamă cool sau mai ştiu eu cum, dar voi rămâneţi aici, în living, iar eu mă duc la mine în dormitor. Şi o să las uşa întredeschisă.

Se uită la mine cu subînţeles şi se îndreaptă spre coridor. Dar se opreşte şi vine degrabă înapoi, să înşface sticla de whisky.

— Bună, zice Seth, după ce mama pleacă, în sfârşit.

Îşi îndeasă mâinile în buzunarele blugilor.

— Nu vrei să te aşezi?

După ce îl întreb, îmi dau seama că îmi doresc aşa de tare să se aşeze lângă mine. Gen, vreau să stea lângă mine pentru foarte mult timp.

Aşa că Seth se aşază pe canapea, dar lasă între noi un spațiu de vreo jumătate de metru. E îmbrăcat cu tricoul cu Black Flag care îmi place aşa de mult. Dă din picior şi se uită fix la televizor, deşi nu e deschis.

Cred că e emoționat.

— Ce mai protest, nu?

— Da, a fost nebunie.

— Nebunie curată. Dar a fost şi foarte mişto.

Mă trag puțin mai aproape de el şi îi dau un ghiont cu umărul. Reuşeşte să se uite la mine.

— Mersi că ai ieşit şi tu cu noi, zic.

Dă încet din cap şi buzele i se întredeschid a zâmbet când îşi aminteşte.

— Să-l fi văzut pe Mitchell după ce tu ai ieşit cu Emma şi celelalte fete s-au ridicat şi ele să vi se alăture. Arăta de parcă tocmai îi borâse cineva fix în poală.

— Chiar mi-aş fi dorit să văd asta.

Mă mai trag un milimetru spre el.

— Dacă ar fi fost să descriu scena, aş fi spus că avea privirea unuia căruia i s-a spus mereu că e imbatabil şi care realizează în cele din urmă că nu e. A fost foarte tare. Şi după aia m-am ridicat şi eu şi am ieşit.

Îmi strecor mâna spre mâna lui şi îi mângâi degetele.

— Pot?

— Sigur…

Îmi împletesc degetele cu ale lui. Are palmele umede. Nu-mi pasă. Mi se zbârleşte fiecare fir de păr din cap. Inima mi-o ia la goană. Mă uit la el şi zâmbesc, iar Seth îmi zâmbeşte şi el.

— Iartă-mă dacă m-am purtat ca un imbecil, zice repede.

Surâd.

— Nu eşti imbecil.

— N-ar fi trebuit să pun la îndoială ce scria în fluturaş. Ar fi trebuit să încerc să înțeleg mai bine ce înseamnă Tupeu.

— Ei, n-ar fi trebuit să mă aştept să fii perfect.

— Nimeni nu e perfect. Eu, mai ales. Dar promit că de acum încolo o să încerc să ascult cu mai mare atenție când mi se vorbeşte despre lucruri pe care nu le înțeleg complet pentru că sunt băiat.

— Vezi cum eşti? îi şoptesc şi privirile ni se întâlnesc. Zici că nu eşti perfect, dar răspunsul ăsta mă face să cred că eşti destul de aproape de perfecțiune.

Nu ne mai despart acum decât câțiva milimetri. Îi simt mirosul masculin. Îi văd cei trei pistrui de pe obrazul drept şi îi ating degetele. Apoi mă aplec şi îi sărut.

— Maică-ta e la ea în dormitor.

Are vocea răguşită şi ochii lui negri se uită o clipă peste umărul meu.

— În regulă, zic.

— Ce e în regulă?

— În regulă, atunci va trebui să ne sărutăm în tăcere.

— În super-tăcere, gen?

Se apleacă spre mine. Obrajii îmi ard şi tot corpul îmi tremură de nerăbdare.

— Gen super-intens şi în super-tăcere, îi răspund.

Sau, mai degrabă, încerc să îi răspund. Pentru că la al treilea sau al patrulea cuvânt, Seth deja mă sărută şi eu îl sărut înapoi şi tot ce pot spera este că mama o să rămână o vreme la ea în dormitor, pentru că la cum mă fac să mă simt săruturile lui Seth, nu ştiu dacă o să ne putem opri vreodată.

Capitolul 25

Ultima zi de şcoală e întotdeauna doar o jumătate de zi, aşa că ultima oră din anul trei de liceu este engleza, cu domnul Davies, care, cu prea puțin tam-tam, ne-a anunțat la ora precedentă că acesta e ultimul lui an la Liceul East Rockport. Ne-a spus că iese la pensie, ca să se dedice mai mult pescuitului.

Nu ştiam că la Cârciuma lui Hunter este permis pescuitul, pentru că toată lumea din oraş ştie că acolo îşi petrece domnul Davies timpul — dar, mă rog.

Deci, grație iminentei sale pensionări, domul Davies îşi petrece aceste ultime ore strângându-şi lucrurile în câteva cutii şi lăsându-ne pe noi să vorbim şi să numărăm minutele până la vacanța de vară. Lucy, Seth şi cu mine ne-am aşezat băncile într-un soi de cerc.

— Doamne, oare cât mai este? se întreabă Lucy.

Îşi mâzgăleşte cu un pix albastru inimioare şi stele peste tot pe mâini, apoi ridică una dintre ele.

— Hei, Viv, zice, îți trezeşte amintiri?

Zâmbesc, iar Seth face la fel.

— Da, aşa e. Încă îmi aduc aminte ce entuziasmată am fost în ziua aceea, când ți-am văzut mâinile.

— Dar ale mele nu te-au entuziasmat? intervine Seth ofensat.

— A, crede-mă, se bagă Lucy, a fost super-încântată când a văzut că ți le-ai desenat şi tu.

Seth izbucneşte în râs, iar eu îmi dau ochii peste cap.

Staţia radio prinde viaţă cu un bâzâit şi în difuzor se aude vocea domnului Henriquez. Îl ascultăm doar pe jumătate, în timp ce ne reaminteşte că trebuie să ne eliberăm dulapurile şi să părăsim şcoala la timp şi în mod ordonat la sfârşitul orelor.

— Vreau să închei prin a vă mulţumi încă o dată că m-aţi primit cu braţele deschise la Liceul East Rockport în aceste ultime câteva săptămâni de şcoală şi că aştept cu nerăbdare să fiu conducătorul comunităţii noastre şcolare la toamnă. Iar acum vă doresc o vară în siguranţă şi să profitaţi de ea din plin!

După câteva ovaţii sarcastice şi aplauze forţate din partea colegilor, Lucy ne întreabă ce părere avem, o să revină Henriquez sau nu.

— În orice caz, Wilson n-o să se întoarcă, zice Seth. Măcar atâta ştim.

După ce ştirile au relatat despre protest şi mişcarea Tupeu a devenit o adevărată senzaţie pe internet, ca să nu mai pomenim de tentativa propriu-zisă a directorului Wilson de a exmatricula mai bine de jumătate dintre fetele din şcoală, nu a mai durat mult până ce consiliul administrativ al şcolii a intervenit. Două săptămâni după aceea, cetăţenii de bună-credinţă din East Rockport au aflat că directorul minunatului lor liceu se ocupase în ultimii câţiva ani cu direcţionarea de fonduri către anumite proiecte de suflet, cum ar fi echipa de fotbal american, deturnând banii de la obiective precum modernizarea materialului didactic pentru laboratorul de chimie şi achiziţia de echipamente noi pentru echipele feminine. S-a căzut la o înţelegere, ale cărei detalii au rămas secrete, iar la noi a ajuns doar informaţia că la mijlocul lunii mai directorul Wilson şi Mitchell Wilson dispăruseră de mult din peisaj. Lui Mitchell a meritat să i se facă plângere penală, dar acuzaţiile nu au fost investigate niciodată, ceea ce ne-a enervat pe toţi. Casa unde locuia familia Wilson s-a golit peste noapte şi în curtea din faţă a răsărit o plăcuţă cu de vânzare. În dimineaţa când mama a intrat în camera mea citind ştirea că directorul Wilson a fost înlocuit, m-am bucurat aşa tare, încât pur şi simplu am căzut din pat. Dar nu m-am sinchisit. Am râs doar.

Au existat bineînțeles şi vociferări, în şcoală şi prin oraş, cum că recentele evenimente vor face ca în toamnă echipa de fotbal să piardă multe meciuri. Dar nemulțumirile au fost ignorate fără probleme, dat fiind că atât de multe fete erau de partea mişcării Tupeu. Iar când buni şi bunicul mi-au spus că sunt mândri de mine, am considerat-o o victorie greu câştigată.

A demisionat şi domnul Shelly, împreună cu alți câțiva membri din conducere care fuseseră apropiații domnului Wilson. Apoi a fost adus domnul Henriquez, directorul uneia dintre şcolile generale din oraş, pentru a încheia anul şcolar. Până acum a părut OK. Cel puțin n-am mai avut controale la ținută.

— Mai sunt cinci minute, zice Lucy, cu ochii pe ceasul din perete.

Îşi închide stiloul şi îl bagă în rucsac.

— Trebuie să mă duc acasă imediat după şcoală, să termin de împachetat lucrurile din camera mea.

Mama şi tatăl lui Lucy şi-au găsit în sfârşit o casă a lor, iar Lucy deja plănuieşte pentru weekendul viitor o întrunire a Tupeistelor la ea acasă. O să le invite şi pe Kiera şi Amaya, pe Marisela şi Jane şi alte câteva fete. Lucy zice că vrea să facem strategia pentru anul viitor. Chiar dacă domnul Henriquez se va dovedi a fi la fel de OK pe cât pare, a zis Lucy, era important să fim pregătite.

— Faptul că un bărbat e OK nu slăbeşte puterea patriarhatului, nu? ne-a explicat Lucy în pauza de prânz.

Claudia a fost de acord cu ea şi s-a oferit să aducă prăjitură de lămâie.

În timp ce ceasul clasei măsoară ultimele minute de şcoală, mă uit la Emma Johnson, care citeşte un roman, aşezată în banca ei. De la protest încoace, a rămas aceeaşi Emma Johnson în multe privințe. La fel de frumoasă. Aranjată perfect, organizată şi de succes. Cuvântul Tupeu pe care şi l-a scris cu carioca pe brațș s-a decolorat până la urmă şi în ultimele câteva săptămâni de şcoală Emma a fost tăcută. Dar am observat că la puțin timp după protest nu a mai mâncat aşa de des cu celelalte majorete şi uneori a ales să stea cu

un alt grup. După ce acuzațiile la adresa lui Mitchell au fost muşamalizate, a părut să se izoleze şi mai tare.

Când Emma mă vedea pe coridoare sau în clasă, mă privea drept în ochi. Zâmbea. Chiar ne-am salutat o dată, când am dat una peste alta la toaletă. Dar după momentul acela exploziv şi ameţitor de pe treptele Liceului East Rockport, ne-am retras în taberele noastre şi nu prea ne-am mai vorbit cine ştie ce.

Probabil simte că mă uit la ea, pentru că îmi întoarce privirea. Roşesc uşor, dar Emma ridică puțin mâna, mă salută scurt şi surâde. Ceva zvâcneşte în mine.

Când au mai rămas doar câteva secunde, unii dintre elevi încep numărătoare inversă.

— 10… 9… 8… 7…

Şi brusc toată clasa izbucneşte în ovații.

— Vrei să mergem undeva să mâncăm? mă întreabă Seth, ridicându-se din bancă.

— Cred că vreau să mă duc să vorbesc cu Emma, e OK?

— Da, bine, poate ieşim diseară împreună?

— Absolut, îi spun zâmbind, iar după ce mă sărută scurt, Seth se oferă să o ducă acasă pe Lucy.

Mă strecor printre bănci şi mă grăbesc să ies din clasă ca să o prind pe Emma din urmă. Când o strig, se întoarce şi mă priveşte.

— Bună, Vivian!

Un tip trece pe lângă ea pe coridorul aglomerat şi o înghionteşte în umăr. Emma se încruntă şi se lipeşte de perete.

— În ultimul timp nici nu mai sunt sigură dacă o fac intenționat sau e doar accidental. Există o grupare care e foarte supărată pe ce am făcut.

— Mda, cred şi eu.

Nu iau seama la acea parte din mine care crede că e ciudat să stau de vorbă cu o fată pe care odinioară o consideram superioară, închipuindu-mi chiar că dulapul ei e placat pe interior cu aur.

— Eşti OK? o întreb.

Ridică o clipă în tavan ochii ei de culoarea albăstrelei, apoi mă priveşte. Are ochii umezi. Clipeşte şi îi scapă o lacrimă mare. Şi-o şterge cu un deget cu manichiura perfectă.

— Mi-a fost şi mai bine de-atât, zice. Adică, nu mă pierd cu firea sau ceva. Dar am fost şi mai OK, înțelegi?

— Da, înțeleg ce spui.

Scârțâitul încălțărilor pe pardoseală, uşile trântite ale dulapurilor, țipetele şi strigătele adolescenților care se bucură de libertate după luni de captivitate — toate zgomotele astea ne împresoară în timp ce noi stăm şi ne uităm una la alta.

— Trebuie să mă duc la dulap, zice Emma. Tu nu?

— Nu, mi l-am golit deja pe al meu. Dar vin cu tine dacă vrei.

— Bine. Mersi.

Pe buze îi flutură un zâmbet.

Dulapul Emmei e aproape gol, dar pe raftul de sus are un teanc zdravăn de caiete cu spirală, în culori pastel, şi hârtii răzlețe. Dezlipeşte de pe interiorul uşii o oglindă cu rama roz şi o pune deasupra stivei de caiete, apoi scoate tot afară. Ochii mei zăresc primul număr din Tupeu.

— Hei, zic. Îl recunosc.

— Da. Le am pe toate.

Pe chip mi se citeşte probabil îndoiala, pentru că Emma continuă:

— Eram curioasă. La început, am fost prea laşă ca să recunosc, pentru că gaşca mea nu era prea interesată.

— N-ai vrut să ții discursul ăla în fața noastră când ne-a chemat directorul după faza cu halatele, aşa-i?

— Aşa-i, zice Emma şi-şi încreţeşte nasul. N-am vrut. Dar directorul Wilson m-a cam silit să o fac, gen. Exact aşa cum a făcut anul trecut, când m-a forțat să candidez doar pentru funcția de vicepreşedinte, nu de preşedinte al consiliului elevilor.

— Stai puțin, glumeşti?

Emma clatină din cap, apoi îmi povesteşte cum directorul Wilson i-a spus că un băiat în funcția de preşedinte ar conferi consiliului mai multă autoritate în toate privințele.

— A zis că poziția de vicepreşedinte este perfectă pentru un lider feminin. Şi n-am vrut să provoc neplăceri, aşa că am făcut cum a spus el.

Un surâs minuscul îi răsare apoi pe chip.

— Dar am făcut şi altceva, zice.

— Ce?

— Eu sunt cea care a lipit stickerele Tupeu pe jeepul lui.

Zâmbeşte larg, dezvăluindu-şi dantura perfectă. Rămân cu gura căscată.

— Pe bune?

— Da! zice, chicotind. Şi idiotu' dracului nici măcar n-a aflat.

Să fiu martoră la o înjurătură de-a Emmei Johnson îmi reaminteşte de momentul când am auzit-o, din întâmplare, pe buni zicând rahat. (Scăpase pe jos o porție întreagă de enchilada de pui de la Stouffer's, care se împrăştiase peste tot.) E ceva în egală măsură ciudat, hilar şi senzațional.

Emma îşi închide dulapul. Culoarele s-au golit deja şi o luăm de-a lungul holului central, complet pustiu, spre uşa principală. E acelaşi hol pe care l-am traversat, umăr la umăr, cu săptămâni în urmă, la protest. Îmi amintesc cum Emma şi cu mine am mers împreună, ea cu lacrimile pe obraz, eu cu inima bubuindu-mi în piept, pentru că se întâmpla cu adevărat ceva.

— Ce planuri ai pentru vară? o întreb.

— Fac din nou pe salvamarul la piscină. Şi o să lucrez la eseurile pentru facultate. Dar tu?

Ridic din umeri.

— Chiar nu ştiu exact. S-ar putea să dau o mână de ajutor la centrul de urgențe unde e mama asistentă. Au nevoie de cineva care să lucreze la registratură. Sunt nişte bani în plus, oricum.

— Şi o să-ți petreci timpul cu iubitul tău, da? zice, ridicând o sprânceană.

— Da, spun şi zâmbesc.

Îmi dau seama că e uşor să stai de vorbă cu Emma Johnson. E doar o fată drăguță care învață la acelaşi liceu cu mine. Probabil că niciodată n-a fost altceva.

Ajungem în sfârşit la ieşire şi mi se face pielea de găină, ca şi cum s-ar simți energia pe care a degajat-o protestul, după atâtea săptămâni. Ca şi cum energia a rămas captată în atmosfera şcolii. Aşa cum au spus Kathleen Hanna şi Fetele Rrrrebele, e o energie ca o forță spirituală revoluționară, generată de fete pentru fete. Şi sper din tot sufletul să nu dispară niciodată.

Împing uşa grea şi ieşim.

— Hei, zic şi îmi umbresc ochii cu mâna, să mi-i feresc de soarele texan, weekendul viitor prietena mea Lucy ne invită să rămânem peste noapte la ea acasă.

Acum stăm chiar pe treptele intrării principale. Emma scoate din poşetă o pereche elegantă de ochelari de soare şi şi-i pune la ochi.

— Lucy e fata cea nouă, care a postat totul online, nu?

— Da.

— Îmi place de Lucy, zice şi râde.

— Şi ea te place pe tine. În fine, ne întrebam dacă n-ai vrea şi tu să vii, poate? O să mai fie şi alte fete. Fete care anul ăsta au fost implicate în mişcarea Tupeu. Avem de gând să stabilim cum ne-am putea continua treaba şi anul viitor. Chiar dacă Wilson nu mai e…

— A, da, spune Emma şi dă din cap ca şi cum nu mai e nevoie să termin fraza. Doar pentru că el nu mai e, asta nu înseamnă că nu mai sunt lucruri de făcut.

— Deci te bagi? Vii la petrecere?

— Vreți să vin şi eu? Chiar dacă sunt, gen, şefa majoretelor?

Felul cum pune întrebarea — i se citesc în voce şi dorința, şi îndoiala, şi o undă de autodenigrare — mă face să cred că Emma Johnson şi cu mine o să devenim prietene bune.

— Bineînțeles că te vrem cu noi. Tupeu e pentru orice fată. Inclusiv pentru majorete.

— OK, super. Ar fi chiar mişto. De fapt, ca să fiu complet sinceră, am nişte idei, dacă le vreți.

— Vrei să spui, idei pentru mişcare?

— Da, zice Emma, îmbujorată. În fine. Putem să le discutăm la Lucy. Sau deloc. Adică, mă rog, când organizam protestul, am făcut o chestie, gen o diagramă cu câteva idei de bază.

Bineînțeles că a făcut — doar e Emma Johnson.

— Mi-ar plăcea să văd diagrama ta, îi spun, râzând.

— Da?

— Sigur.

— Păi, sunt cu maşina mamei, zice, îndreptând-se spre parcarea elevilor. Vrei să te duc eu? Poate mergem să mâncăm ceva. Adică, dacă ai timp.

Îi zâmbesc Emmei. Sigur că am timp. E vară şi mă aşteaptă zile lungi de trândăveală. Pe toți ne aşteaptă. Zile perfecte pentru visare. Pentru strategii. Pentru a pune la cale următoarele riposte ale Tupeistelor.

Notă din partea autoarei

Dragi cititoare şi cititori,

Când am ajuns să fiu pentru prima dată interesată de feminism şi de mişcarea pentru drepturile femeilor, în perioada întunecată de la începutul şi până la mijlocul anilor ’90, internetul nu era disponibil pentru persoanele obişnuite. Dacă n-ar fi fost revista Sassy (să o căutaţi!) şi experienţa mea din facultate, nu mi-aş fi dat seama cât de motivant, cât de satisfăcător şi, da, cât de plin de bucurie poate fi să îţi trăieşti viaţa ca feministă.

Acum avem internetul, care, pe lângă faptul că ne oferă multe filmuleţe cu pisicuţe şi căţei care sunt prieteni la cataramă, oferă informaţii şi despre feminism. Mai jos vă dau, într-o ordine aleatorie, unele dintre site-urile pe care le apreciez. Am avut grijă să aleg acele resurse care susţin o perspectivă feministă integratoare şi sunt favorabile tuturor femeilor, inclusiv celor de culoare, celor cu dizabilităţi, fetelor lesbiene şi celor transgender:

feministing.com

rookiemag.com

bitchmedia.org

bust.com

thefbomb.org

scarleteen.com

therepresentationproject.org

Dacă vreți să citiți o scriere clasică pe această temă, vă recomand din suflet cartea semnată de Jessica Valenti, Full Frontal Feminism: A Young Woman's Guide to Why Feminism Matters şi cea a Chimamandei Ngozi Adichie, We Should All Be Feminists. Dacă vreți să vedeți un documentar interesant, vă recomand She's Beautiful When She's Angry.

Iar dacă vreți mai multe informații despre Riot Grrrl (Fata Rrrrebelă), căutați documentarul The Punk Singer sau citiți cartea Sarei Marcus, Girls to the Front: The True Story of the Riot Grrrl Revolution. Există şi alte materiale online amuzante pe tema asta, inclusiv interviuri, care nu sunt deloc greu de găsit — e suficient să căutați Riot Grrrl pe Google.

Dacă vă interesează să trăiți ca o Tupeistă şi să cunoaşteți alte fete ca voi, căutați moxiegirlsfightback.com sau trimiteți un e-mail la moxiegirlsfightback@gmail.com.

Vă mulțumesc, dragi cititoare şi dragi cititori, că v-ați făcut timp să le cunoaşteți pe Viv şi prietenele ei. Şi să nu uitați niciodată că Tupeistele ripostează!

Xoxoxo

Jennifer Mathiew

Mulțumiri

Vreau să îi mulțumesc mamei mele, pentru că mi-a cumpărat cartea Girls Can Be Anything de Norma Klein şi că mi-a citit-o când eram mică.

Aş vrea să le mulțumesc tuturor fetelor şi femeilor Tupeiste pe care le-am cunoscut şi care mă inspiră în fiecare zi.

Vă mulțumesc, Kathleen Hanna şi Bikini Kill, pentru că ați creat cântece pe care le iubesc acum, la patruzeci de ani, aşa cum le iubeam la douăzeci. Mai ales Rebel Girl şi Feels Blind. xoxoxoxo

Mii de mulțumiri minunatei mele editoare, Katherine Jacobs, pentru că a fost mereu genială şi atentă cu mine.

Le sunt veşnic recunoscătoare formidabilei mele agente literare, Kerry Sparks, şi întregii echipe de la Levine Greenberg Rostan, pentru că au avut mereu în vedere interesele mele şi au clintit munții din loc atunci când a fost nevoie.

Mulțumesc întregii echipe de la Macmillan and Roaring Brook Press, mai ales lui Mary Van Akin şi Johannei Kirby, două dintre cele mai Tupeiste doamne din domeniul editorial.

Multe mulțumiri personalului didactic, celui administrativ şi elevilor Liceului Bellaire, pentru încurajările şi susținerea pe care mi-au acordat-o în alegerea unei a doua cariere. Sunt mândră cât cuprinde!

Un abrazo muy fuerte[16] pentru minunatul Domino Perez, care a citit bucăți dintr-o formă inițială a cărții.

Multe mulțumiri lui Dee Gravink, pentru povestirile lui dintr-un orășelul texan, inclusiv cea despre plimbatul cu maşina în jurul firmei de pompe funebre.

Mii de mulțumiri tuturor prietenilor care m-au susținut în acest demers scriitoricesc, mai ales lui Kate Sowa, Jessicăi Taylor, Julie Murphy, Christei Desir, Summer Heacock, Tamarie Cooper, Leigh Bardugo, Avei Dellaira, Emmy Laybourne, celor de la clubul YAHOU, precum şi lui Valerie Koehler, Cathy Berner şi tuturor oamenilor minunați de la Librăria Blue Willow din Houston.

Mulțumesc membrilor familiei mele, care continuă să fie cei mai mari fani ai mei, cu mulțumiri super-speciale pentru minunatul meu soț, Kevin, care ştie că atunci când un tată are grijă de propriul lui copil, asta nu se cheamă babysitting. N-aş fi putut face nimic din toate astea fără tine. Vă iubesc cât Texasul, pe vecie, pe tine şi pe Elliot.

„O îmbrățişare strânsă“ (în spaniolă, în original). (N.t.)